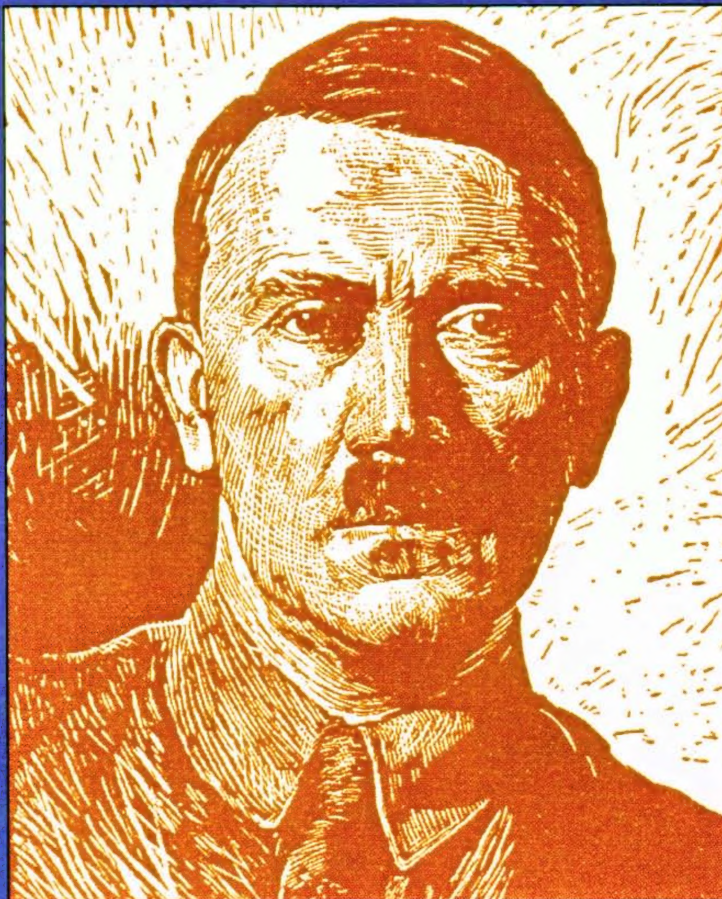
ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΟΥ ΔΙΑΘΗΚΗ

- Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ
- Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ
- Η ΝΕΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΤΥΡΑΝΝΙΑ

- ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ: Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ Α. ΧΙΤΛΕΡ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ
- ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑ-ΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΕΑ ΕΥΡΩΠΗ

Η ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΦΥΡΕΡ

«Κύριε!

Δώσε μας τη δύναμη να υπερασπίσουμε την ελευθερία μας, την ελευθερία του λαού μας, των παιδιών και των εγγονιών μας. Κι όχι μονάχα την ελευθερία του γερμανικού λαού, αλλά και των άλλων λαών της Ευρώπης. Γιατί ο δικός μας πόλεμος δεν είναι μονάχα πόλεμος υπέρ του γερμανικού λαού, αλλ' αγώνας για ολόκληρη την πολιτισμένη ανθρωπότητα».

Αδόλφος Χίτλερ
Σπορτπαλάστ Βερολίνου
30 Ιανουαρίου 1942

ISBN 960-88468-2-X

ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΟΥ ΔΙΑΘΗΚΗ

Παραρτήματα:
- Οι λόγοι εμπλοκής και τα αίτια αναμείξεως της Ελλάδος στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.
- Ο Λόγος του Αδόλφου Χίτλερ για την Εκστρατεία στα Βαλκάνια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ

Αναμνηστική παράσταση για την γενέθλιο ημέρα του Αδόλφου Χίτλερ, η οποία συνειρμικώς παραπέμπει στον μυθικό Φοίνικα, τον αναγενώμενο εκ της τέφρας και του πυρός.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΙΤΛΕΡ: ΜΙΑ ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΝΟΡΑΣΕΩΣ

Η Πολιτική Διαθήκη του Αδόλφου Χίτλερ αποτελεί μία καταγραφή πολιτικών και ιστορικών γεγονότων που πραγματοποίησε ο ηγέτης του Γ΄ Ράιχ κατά τους τελευταίους μήνες του πολέμου, με ευρύτατους συσχετισμούς προς πράξεις και συμβάντα του παρελθόντος. Μέσα από τις σελίδες της ξεδιπλώνεται η ειρηνοποιός και ενωτική σκέψη του Χίτλερ, ενωτική για την Ευρώπη και την Λευκή Φυλή, καταγγέλοντας ταυτόχρονα την διεθνή ιουδαϊκή συνωμοσία, ως την μόνη υπεύθυνη για την πρόκληση και κλιμάκωση αυτού του μεγάλου πολέμου, η λήξη του οποίου θα σημάνει πολλές και βαριές για την Ευρώπη συνέπειες: Καταστροφή της παραδόσεως και των δυνάμεων που την αποτελούν, ωθώντας την λευκή φυλή σε πολιτισμικό και βιολογικό εκφυλισμό αφ΄ ενός, γιγάντωση της δυνάμεως και ισχύος των ΗΠΑ και του διεθνή σιωνισμού αφ΄ ετέρου με όλες τις συνακόλουθες συνέπειες.

Η Γερμανία ήδη από το 1940 εξέφρασε ένα πνεύμα γενναιοφροσύνης αποτρέποντας την καταστροφή των υπολειμμάτων των συμμαχικών στρατευμάτων στην Δουνκέρκη, αν και θα μπορούσε ανέτως να το πράξει. Επιπλέον εξεδήλωσε τη θέλησή της για ειρήνευση, δια της πτήσεως ειρήνης που πραγματοποίησε μυστικά το 1941 ο υπαρχηγός του Γ΄ Ράιχ Ρούντολφ Ές, αυτοπροσώπως στην Αγγλία, εγχείρημα για το οποίο σάπισε το υπόλοιπο της ζωής του στις φυλακές του Σπαντάου ως κοινός εγκληματίας έως και την αυτοκτονία του ή μάλλον μεθοδευμένη δολοφονία του από τις «συμμαχικές» δυνάμεις...

Η πολιτική αξία αυτού του κειμένου του Αδόλφου Χίτλερ είναι μεγίστη. Διαμέσου αυτού αποκαλύπτεται το αναγεννητικό όραμα του Εθνικοσοσιαλισμού, σε συνάρτηση με το γεγονός ότι μόνον αυτός ήρθε σε μαχόμενη αντιπαράθεση με την παγκόσμια σιωνιστική τυραννία.

Σήμερα, 60 ολόκληρα χρόνια μετά το ηρωϊκό και συνάμα τραγικό τέλος του Αδόλφου Χίτλερ, οι ιδέες και οι σκέψεις του φαντάζουν όσο ποτέ άλλοτε επίκαιρες. Η ιστορική μνήμη περιέβαλλε τη μορφή του με δέος και την κατέστησε αναλλοίωτη ανά τους αιώνες. Οι άνθρωποι θα θυμούνται τη ζωή και το έργο του, όσο είναι σε θέση να θυμούνται οτιδήποτε, γιατί χάραξε και οροσήμανε με τη δράση του και κυρίως με τη θυσία του ανεξίτηλα την ιστορία του Αρίου Κόσμου. Τι σημαίνει όμως σε βαθύτερο επίπεδο η υπόμνηση αυτής της θυσίας και αυτής της προσφοράς;

Αναμφίβολα η αναγνώριση της θυσίας αυτής, συνεπάγεται την απόδωση στο πρόσωπο του Αδόλφου Χίτλερ της αναγνωρίσεως της τιμής της αναβιώσεως πρώτα απ΄ όλα των Ελληνικών Ηρωϊκών Αξιών, ως μίας μεγάλης μορφής που άνδρωσε την Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία στα πρότυπα της Αρχαίας Σπάρτης, αναζωπυρώνοντας Αξίες και Πρότυπα, όπως τη Γενναιότητα και την Πολεμική Αρετή, την Ανδρεία και την Πίστη σε Ανώτερα Ιδανικά, την προσήλωση στα φυλετικά ιδεώδη τα οποία οι ελλαδίτες και ο κόσμος ολόκληρος είχαν απεμπολήσει. Ο Φύρερ του Γ΄ Ράϊχ ενσαρκώνει το πρότυπο του συνεπή Στρατιώτη της Πατρίδας και της Φυλής, ιδιότητα που δεν έπαυσε να τον διακρίνει έως και τις τελευταίες στιγμές της ζωής του.

Υπήρξε αναμφίβολα ο Αδόλφος Χίτλερ ο συνειδητοποιημένος εκείνος πολιτικός οραματιστής που ως θεματοφύλακας της Παραδόσεως αναβίωσε και πάλι την Αληθινή Τέχνη και ανέδειξε το Πνεύμα και τον Πολιτισμό, επικεντρώνοντας και πάλι την πολιτιστική δημιουργία στους Άξονες της Αρμονίας, του Κάλλους και της Ηρωϊκής Αισθητικής, όπως χιλιάδες χρόνια πριν έπραξαν οι πρόγονοί μας, αναζωογονώντας και πάλι την Ευρωπαϊκή Παράδοση, απαλλαγμένη από τον εκφυλιστικό μοντερνισμό και τα εβραϊκά δηλητήρια.

Υπήρξε ο Αδόλφος Χίτλερ ο ηγέτης εκείνος που απάλλαξε την Γερμανία και κατ΄ επέκταση την Ευρώπη ολόκληρη από τα απεχθή δεσμά του εβραίου παρία και εκμεταλλευτή, λυτρώνοντας τη Λευκή Φυλή, έστω και προσωρινά, από τη δουλεία των τόκων, από τα δεσμά του χρηματιστηρίου και των ληστρικών τραπεζών, διαμορφώνοντας μία αληθινά φιλεργατική και φιλοαγροτική πολιτική, με επίκεντρο τη Φύση και τον Άνθρωπο και όχι το κεφάλαιο και τις υλικές απολαβές. Στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, έννοιες όπως η Εργασία, η Φιλοπατρία, η Μητρότητα, η Προστασία του Περιβάλλοντος, η σύνδεση με τον Πατρογονικό Πολιτισμό, το Κοινοτικό Πνεύμα της Αυταπαρνήσεως και της θυσίας των συμφερόντων του Ατόμου προς όφελος της Εθνικής-Λαϊκής Κοινότητας, ανέκτησαν το αληθινό περιεχόμενό τους.

Βαθειά Ελληνολάτρης και Αρχαιολάτρης, ο Αδόλφος Χίτλερ, συνέδεσε ιδεολογικά τη γερμανική τεχνολογική υπεροχή με το αθάνατο Ελληνικό Πνεύμα. Η σύζευξη αυτή, αποτυπώνεται εύστοχα στο απόσπασμα του «Αγώνα» του όπου αναφέρει τα ακόλουθα: «Ο παθιασμένος αγώνας μας πρέπει να έχει πλατειά αντικείμενα. Ένας ολόκληρος πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξή του και αυτός ο πολιτισμός θα βαστάξει και θα διαρκέσει εκατομμύρια χρόνια, γιατί θα ενώσει και θα συνταιριάσει τον Ελληνισμό με τον Γερμανισμό». Εξ άλλου ο ίδιος, όπως είχε εκμυστηρευθεί στον Στρατηγό των Μαχίμων Ες-Ες Λεόν Ντεγκρέλ, ένιωθε ιδεολογικά Έλληνας, πίστη την οποία έκανε βίωμα, λόγω και έργω. Το σημαντικότερο όμως επίτευγμα του Αδόλφου Χίτλερ, είναι ότι με τον Αγώνα του εσήμανε την Φυλετική Πολιτική Αφύπνιση, ερχόμενος σε μαχόμενη αντιπαράθεση με την παγκόσμια σιωνιστική τυραννία, ξεσκεπάζοντας

το ρόλο τους και επιζητώντας την εκδίωξή τους από την κοιτίδα του Αρίου Πολιτισμού, την Ευρώπη.

Εμπρός στον θανάσιμο αυτό κίνδυνο, οι παγκόσμιοι δυνάστες σιωνιστές πέταξαν τα προσωπεία και έστρεψαν τους εντολοδόχους τους, την εβραιοκρατούμενη Αγγλία του Τσώρτσιλ, την σιωνόδουλη Ρωσία του Στάλιν και τις εβραιόδουλες ΗΠΑ του Ρόζενφελντ, εναντίον του. Ήδη από τον Ιανουάριο του 1933, το Παγκόσμιο Εβραϊκό Συμβούλιο είχε κηρύξει στην Γερμανία εμπορικό και οικονομικό πόλεμο, όπως άλλωστε τεκμαίρεται και από πρωτοσέλιδα δημοσιεύματα του βρετανικού, και όχι μόνο, σιωνοκρατούμενου τύπου της εποχής...

Τα όσα εκτυλίχθηκαν κατά το τελευταίο δίμηνο του Β΄ μεγάλου ευρωπαϊκού πολέμου, θα καταγραφούν κάποτε με χρυσά γράμματα στην ιστορία της Λευκής Φυλής, όπου ο ηρωϊσμός και η αυταπάρνηση των νέων της Χιτλερικής Νεολαίας, των υπέργηρων μαχητών της Λαϊκής Ορμής και των ευρωπαίων εθελοντών, γάλλων, ισπανών και όχι μόνο, υπερέβη κάθε φυσικό όριο.

Κι όταν η μάχη του Βερολίνου ήταν χαμένη, όταν δεν υπήρχε άλλη πλέον προοπτική για το Γ΄ Ράιχ, ο Αδόλφος Χίτλερ, συνεπής στον όρκο τιμής του Στρατιώτη και του Ηγέτη που είχε δώσει προς την Γερμανία και τον Λαό του, έπεσε επί των επάλξεων, δίνοντας ένα ένδοξο τέλος στην δια πυρός και σιδήρου πορεία του, εμπνέοντας με το παράδειγμά του τους επερχόμενους μαχητές της Φυλής και τους αγωνιστές που στάθηκαν στο πλευρό του μέχρι το τέλος χωρίς να λιποψυχήσουν ή να προδώσουν...

Σήμερα, παρά τις διώξεις και τον εκφυλισμό, παρά τις απαγορεύσεις και την διαστρέβλωση των γεγονότων και των αληθινών συμβάντων, εκατοντάδες χιλιάδων Αρίων, σε Ανατολή και σε Δύση, βλέπουν στην μορφή του Αδόλφου Χίτλερ τον Ηρωομάρτυρα της Λευκής Φυλής, αντικρύζουν τον ενσαρκωτή και συνάμα το ενωτικό σύμβολο του Αρίου Κόσμου, συνειδητοποιώντας ότι στο έργο του είναι χαραγμένο το πρόγραμμα εκείνο, η υϊοθέτηση του οποίου θα σημάνει την Αφύπνιση και την Ανάταση της Λευκής Φυλής.

Η προφητική ρήση του Χίτλερ, σύμφωνα με την οποία «σε μία-δύο γενιές θα έχω δικαιωθεί», βρίσκει την επαλήθευσή της σε έναν κόσμο αλλοτριωμένο, παγιδευμένο από τα υλιστικά παραισθησιογόνα των εβραίων, σε μία κοινωνία που πάσχει από την φυλετική επιμειξία, διακατεχόμενη από απόλυτη έλλειψη τιμής.

Στη σημερινή κοινωνία του παγκόσμιου εκφυλισμού και της υλιστικής παρακμής, στην κοινωνία των παραισθησιογόνων και των εικονικών πραγματικοτήτων, κάθε παρακμιακή ή μηδενιστική ιδέα τυγχάνει αναγνωρίσεως ή ανοχής, κάθε νοσηρό φαινόμενο και κάθε διεστραμμένη ύπαρξη βρίσκει από καταφύγιο έως πανηγυρική υποδοχή, συναντά επαίνους και δικαίωση, όλοι και όλα έχουν θέση σε αυτόν τον κόσμο της υποκρισίας και της ατιμίας, από εμπόρους ναρκωτικών και χίπυς, από αναρχομηδενιστές και ομοφυλόφιλους, από παιδεραστές και απατεώνες, από φιλελεύθερους γιάπηδες και απολιθωμένους μαρξιστές, από σατανιστές μέχρι νεκρόφιλους, όλοι έχουν θέση λοιπόν και αναγνώριση σε αυτό το πολυφυλετικό και πολυπολιτισμικό τσίρκο εκτός από τις ιδέες και την μορφή του Αδόλφου Χίτλερ που εξακολουθούν αμφότερες να παρουσιάζονται ως «δαιμονοποιημένες».

Εξακολουθούν να παραποιούνται και να συκοφαντούνται, εξακολουθούν να υβρίζονται και να απαξιώνονται από άτομα και ομάδες συμφερόντων που έχουν χάσει προ πολλού το δικαίωμα να λέγονται άνθρωποι, έχοντας προδώσει κατάφορα τα ιδανικά της Φυλής τους. Στο πυρ το εξώτερον λοιπόν οι Ιδέες του Αδόλφου Χίτλερ, τρέμει ακόμη και στο άκουσμα του ονόματός του όλη αυτή η συγχορδία κιναίδων και εκφύλων, ακριβώς γιατί είναι οι μόνες που το εβραιόδουλο αυτό σύστημα όχι απλώς φοβάται, αλλά στην κυριολεξία ΤΙΣ ΤΡΕΜΕΙ. Τρέμει πραγματικά την Αφύπνιση της Φυλετικής Ψυχής, τρέμει στην Ιδέα ότι ο Άριος Κόσμος μπορεί κάτω από την καθοδήγηση των κοκκινόμαυρων λαβάρων με τον Αγκυλωτό Σταυρό και πάλι να επανέλθει σε έναν κύκλο ηρωϊκής δόξας και ακμής. Συγκλονίζεται από φόβο ο αιώνιος εβραίος και μόνο στο ενδεχόμενο ότι μπορεί ο Κόσμος να ξαναβρεί τον προορισμό του, προς την Δημιουργία και την Φύση, έναν προορισμό που ο ίδιος ο φθονερός ιούδας 2.000 και πλέον έτη τώρα μεθοδικά του αποστέρησε, με αποκορύφωμα βέβαια τις δεκαετίες που ακολούθησαν το τέλος του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και με ιδιαίτερη κλιμάκωση επί των ημερών μας.

Τρέμουν αυτό το κίνημα που ως ζώπυρη ιδέα αν εκδηλωθεί, έχει και την δύναμη και την θέληση να τους εκμηδενίσει, μία δύναμη που την έχει μόνο αυτό και κανένα άλλο. Γιατί ουδείς έτερος μεγάλος ηγέτης κατήγγειλε τον διεθνή ιουδαϊσμό στο βαθμό που το έπραξε ο Αδόλφος Χίτλερ, ο οποίος μάλιστα δεν περιορίσθηκε σε λεκτικούς αφορισμούς, αλλά ήρθε σε μαχόμενη αντιπαράθεση με την σιωνιστική τυραννία. Γι΄ αυτό και η μνήμη του είναι και θα παραμένει, όσο διαρκεί η εβραϊκή νέα τάξη πραγμάτων, σπιλωμένη, γι΄ αυτό και θα φοβούνται την ελληνική προέλευση των ιδεών και των συμβόλων του, συμπυκνώνοντας στην θέα τους μία ολόκληρη κοσμοθεωρία και βιοαντίληψη η οποία, αργά ή γρήγορα, είναι θέλημα Θεών και δυνάμει της κυκλικής ροής της ιστορίας, να επανέλθει στο προσκήνιο διαδραματίζοντας ρόλο καθοριστικό όσο και καθαρτικό...

Ας δούμε όμως το βαθυστόχαστο αυτό κείμενο, που αποτελεί συνάμα και ένα εξέχον ιστορικό μνημείο ιδεολογικής και πολιτικής συνέπειας, συσχετίζοντας τα τραγικά γεγονότα του 1945 προς τα παρεπόμενά τους, οι συνέπειες των οποίων εκτείνονται όχι μόνο μέχρι τις ημέρες μας, αλλά και πολύ μετά από αυτές...

Ο Εκδότης
Ιωάννης Χαραλαμπόπουλος

ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΙΤΛΕΡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

4 Φεβρουαρίου 1945

Ο Ουίνστων Τσώρτσιλ δείχνει να θεωρεί τον εαυτό του ως τον δεύτερο Πιτ. Οποία ψευδαίσθηση! Το 1793 όμως ο Πιτ ήταν τριάντα τεσσάρων ετών. Ο Τσώρτσιλ, αντίθετα, είναι ηλικιωμένος άνθρωπος και ικανός μόνον για να εκτελεί τις εντολές του παρανοϊκού Ρούσβελτ.

Σε κάθε όμως περίπτωση, οι συνθήκες δεν επιδέχονται συγκρίσεως. Ανατρέξατε νοερώς στις επικρατούσες συνθήκες επί εποχής Πιτ. Υπό το αγγλικό πρίσμα, ήταν δικαιολογημένος απόλυτα να μην δέχεται οποιαδήποτε επαφή με τον Ναπολέοντα, τηρώντας, όπως και συνέβη, ακλόνητη στάση, εξασφαλίζοντας για την χώρα του κάθε εφικτή δυνατότητα ώστε να διαδραματίσει τον ρόλο και την πολιτική που οι συγκυρίες της επέβαλλαν κατά τον 19ο αιώνα. Επρόκειτο περί μίας πολιτικής προορισμένης να διατηρήσει την χώρα του υπαρκτή. Ο Τσώρτσιλ, αντίθετα, αρνούμενος πεισματικά να έλθει σε οποιαδήποτε μορφής συνενόηση μαζί μου, προέβη σε καταδίκη της Μ. Βρετανίας σε μία πολιτική αυτοκτονίας. Διέπραξε το ίδιο ακριβώς λάθος με τους στρατηγούς εκείνους που προχωρούν στην διεξαγωγή ενός πολέμου καταφεύγοντας στην εφαρμογή των στρατηγικών τακτικών του προηγούμένου πολέμου. Σήμερα, ωστόσο, τα υπάρχοντα δεδομένα είναι αδύνατον να υποστούν προσαρμογή σε μία τέτοια τάξη πραγμάτων. Νέος αποφασιστικός παράγοντας καθίσταται η ύπαρξη των δύο γιγάντων, των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και της Ρωσίας. Η Αγγλία του Πιτ κατόρθωσε να επιτύχει την ισορροπία των παγκοσμίων δυνάμεων, παρεμποδίζοντας την ηγεμονία επί της Ευρώπης, φράζοντας δηλαδή τον δρόμο στον Ναπολέοντα να επιτύχει τον σκοπό του. Η Αγγλία του Τσώρτσιλ, από την

Απρίλιος 1945, Βερολίνο: εν μέσω ερειπίων, ψυχικών και υλικών, ταχυκίνητες μονάδες ποδηλατιστών της χιτλερικής νεολαίας και της Λαϊκής Ορμής, εφοδιασμένες με αντιαρματικές γροθιές, κινούνται προς θέσεις μάχης.

Ο Αδόλφος Χίτλερ καθαγιάζει τις σημαίες των νέων μονάδων των ταγμάτων εφόδου, με την αιματοβαμμένη σημαία του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος, που έφερε κηλίδες αίματος από τους πεσόντες του κινήματος για την κατάληψη της εξουσίας στο Μόναχο το 1923.

άλλη πλευρά, εάν επιθυμούσε την διατήρηση της ισορροπίας των δυνάμεων αμετάβλητης, όφειλε να επιτρέψει την Ένωση της Ευρώπης.

Κατά την έναρξη αυτού του πολέμου έπραξα ό,τι ήταν εφικτό προκειμένου να ενεργήσω ωσάν να πίστευα ότι ο Τσώρτσιλ ήταν σε θέση να κατανοήσει την αλήθεια και την σημασία αυτής της μεγάλης πολιτικής.

Στις στιγμές των εκλάμψεών του ήταν πραγματικά σε θέση να την αντιληφθεί. Όμως από πολλά χρόνια τώρα είναι δέσμιος χεροπόδαρα στο εβραϊκό άρμα. Όταν επιχειρούσα να έλθω σε μία συνεννόηση με την Αγγλία, απώτερος σκοπός μου ήταν να αποφύγω την πρόκληση μίας καταστάσεως με ανεπανόρθωτες συνέπειες στην Δύση.

Όταν στη συνέχεια έστρεψα το βάρος της επιθέσεως στα Ανατολικά και διέρρηξα το κομμουνιστικό απόστημα, έτρεφα την ελπίδα πως μ΄ αυτή μου την πράξη θα αναζωπύρωνα κάποιες σπίθες κοινού νου στις δυτικές δυνάμεις. Τους παρείχα την δυνατότητα, χωρίς να καταβάλλουν το ελάχιστο τίμημα, να συνεισφέρουν σε μία πράξη καθάρσεως, αφήνοντας χωρίς φόβο το καθήκον απολυμάνσεως της Δύσεως και μόνο στα δικά μας χέρια. Το αβυσσαλέο όμως μίσος που νιώθουν οι υποκριτές αυτοί για έναν άνθρωπο καλής βουλήσεως και πίστεως, είναι πολύ ισχυρότερο από το αίσθημα αυτοσυντηρήσεώς τους. Το αληθές είναι ότι είχα υποτιμήσει την δύναμη της εβραϊκής κυριαρχίας επί της Αγγλίας του Τσώρτσιλ. Οι δυτικοί προτιμούσαν να καταστραφούν από νωθρότητα, παρά να αποδεχθούν τον εθνικοσοσιαλισμό ανάμεσά τους. Πιθανόν, υπό το βάρος πιέσεως, ίσως επεδείκνυαν ανεκτικότητα σε μία προσθήκη αντισημιτισμού εκ μέρους μας. Η απόλυτη και οριστική όμως απόφασή μας να εκριζώσουμε εκ θεμελίων την εβραϊκή εξουσία και κυριαρχία απ΄ όλο τον κόσμο, αυτό πράγματι ήταν πολύ βαρύ φαγητό για να το χωνέψουν τα λεπτεπίλεπτα στομάχια τους!

Η οξυδέρκεια του Πιτ συνίστατο στην εφαρμογή μίας πραγματιστικής πολιτικής, εναρμονισμένης με τις συγκυρίες της εποχής, η οποία επέτρεψε στην χώρα του να συνέλθει κατά θεαματικό τρόπο, διασφαλίζοντας την παγκόσμια κυριαρχία στον 19ο αιώνα. Η μίμηση αυτής της πολιτικής, εν είδει υποτακτικού, εκ μέρους του Ουίνστων Τσώρτσιλ, παραγνωρίζοντας ολοκληρωτικά την ανομοιότητα των συνθηκών, αποτελεί μωρία. Γεγονός είναι πως ο κόσμος υπέστη πολλές προόδους από την εποχή του Πιτ! Επί έναν ολόκληρο αιώνα οι μεταβολές επέρχονταν με βραδύ ρυθμό. Ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος όμως επέσπευσε τον ρυθμό και ο πόλεμος αυτός (αναφέρεται στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο) μας ώθησε σε μία εμφάνιση των εκκρεμοτήτων και σε μία τελική ρύθμιση!

Κατά την αυγή του 19ου αιώνα, η Ευρώπη ήταν η μοναδική υπολογίσιμη δύναμη εξ απόψεως δυνάμεως και ισχύος. Οι μεγάλες αυτοκρατορίες της Ασίας είχαν περιέλθει σε κατάσταση ληθάργου, μία κατάσταση που ταιριάζει σε πολλά προς έναν ύπνο θανάτου. Ο Νέος Κόσμος δεν ήταν τίποτε άλλο παρά μία έκφυση στην άκρη του Παλαιού και κανείς δεν είχε την δυνατότητα να διαβλέψει την εκπληκτική μοίρα που ανέμενε τις δεκατρείς βρετανικές αποικίες οι οποίες μόλις είχαν αποκτήσει την ελευθερία τους. Δεκατρείς! Δεν θα ήθελα να φανώ προληπτικός, η ιστορία όμως με υποχρεώνει εκ των περιστάσεων να γίνω! Το νέο αυτό κράτος το οποίο αριθμούσε μόλις τέσσερα εκατομμύρια κατοίκους, μεγάλωσε εξαιρετικά δυσανάλογα στην διάρκεια εκατό περίπου ετών και στις αρχές του 20ού αιώνα είχε κιόλας μεταβληθεί σε μία παγκόσμια δύναμη!

Ο Αδόλφος Χίτλερ επισκέπτεται μαχητές του ανατολικού μετώπου.

Κατά την διάρκεια της καθοριστικής περιόδου μεταξύ των ετών 1930 και 1940, η κατάσταση διαφαινόταν εντελώς διαφορετική από εκείνη η οποία ίσχυε την εποχή του Πιτ και του Ναπολέοντα. Η Ευρώπη, καταρρακωμένη και εξαχρειωμένη από έναν μεγάλο πόλεμο, είχε απωλέσει την υπερηφάνεια όσο και την ισχύ της θέσεώς της και ο ρόλος τον οποίο ασκούσε κατά το παρελθόν ως ηγέτιδα δύναμη δεν της ήταν πλέον αναγνωρίσιμος. Μπορεί να εξακολουθούσε να αποτελεί ένα από τα κέντρα έλξεως της γης, η σημασία της όμως μειωνόταν διαρκώς σε σχέση με την αυξανόμενη δύναμη των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, του ασιατικού γίγαντα της Ρωσίας και της αυτοκρατορίας του Ανατέλλοντος Ηλίου.

Εάν η Θεία Πρόνοια είχε εξασφαλίσει στην γηραιά και εξασθενημένη Βρετανία έναν νέο Πιτ αντί για τον εβραιόδουλο μέθυ-

Παράταξη τμημάτων των Ες-Ες με λάβαρα που γράφουν: «Γερμανία ξύπνα».

Άνω: Ο Αδόλφος Χίτλερ με τον αρχηγό του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος των Γερμανών Σουδητών, Χενλάιν.
Κάτω: Η Αθηνά με πυρσό και αετό, καλλιτεχνική έμπνευση που κόσμησε την εορτή γερμανικής τέχνης το 1937 στο Μόναχο.

σο Τσώρτσιλ, ο νέος Πιτ θα αντιλαμβανόταν αμέσως το γεγονός ότι η παραδοσιακή βρετανική πολιτική που βασίζεται στην διασφάλιση της ισορροπίας των δυνάμεων, θα έπρεπε να εφαρμοστεί σε διαφορετική πλέον κλίμακα, αυτή την φορά θα έπρεπε να εφαρμοσθεί σε παγκόσμια κλίμακα. Αντί να υποθάλπει τις ευρωπαϊκές αντιθέσεις και συγκρούσεις, η Βρετανία θα έπρεπε να μεθοδεύσει την ένωση της Ευρώπης. Εάν κατόρθωνε να καταστεί σύμμαχος μίας Ευρώπης Ενωμένης, θα εξασφάλιζε τότε τη δυνατότητα να επιβληθεί στο προσκήνιο ως δύναμη ικανή, ασκώντας έναν διαιτητικό ρόλο στις παγκόσμιες υποθέσεις.

Κάθε τι συμβαίνον σήμερα οδηγεί στο συμπέρασμα πως η θεία δίκη τιμωρεί τώρα την Αλβιόνα για τα παρελθόντα της εγκλήματα, τα εγκλήματα τα οποία την ανέδειξαν στη δύναμη που ήταν. Η άνοδος του Τσώρτσιλ στην εξουσία σε μια περίοδο ιδιαίτερα αποφασιστική τόσο για την Βρετανία όσο και για την Ευρώπη, είναι η τιμωρία που επέλεξε η Ειμαρμένη καθώς αποτελεί ακριβώς τον άνθρωπο που χρειάζεται η εκφυλισμένη ηγέτιδα τάξη της Βρετανίας. Στην βούληση αυτού του ξεμωραμένου γελωτοποιού βρίσκεται τώρα ν΄ αποφασίσει για την μοίρα μιας μεγάλης αυτοκρατορίας και ταυτόχρονα ολόκληρης της Ευρώπης. Πιστεύω πως αποτελεί θέμα προς συζήτηση το κατά πόσον ο βρετανικός λαός, παρά τον εκφυλισμό της αριστοκρατίας του, διατήρησε τα προτερήματα εκείνα που δικαιολόγησαν μέχρι σήμερα την βρετανική παγκόσμια κυριαρχία. Από την πλευρά μου περί αυτού αμφιβάλλω, διότι δεν φαίνεται να υπήρξε καμιά λαϊκή αντίδραση απέναντι στα λάθη τα οποία διέπραξαν οι ηγέτες αυτού του έθνους. Κι όμως εμφανίσθηκαν πολλές ευκαιρίες που η Βρετανία θα μπορούσε να στραφεί θαρραλέα σε μια καινούργια και πιο εποικοδομητική κατεύθυνση.

Εάν το επιθυμούσε, η Βρετανία θα μπορούσε να θέσει ένα τέλος στον πόλεμο στις αρχές του 1941. Στους ουρανούς άνωθεν του Λονδίνου είχε αποδείξει σ΄ όλον τον κόσμο την θέληση ν΄ αντισταθεί και στο ενεργητικό της διέθετε τις ταπεινωτικές ήττες που είχε επιβάλει στους Ιταλούς στη Βόρεια Αφρική. Η πατροπαράδοτη Βρετανία θα είχε συνάψει ειρήνη. Οι εβραίοι όμως δεν την επιθυμούσαν με κανένα τρόπο. Και τα οργανέτα τους, ο Τσώρτσιλ και ο Ρούζβελτ, ήταν παρόντες στο πολιτικό προσκήνιο, με αντι-

κειμενικό σκοπό να την εμποδίσουν.

Η ειρήνευση αυτή θα είχε αποτρέψει την εμπλοκή των αμερικανών στις ευρωπαϊκές υποθέσεις. Κάτω από την καθοδήγηση του Ράϊχ η Ευρώπη γρήγορα θα λάμβανε το δρόμο της ενοποιήσεως. Αφού το εβραϊκό δηλητήριο θα είχε εξοντωθεί, η ενοποίηση θα αποτελούσε εύκολη διαδικασία. Η Γαλλία και η Ιταλία, η καθεμία από τις χώρες αυτές θα ήταν έξω από την ηγεσία. Και οι δύο θα αναγκάζονταν να παραιτηθούν από τις υπέρμετρες φιλοδοξίες τους για απόκτηση μεγαλείου. Κι οι δυο θα έπρεπε να παραιτηθούν από τις αξιώσεις τους στη Βόρειο Αφρική και την Μέση Ανατολή, γεγονός το οποίο θα επέτρεπε στην Ευρώπη να επιδιώξει μια γενναία πολιτική φιλίας έναντι του Ισλάμ. Αναφορικά με την Βρετανία, αυτή απαλλαγμένη πλέον από τις δυσχέρειες που αντιμετώπιζε εντός της Ευρώπης, θα είχε την δυνατότητα να αφοσιωθεί απερίσπαστη στην ευημερία της Αυτοκρατορίας της. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, η Γερμανία θα είχε την δυνατότητα, άνευ αντιπάλων στα νώτα της, να αφοσιωθεί ψυχή τε και σώματι στο ουσιαστικό καθήκον της, που αποτελεί φιλοδοξία της ψυχής μου και τον λόγο υπάρξεως του εθνικοσοσιαλισμού, ο οποίος συνίσταται στην καταστροφή του μπολσεβικισμού. Αυτή η εξέλιξη θα είχε σαν αποτέλεσμα την κατάκτηση μεγάλων εκτάσεων στην Ανατολή, κι εκείνες με τη σειρά τους θα εξασφάλιζαν τη μελλοντική ευημερία του γερμανικού λαού.

Ωστόσο οι φυσικοί νόμοι ακολουθούν μία λογική η οποία δεν συμμορφώνεται κατ΄ ανάγκην στις δικές μας ιδέες περί λογικής. Εμείς διαθέταμε όλη την καλή διάθεση να έλθουμε σε συμβιβασμό. Είμαστε ακόμα έτοιμοι να θέσουμε τις δυνάμεις μας στη ζυγαριά για την διατήρηση της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Και όλα αυτά, σημειωτέον σε μια εποχή, κατά την οποία, για να είμαι ειλικρινής, ένοιωθα μεγαλύτερη συμπάθεια προς τον ταπεινότερο Ινδό, παρά προς οιονδήποτε από αυτούς τους αλαζόνες νησιώτες. Στο μέλλον οι Γερμανοί θα νιώθουν ικανοποιημένοι διότι δεν συνέβαλαν στην επιβίωση μιας ξεπερασμένης τάξεως πραγμάτων, για την οποία ο μελλοντικός κόσμος θα δυσκολευόταν να τους δώσει συγχώρεση. Μπορούμε μετά βεβαιότητος να εκφράσουμε μία προφητεία: οιαδήποτε κι αν είναι η έκβαση της πολεμικής αυτής συρράξεως, η βρετανική αυτοκρατορία έφτασε στο τέλος της. Τραυ-

ματίστηκε θανάσιμα. Το μέλλον πλέον του βρετανικού λαού είναι να πεθάνει από πείνα και φυματίωση στο καταραμένο του νησί. Ανάμεσα στην βρετανική αδιαλλαξία και την μέχρι εσχάτων αντίσταση που προβάλλει το Ράϊχ, δεν υπάρχει τίποτε το κοινό. Κατ΄ αρχήν η Βρετανία είχε δυνατότητα εκλογής και τίποτα δεν την υποχρέωνε να εισέλθει στον πόλεμο, αλλά και στην πραγματικότητα ήταν αυτή που προκάλεσε τον πόλεμο.

Δεν κρίνεται αναγκαίο να τονίσω πως οι Πολωνοί εξωθούνταν από τους Βρετανούς και τους Γάλλους πολεμοκάπηλους (που κι αυτοί με τη σειρά τους παροτρύνονταν από τους εβραίους) να διαπράξουν αυτοκτονία. Αλλά και έτσι έχοντας τα πράγματα, κι αφού διέπραξε το αρχικό λάθος, η Βρετανία είχε την ευχέρεια να διαχωρίσει τη θέση της, είτε μετά την διάλυση της Πολωνίας, είτε μετά την ήττα της Γαλλίας. Βεβαίως αυτό δε θα ήταν πολύ τιμητικό από την πλευρά της να πράξει κάτι τέτοιο, αλλά σε τέτοια θέματα το βρετανικό αίσθημα τιμής δεν είναι και πολύ ευαίσθητο. Η μόνη ενέργεια που είχε να πράξει ήταν να ρίξει ξεκάθαρα το βάρος της λιποταξίας της στις πλάτες των πρώην συμμάχων της -ακριβώς όπως έκανε η Γαλλία με το Βέλγιο το 1940- και τότε ακόμα κι εμείς οι ίδιοι θα την βοηθούσαμε να διασώ-

σεων να προδώσουμε τα ζωτικά συμφέροντα του γερμανικού λαού.

Αναφορικά με την κατάσταση του λαού μας, ούτε επιθυμούσαμε ούτε δυνάμεθα να νιώσουμε ικανοποίηση με μία επίφαση ή με ένα απλό όραμα φαινομενικής ανεξαρτησίας. Τέτοιου είδους οράματα είναι καλά για τους Σουηδούς και τους Ελβετούς οι οποίοι είναι πάντα έτοιμοι να προσυπογράψουν με αμφίβολες και περίπλοκες λύσεις, αρκεί να μπορούν ταυτόχρονα να γεμίσουν τις τσέπες τους.

Εξ αυτής της απόψεως, ούτε φυσικά η Δημοκρατία της Βαϊμάρης μπορεί να προβάλει πιο σοβαρές απαιτήσεις. Μία τέτοια κατάσταση ωστόσο δεν συνιστά φιλοδοξία αντάξια των προσδοκιών του Γ΄ Ράιχ. Βρεθήκαμε λοιπόν καταδικασμένοι να διακινδυνεύσουμε τον πόλεμο και η μόνη μας έννοια και προσπάθεια ήταν να επιλέξουμε την λιγότερο δυσμενή συγκυρία. Και αφού εισήλθαμε σε αυτόν, ήταν αδύνατον να αποσυρθούμε. Οι αντίπαλοί μας δεν αντιτίθενται μόνο στην κοσμοθεωρία του εθνικοσοσιαλισμού. Μισούν πραγματικά τον εθνικοσοσιαλισμό, διότι στην εγκαθίδρυσή του και στην εμβίωσή του βλέπουν την δύναμη που οδήγησε στην ανύψωση των προτερημάτων του Γερμανικού Λαού. Γι΄ αυτό και επιδιώκουν συστηματικά την καταστροφή του γερμανικού λαού, περί αυτού δεν μπορεί να υπάρξει ίχνος αμφιβολίας. Γιατί μια ακόμη φορά, το μίσος των αντιπάλων μας αποδείχθηκε ισχυρότερο από την υποκρισία. Ως εκ τούτου, δεν δυνάμεθα παρά να εκφράσουμε τις ευχαριστίες μας στους εχθρούς μας για το γεγονός ότι εξέθεσαν διαυγώς τις σκέψεις τους σε μας.

Στο ολέθριο αυτό μίσος που έχει επικαλύψει τα πάντα, δεν μπορούμε να ανταπαντήσουμε παρά με το μέσο του ολοκληρωτικού πολέμου. Πολεμώντας για την ίδια την επιβίωσή μας, πολεμούμε με το θάρρος αυτού που ο αγώνας απέμεινε η μόνη και έσχατη λύση και οτιδήποτε κι αν συμβεί, θα πολεμήσουμε μέχρι θανάτου για να διασώσουμε τις ζωές μας.

Η Γερμανία θα προβάλει από αυτό τον πόλεμο ισχυρότερη παρά ποτέ και η Βρετανία πιο εξασθενημένη παρά ποτέ. Η ίδια η μελέτη της ιστορικής πραγματικότητας αποδεικνύει περίτρανα πως η δυστυχία και η κακοτυχία για την Γερμανία αποτελούν συχνά ένα απαραίτητο προανάκρουσμα για μια μεγάλη Αναγέννηση. Τα πάθη του γερμανικού

σει ουσιαστικά την αξιοπρέπειά της.

Στις αρχές του 1941, όταν οι επιτυχίες της στη βόρεια Αφρική είχαν αποκαταστήσει το γόητρό της, είχε μια ακόμα καλύτερη ευκαιρία να αποσυρθεί από το θέατρο του πολέμου και να συνάψει ειρήνη ύστερα από διαπραγματεύσεις μαζί μας. Εύλογα θα διερωτηθείτε, ίσως, γιατί προτίμησε να υπακούσει στις διαταγές των εβραίων και αμερικανών συμμάχων της, οι οποίοι στην πραγματικότητα ήταν πιο αδίστακτοι και από τους χειρότερους εχθρούς της; Θα σας το πω. Η Βρετανία δεν διεξήγαγε τον δικό της πόλεμο. Πρωτοστατούσε σε έναν πόλεμο που της είχε επιβληθεί από τους αδυσώπητους συμμάχους της.

Από την άλλη όχθη, η Γερμανία, δεν διέθετε κανένα περιθώριο επιλογής: Δεδομένης της δηλώσεώς μας ότι επιθυμούμε να ενώσουμε επιτέλους ολόκληρο τον Γερμανικό Λαό σε ένα μεγάλο Ράιχ, εξασφαλίζοντας πραγματική ανεξαρτησία γι΄ αυτούς, εν άλλοις λόγοις να τους διασφαλίσουμε την ελευθερία να βιώσουν τις συνθήκες ζωής που επιθυμούσαν, συλλήβδην οι εχθροί μας εξεγέρθηκαν εναντίον μας. Πλέον ο πόλεμος κατέστη αναπόφευκτος, όχι για κανέναν άλλον λόγο αλλά διότι για να τον αποφύγουμε θα είμασταν υποχρεωμένοι εκ των περιστά-

Ο Αδόλφος Χίτλερ επισκέπτεται τραυματίες του πολέμου.

λαού, ο οποίος σε αυτόν τον πόλεμο υποφέρει ασύγκριτα περισσότερο από κάθε άλλο λαό, είναι εκείνα ακριβώς τα δεινά που, αν το θελήσει η θεία πρόνοια, θα επενεργήσουν για να ανυψωθεί επάνω από τη μεθυστική επίδραση της νίκης.

Κι αν ακόμη η θεία πρόνοια μας εγκαταλείψει, παρά τις ακλόνητες θέσεις μας και την αποφασιστική σταθερότητά μας, τούτο σημαίνει πως η μοίρα μας υποβάλλει σε ακόμα μεγαλύτερες δοκιμασίες προκειμένου να μας δώσει την ευκαιρία να επιβεβαιώσουμε το δικαίωμά μας να ζήσουμε.

6 Φεβρουαρίου 1945

Ύστερα από πενήντα τέσσερις μήνες τιτάνιου αγώνα, ο οποίος διεξήχθη κι από τις δύο μεριές και συντηρείται με ορμή, ο γερμανικός λαός βρίσκεται τώρα να πολεμά πλέον μόνος, αντιμέτωπος ενός συνασπισμού ορκισμένου να τον εξολοθρεύσει ολοκληρωτικά. Ο πόλεμος λυσσομανά παντού κατά μήκος των συνόρων μας. Πλησιάζει ολοένα και περισσότερο. Οι εχθροί μας συγκεντρώνουν όλες τους τις δυνάμεις για την τελική επίθεση. Αντικειμενικός τους σκοπός δεν είναι μόνο να μας νικήσουν στη μάχη,

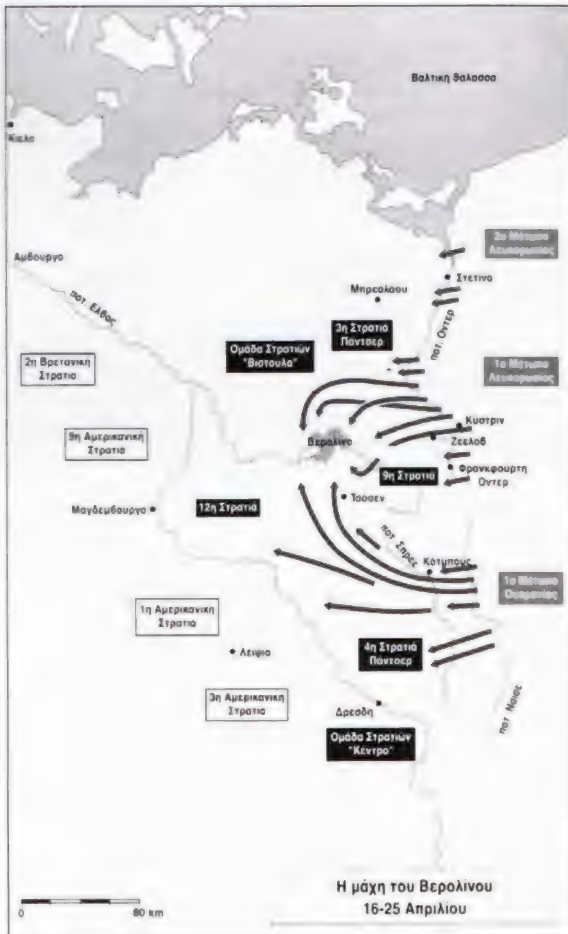
αλλά να μας συντρίψουν και τελικά να μας εξοντώσουν. Σκοπός τους είναι να καταστρέψουν δια πυρός και σιδήρου το Ράϊχ μας, να εξαφανίσουν από προσώπου γης την κοσμοθεώρησή μας, να υποδουλώσουν ολοκληρωτικά τον γερμανικό λαό, τιμωρώντας τον κατ΄ αυτόν τον τρόπο για την πίστη του προς τον Εθνικοσοσιαλισμό. Φτάσαμε πλέον στο τελευταίο τέταρτο της ώρας.

Η κατάσταση πλέον είναι σοβαρή, πάρα πολύ σοβαρή. Φαντάζει ακόμη να είναι απελπιστική. Είναι δυνατόν πολύ εύκολα να υποχωρήσουμε μπροστά στην κούραση, στην εξάντληση, μπορούμε να αφήσουμε τους εαυτούς μας ν' απογοητευθούν σε σημείο που να μας τυφλώνει αδυνατώντας να διακρίνουμε τις αδυναμίες των εχθρών μας. Οι αδυναμίες όμως αυτές, παρά ταύτα υπάρχουν. Διαθέτουμε απέναντί μας έναν ετερόκλητο συνασπισμό, που συνενώθηκε από το μίσος και τον φθόνο και απέκτησε συνοχή εξαιτίας του πανικού τον οποίο η εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία προκάλεσε σε αυτό το εβραιοκυριαρχούμενο συνοθύλευμα. Αντικρύζοντας πρόσωπο με πρόσωπο αυτό το άμορφο τερατούργημα, μοναδική μας ελπίδα είναι να βασισθούμε απόλυτα στον εαυτό μας και στις δυνάμεις μας. Να αντιταχθούμε δραστικά σε αυτά τα ετερογενή στοιχεία με μια εθνικά συμπαγή ενότητα, διαποτισμένη με ψυχικό θάρρος που καμιά δυσμενής συγκυρία δεν θα είναι δυνατό να την κλονίσει.

Ένας λαός που αντιστέκεται όπως αντιστέκεται τώρα ο γερμανικός λαός, ουδέποτε δύναται να καταστραφεί από ένα τέτοιο συρφετό. Αντίθετα, θα αναβλύσει από αυτό το χωνευτήριο με μία ψυχή περισσότερο σταθερή, ατρόμητη παρά ποτέ. Όποιες αποτυχίες και εάν υποστούμε επί των ημερών που θα επακολουθήσουν, ο γερμανικός λαός θα αντλήσει από αυτές νέες δυνάμεις και οτιδήποτε και εάν συμβεί σήμερα, θα επιζήσει για να γνωρίσει ένα ένδοξο μέλλον. Η μανία εξοντώσεώς μας που ωθεί αυτούς τους κύνες στο κυνήγι του θηράματός τους, δεν αφήνει περιθώρια για καμία άλλη εκλογή. Μας υποδεικνύει την ατραπό που πρέπει να ακολουθήσουμε, το μοναδικό μονοπάτι το οποίο μας απομένει. Οφείλουμε να συνεχίσουμε και να εντείνουμε τον αγώνα με την ορμή και το πάθος που μας δίνει η απελπισία, χωρίς καμία υπαναχώρηση. Με τα βλέμματα στραμμένα προς τον εχθρό πάντοτε, πρέπει να προασπίσουμε σπιθαμή προς σπιθαμή το έδαφος της Πατρίδας μας χωρίς

Ο Αδόλφος Χίτλερ, παρασημοφορεί με ανώτατη διάκριση τον υποστράτηγο των μαχίμων Ες-Ες και διοικητή της μεραρχίας «Βαλλόνιεν», Λεόν Ντεγκρελ, εθελοντή από το Βέλγιο, στον οποίον ο Χίτλερ είχε δηλώσει, ότι «αν είχα κάποτε έναν γιό, θάθελα να ηταν όπως εσείς».

Χάρτης που απεικονίζει την πολιορκία του Βερολίνου κατά τον Απρίλιο του 1945

καμία υποχώρηση. Όσο θα διαρκεί ο πόλεμος, η ελπίδα πάντοτε θα υφίσταται και αυτό ασφαλώς και είναι αρκετό ώστε να μας αποτρέψει να θεωρήσουμε ότι όλα έχουν πλέον χαθεί. Καμία μάχη δεν είναι χαμένη εάν προηγουμένως δεν δοθεί και η έκβασή της είναι αβέβαιη, όπως και κάθε παιχνίδι, μέχρι το τέλος. Και εάν ακόμη η Ειμαρμένη απεφάσισε για μία ακόμη φορά στην διάρκεια της ιστορικής μας πορείας ότι πρέπει να υποστούμε συντριβή από στρατιωτικές δυνάμεις υπέρτερες των δικών μας, σε αυτή την περίπτωση ας πέσουμε μαχόμενοι υπερήφανα με τα κεφάλια ψηλά και με βεβαία επίγνωση πως η Τιμή του Γερμανικού Λαού παραμένει ακηλίδωτη. Θα πρέπει να γνωρίζουμε ακόμα πως ακόμα και μια απελπισμένη ηρωϊκή μάχη παραμένει πάντοτε ένα φωτεινό παράδειγμα. Ας ενθυμηθούμε τον Λεωνίδα και τους τριακόσιους Σπαρτιάτες του. Ωστόσο δεν είμαστε φτιαγμένοι από υλικό που πηγαίνει σήμερα στη σφαγή σαν τα πρόβατα, δεν θα μας οδηγήσουν ποτέ στο σφαγείο!

Ποτέ δεν υπάρχει απελπιστική κατάσταση. Αναλογισθείτε πόσα παραδείγματα μεταστροφής της τύχης εμφανίζονται στην ιστορία του γερμανικού λαού. Στη διάρκεια του επταετούς πολέμου ο Φρειδερίκος είχε περιέλθει σε απελπιστικές δυσχέρειες. Τον Χειμώνα του 1762 είχε λάβει την απόφαση πως εάν δεν εμφανιζόταν καμία αλλαγή σε μία καθορισμένη από τον ίδιο ημερομηνία, θα έθετε τέρμα στη ζωή του, λαμβάνοντας δηλητήριο. Λίγες ημέρες πριν από την ημερομηνία που είχε επιλέξει, η Τσαρίνα απεβίωσε αιφνιδίως και η κατάσταση άλλαξε θεαματικά. Όπως ο Μεγάλος Φρειδερίκος, και εμείς σήμερα αντιμαχόμαστε μία μεγάλη σύμπραξη δυνάμεων και ένας συνασπισμός δεν μπορεί να αποτελεί μία σταθερή ενότητα. Υφίσταται μόνο με τη βούληση ενός αριθμού ατόμων. Εάν ο Τσώρτσιλ εξαλειφόταν αιφνιδίως, όλα θα μπορούσαν να μεταβληθούν άρδην. Ενδεχομένως τότε η βρετανική αριστοκρατία αντιλαμβανόταν την άβυσσο που διανοίγεται εμπρός της και την καταλάμβανε μία δυνατή κρίση. Έχουμε ακόμη την δυνατότητα να αδράξουμε την νίκη στην τελική ευθεία! Ίσως να μας παρασχεθεί ο χρόνος να το πράξουμε. Το μόνο που οφείλουμε να κάνουμε προς αυτή την κατεύθυνση είναι να αρνηθούμε την υποταγή. Για τον Γερμανικό Λαό το γεγονός της ανεξάρτητης ζωής είναι ένας σκοπός αγώνα. Και από μόνος του αυτός ο σκοπός θα ήταν αρκετός ως αιτιολογία για τον πόλεμο αυτό, που δεν έγινε μάταια, όντας αναπόφευκτος. Οι εχθροί του Γερμανικού Εθνικοσοσιαλισμού μου τον επέβαλαν κιόλας από τον Ιανουάριο του 1933...

Γερμανικά άρματα προωθούνται μέχρι τα Προπύλαια της Αθηναϊκής Ακροπόλεως το 1941.

7 Φεβρουαρίου 1945

Λαός ο οποίος διακατέχεται από την επιθυμία να δρέψει τους καρπούς της ευημερίας, οφείλει να παραμείνει δεμένος με την πατρογονική γη του. Κάθε άνθρωπος ουδέποτε πρέπει να απομακρύνεται από την γη εκείνη στην οποία είχε την τιμή να γεννηθεί. Και αν φύγει για λίγο, οφείλει και πάλι να θέσει ως σκοπό την επιστροφή του σε αυτήν. Οι βρετανοί οι οποίοι μεταβλήθηκαν σε α-

Ο υπαρχηγός του Φύρερ Ρούντολφ Ες επισκέπτεται μαζί με τον Αδόλφο Χίτλερ, τον χώρο όπου διεξήχθη η βομβιστική ενέργεια κατά της ζωής του δευτέρου, από γερμανούς στρατιωτικούς, ανήκοντες στον χώρο της ξενόδουλης ακροδεξιάς.

ποικιστές εξ ανάγκης και έγιναν μεγάλοι αποικιστές, ουδέποτε παρέβλεψαν αυτή την αρχή. Αναφορικά με τους ηπειρωτικούς λαούς, εκφράζω την βεβαιότητα ότι είναι σημαντικό να εξαπλώνονται μόνο προς τα εδάφη εκείνα όπου συνορεύουν με τα εδάφη τα δικά τους. Η αναγκαιότητα να δημιουργήσουν ρίζες και στερεό υπόβαθρο, ισχύει σε όλους τους ηπειρωτικούς λαούς και ιδιαιτέρως στους Γερμανούς και αυτή η διαπίστωση κατά πάσα πιθανότητα επεξηγεί σε ικανοποιητικό βαθμό το γεγονός γιατί δεν υπήρξε ποτέ η αίσθηση της ανάγκης να γίνουμε αποικιστές. Μία αναδρομή στην ιστορία, παλαιοτέρα αλλά και νεοτέρα, καταδεικνύει πως οι υπερπόντιες επιχειρήσεις-εξαπλώσεις εξασθένισαν πάντοτε, στο διάβα του χρόνου, εκείνους που τις αποτόλμησαν, με αποτέλεσμα άπαντες να εξαντληθούν από τις καταβαλλόμενες προσπάθειες. Και αναπόφευκτα, άπαντες υπέκυψαν υπό την πίεση δυνάμεων τις οποίες είτε τις αφύπνισαν, είτε τις δημιούργησαν οι ίδιοι. Τι αντιπροσωπευτικότερο παράδειγμα υφίσταται επ΄ αυτού από τους ίδιους τους Έλληνες;

Ό,τι θεωρήθηκε αληθές από τους αρχαίους Έλληνες παραμένει το ίδιο αληθές για τους Ευρωπαίους στη σημερινή εποχή. Προκειμένου να εξασφαλίσει ευημερία ένας λαός, οφείλει να επικεντρώσει τις προσπάθειές του στην ίδια την πατρίδα του. Μία μελέτη οιασδήποτε μακράς ιστορικής περιόδου, επιβεβαιώνει του λόγου το αληθές. Η Ισπανία, η Γαλλία και η Βρετανία κατέστησαν ισχνές, εναντλώντας τους εαυτούς τους σε μάταιες και ανώφελες αποικιακές εξορμήσεις. Οι ήπειροι εκείνες που γεννήθηκαν από την Ισπανία και τη Βρετανία, απέκτησαν ανεξάρτητη ζωή και εμφανώς εγωϊστικές προοπτικές. Ακόμη όμως και έτσι, δεν κατέστησαν παρά τεχνητοί κόσμοι στερούμενοι ψυχής, πολιτισμού και παραδόσεως δικής τους. Κρίνοντάς τις κανείς εξ αυτής της απόψεως, δεν συνιστούν τίποτε παραπάνω από σαρκώματα. Μπορεί, βεβαίως, να επιχαίρει κανείς για την επιτυχία που πραγματώθηκε δια της κατοικήσεως ηπείρων οι οποίες προηγουμένως ήταν έρημες. Οι Ηνωμένες Πολιτείες αλλά και η Αυστραλία αποτελούν αντιπροσωπευτικά επ΄ αυτού παρα-

δείγματα. Η επιτυχία βέβαια αυτού του εγχειρήματος έχει μόνο υλική διάσταση. Διότι πρόκειται για τεχνητά δημιουργήματα, σώματα άνευ ηλικίας, τα οποία είναι αδύνατο κανείς να προσδιορίσει εάν βρίσκονται ακόμη στην παιδική ηλικία ή έχουν κιόλας φθάσει στα βαθιά γεράματα. Στις ηπείρους εκείνες που είχαν ζωή, η αποτυχία υπήρξε ακόμη πιο τραγική. Στις τελευταίες, οι λευκές φυλές των αποικιστών επέβαλλαν τη βούλησή τους δια της βίας και η επιρροή που άσκησαν στους τοπικούς πληθυσμούς των γηγενών υπήρξε αμελητέα. Οι Ινδοί παρέμειναν Ινδοί, οι Κινέζοι παρέμειναν Κινέζοι και οι Μωαμεθανοί εξακολούθησαν να είναι Μωαμεθανοί. Δεν συντελέσθηκαν βαθιές μεταβολές και οι αλλαγές που υπήρξαν υπολείπονται κατά πολύ στον θρησκευτικό τομέα, παρά σε οιονδήποτε άλλο, παρά τις τιτάνιες προσπάθειες των χριστιανών ιεραποστόλων. Ενέσκυψαν μεμονωμένοι προσηλυτισμοί, αμφίβολης σκοπιμότητος, εκτός ίσως από τις περιπτώσεις ορισμένων αφελών και πνευματικά αναπήρων. Φυσικά οι λευκές φυλές προσέφεραν ορισμένα στοιχεία στους ιθαγενείς πληθυσμούς, κι αυτά ωστόσο ήταν τα χειρότερα δώρα που θα μπορούσαν να γίνουν, καθώς αντιπροσώπευαν τις πληγές του σημερινού κόσμου, αφού αυτά τα δώρα ήταν ο υλισμός, ο φανατισμός, ο αλκοολισμός και η σύφιλη. Ως προς τα υπόλοιπα, δεδομένου ότι αυτοί οι λαοί είχαν δικά τους προτερήματα ανώτερα από εκείνα τα στοιχεία που θα μπορούσαμε να τους δώσουμε, παρέμειναν ουσιαστικά αδιαφοροποίητοι. Σε όσες περιπτώσεις επιχειρήθηκε η επιβολή δια της βίας, τα αποτελέσματα υπήρξαν ακόμη περισσότερο καταστρεπτικά και ο κοινός νους, αποκτώντας επίγνωση της ματαιότητος τέτοιων μέτρων, όφειλε να εμποδίζει κάθε απόπειρα εφαρμογής τους.

Μία και μόνη επιτυχία αξίζει να αναγνωριστεί στους αποικιστές: Όπου και εάν πήγαν, κατάφεραν να εγείρουν το μίσος, ένα μίσος που ωθεί τους λαούς αυτούς σε αφύπνιση από την νάρκη τους, να εγερθούν και να μας εκδιώξουν. Πραγματικά, τα γεγονότα δείχνουν ωσάν να αφυπνίσθηκαν και να εγέρθηκαν αποκλειστικά για αυτό τον σκοπό. Είναι δυνατόν να ισχυρισθεί κανείς ότι ο αποικισμός αύξησε τον αριθμό των χριστιανών παγκοσμίως; Που είναι εκείνοι οι μαζικοί προσηλυτισμοί οι οποίοι διακρίνουν την επιτυχία του ισλαμικού κόσμου; Περιστασιακά

Αναμνηστικό μετάλλιο από τους Ολυμπιακούς Αγώνες του Βερολίνου, το 1936.

ανευρίσκει κανείς απομονωμένες νησίδες χριστιανών, κατ΄ όνομα βεβαίως χριστιανών, παρά στην πεποίθηση. Αυτός είναι ο απολογισμός των επιτυχιών της λαμπρής χριστιανικής θρησκείας, ως θεματοφύλακος της υπέρτατης αλήθειας! Λαμβανομένων υπ΄ όψιν όλων των ανωτέρω, η ευρωπαϊκή πολιτική στον τομέα του αποικισμού οδηγήθηκε σε παταγώδη αποτυχία.

Δεν λησμονώ την μία, φαινομενικά επιτυχή, περίπτωση η οποία είναι αμιγώς υλικής φύσεως, αυτής των Ηνωμένων Πολιτειών στην οποία και θα αναφερθώ. Το τερατούργημα αυτό, σε μία εποχή κατά την οποία ολόκληρη η Ευρώπη -η ίδια η μητέρα του- πολεμά απεγνωσμένα για να ανασχέσει τον μπολσεβικικό κίνδυνο, οι Ηνωμένες Πολιτείες του εβραιόδουλου Ρούζβελτ δεν σκέπτονται τίποτε άλλο παρά πώς να θέσουν τα τεράστια υλικά διαθέσιμά τους στην διάθεση των βαρβάρων της Ασίας, εκείνων που είναι

Ο Αδόλφος Χίτλερ σε μία από τις επισκέψεις του στο μέτωπο.

αποφασισμένοι να καταπνίξουν την Ευρώπη. Ανατρέχοντας στο παρελθόν, λυπάμαι βαθύτατα αναλογιζόμενος την ιδέα των εκατομμυρίων Γερμανών καλής πίστεως οι οποίοι μετανάστευσαν στις Ηνωμένες Πολιτείες, αποτελώντας τώρα τον κορμό αυτής της χώρας. Οι άνθρωποι αυτοί, καλοί Γερμανοί, χαμένοι όμως για την Πατρίδα τους, τους ανάγκασαν και έγιναν αδυσώπητα εχθρικοί παρά οιοσδήποτε άλλος. Ο Γερμανός μετανάστης διατηρεί πάντοτε τα προτερήματα πειθαρχίας και οργανώσεως, σύντομα όμως χάνει την ψυχή του, γι΄ αυτό δεν υπάρχει τίποτε πιο ασυμβίβαστο από έναν εκπατρισμένο Γερμανό.

Μελλοντικά, οφείλουμε να διαφυλάξουμε την φυλή από τέτοιας μορφής αιμορραγίες γερμανικού αίματος. Προς Ανατολάς και μόνο προς ανατολάς, πρέπει να εκτείνονται οι φλέβες της φυλής μας. Αυτή είναι η κατεύθυνση που όρισε η ίδια η φύση για την επέκταση του γερμανικού λαού. Το τραχύ κλίμα που κυριαρχεί στην Ανατολή, επιτρέπει στον Γερμανό να διατηρήσει τα προτερήματά του σαν σκληραγωγημένος και ρωμαλέος άνδρας. Και οι καίριες αντιθέσεις που ανευρίσκονται εκεί τον βοηθά να διατηρήσει ζωηρή την αγάπη αλλά και την νοσταλγία για τη πατρώα γη του. Μετατοπίσετε έναν Γερμανό στο Κίεβο και θα παραμείνει ένας τέλειος Γερμανός. Μεταφέρετέ τον, όμως, στο Μαϊάμι και θα τον καταστήσετε εκφυλισμένο, θα τον κάνετε με άλλα λόγια έναν αμερικανό. Αφού ο αποικισμός δεν είναι μία δραστηριότητα που αρμόζει στους Γερμανούς, η Γερμανία δεν θα έπρεπε να συμπράξει σε κοινό μέτωπο με έθνη που ακολουθούν αποικιακή πολιτική και πάντοτε οφείλει να απέχει από την προάσπιση των αποικιστικών φιλοδοξιών τους. Έχουμε ανάγκη ενός δόγματος Μονρόε για την Ευρώπη. «Η Ευρώπη για τους Ευρωπαίους!», είναι ένα δόγμα σύμφωνα με το οποίο οι ευρωπαίοι θα έπρεπε να μην αναμειγνύονται στις εσωτερικές υποθέσεις άλλων φυλών και ηπείρων.

Οι απόγονοι των αποκλήρων της Αυστραλίας θα έπρεπε να μας προκαλούν ένα συναίσθημα υπερτάτης αδιαφορίας. Εφ΄ όσον η ζωτικότητά τους δεν είναι ισχυρή σε τέτοιο βαθμό ώστε να τους επιτρέψει να αναπαραχθούν με ρυθμό ανάλογο προς τις εδαφικές εκτάσεις τις οποίες κατέχουν, είναι ολοκληρωτικά δική τους ευθύνη και δεν δικαιούνται να απευθύνονται σε εμάς για υποστήριξη. Από την πλευρά μου δεν θα είχα αντίρρηση να κατευθυνθούν οι πλεονάζοντες πληθυσμοί της εύφορης Ασίας σε αυτές τις έρημες εκτάσεις. Ας τους αφήσουμε λοιπόν να μεριμνήσουν μόνοι για την σωτηρία τους!

Ο αρχηγός των Ες-Ες, Χάϊνριχ Χίμμλερ.

10 Φεβρουαρίου 1945

Πολλές φορές διερωτήθηκα μήπως διαπράξαμε λάθος το 1940, όταν δεν ωθήσαμε την Ισπανία στον πόλεμο. Δεν θα ήταν δύσκολο να το πετύχουμε, καθ΄ ότι η Ισπανία φλεγόταν από την διάθεση να ακολουθήσει τα βήματα της Ιταλίας και να καταστεί μέλος του Άξονα των Νικητών. Βεβαίως, ο Φράνκο έτρεφε υπέρμετρη ιδέα περί της αξίας της ισπανικής επεμβάσεως στον πόλεμο. Παρά ταύτα, και πέρα από τη συστηματική δολιο-

φθορά που διέπραττε ο Ιησουίτης γαμβρός του, ο Φράνκο θα συναινούσε τελικά στην δημιουργία ενός από κοινού μετώπου, στη βάση λογικών όρων, όπως την υπόσχεση προσαρτήσεως στην Ισπανία ενός μικρού τμήματος της Γαλλίας και ενός ουσιαστικού τμήματος της Αλγερίας σαν πραγματική ανταμοιβή. Αφού όμως η Ισπανία δεν διέθετε τίποτε ουσιαστικό να συνεισφέρει, προχώρησα στο συμπέρασμα πως η άμεση εμπλοκή της δεν ήταν αναγκαία ούτε επιθυμητή, αν και αυτή θα μας βοηθούσε να καταλάβουμε το Γιβραλτάρ. Βεβαίως από την άλλη πλευρά η ενδεχόμενη είσοδος της Ισπανίας στην πολεμική σύρραξη θα προσέθετε πολυάριθμα χιλιόμετρα κατά μήκος των ακτών του Ατλαντικού Ωκεανού τα οποία θα έπρεπε να υπερασπίσουμε, από το Σαν Σεμπαστιαν έως το Κάντιθ. Πέραν τούτου, ελλόχευε ο κίνδυνος αναζωπυρώσεως του εμφυλίου πολέμου, υποθαλπόμενος από τους Βρετανούς. Ο κίνδυνος ήταν ορατός να βρεθούμε δέσμιοι ενός καθεστώτος καπιταλιστών κερδοσκόπων, ανδρεικέλων της συμμορίας των κληρικοφρόνων, ένα καθεστώς που απεχθάνομαι σήμερα εντονότερα από ποτέ άλλοτε.

Άνω: Ομιλία του Χίτλερ σε συνέδριο του κόμματος, στην Νυρεμβεργη. Κάτω: Ρώσος υψώνει την σημαία με το σφυροδρέπανο στα ερείπια του Βερολίνου το 1945

Ο λαός επευθημεί τον ηγέτη του Αδόλφο Χίτλερ με κάθε αφορμή και ευκαιρία.

Δεν μπορώ να συγχωρήσω στον Φράνκο το γεγονός ότι δεν προχώρησε στην ομόνοια των Ισπανών, αφ΄ ότου τελείωσε ο εμφύλιος πόλεμος, καθώς και ότι εκτόπισε τους φαλαγγίτες, προς χάριν των οποίων παρείχαμε τη βοήθειά μας στην Ισπανία, αντιμετωπίζοντάς τους ως ληστές και πρώην εχθρούς. Δεν αποτελεί λύση για μία χώρα το να τεθεί ο μισός πληθυσμός της υπό την σπάθη της δικαιοσύνης, ενώ την ίδια στιγμή μία μειοψηφία πλιατσικολόγων πλουτίζουν με τις ευχές του διεφθαρμένου κλήρου. Υπέστημεν εξαπάτηση διότι εάν γνώριζα την αληθινή κατάσταση, ουδέποτε θα επέτρεπα στην αεροπορία μας να βομβαρδίσει έναν πεινασμένο και εξουθενωμένο πληθυσμό, αποκαθιστώντας ταυτόχρονα τον κλήρο σε όλα τα προκλητικά προνόμιά του.

Ο αρχηγός των Ες-Ες, Χάινριχ Χίμμλερ. Στο τέλος του πολέμου πρόδωσε την Γερμανία για να περισσώσει τον εαυτό του...

Ανακεφαλαιώνοντας, διασφαλίζοντας την ουδετερότητα της ιβηρικής χερσονήσου, η Ισπανία προσέφερε σε αυτή την πολεμική σύρραξη την μοναδική υπηρεσία που ήταν σε θέση να προσφέρει. Η ύπαρξη της Ιταλίας στη ράχη μας αποτελούσε ήδη μεγάλο βάρος. Οιαδήποτε και εάν είναι τα πλεονεκτήματα του ισπανού στρατιώτη, η Ισπανία ως μία χώρα ευρισκόμενη σε κατάσταση ένδειας και ανετοιμότητας, θα αποτελούσε μεγάλο παθητικό παρά ενεργητικό στον αγώνα. Η πολεμική αυτή σύρραξη, φρονώ ότι θα αποδείξει ευκρινώς μία διαπίστωση, την αμετάκλητη κατάπτωση των λατινικών χωρών. Απέδειξαν εμπράκτως ότι δεν βρίσκονται πλέον σε θέση να αγωνιστούν σθεναρά και γι΄ αυτό τον λόγο στερούνται του δικαιώματος να μετέχουν στην διευθέτηση των παγκοσμίων θεμάτων. Η πλέον ευχερής ενέργεια θα ήταν να θέσουμε υπό την κυριαρχία μας το Γιβραλτάρ με επίλεκτες δυνάμεις μας και με τη σύμπραξη του Φράνκο, χωρίς όμως να προβεί σε κήρυξη πολέμου εκ μέρους του. Είμαι βέβαιος πως η Βρετανία δεν θα έσπευδε να εκμεταλλευτεί το γεγονός αυτό σαν ευκαιρία να κηρύξει πόλεμο στην Ισπανία, αρκούμενη και ικανοποιούμενη στην μη εμπόλεμη στάση της Ισπανίας. Μία τέτοια εξέλιξη, θα εξάλειφε κάθε ενδεχόμενο κίνδυνο βρετανικής αποβάσεως στις πορτογαλικές ακτές.

13 Φεβρουαρίου 1945

Ένα από τα επιτεύγματα του Εθνικοσοσιαλισμού είναι πως αντιμετώπισε το εβραϊκό πρόβλημα με τον πλέον πραγματιστικό τρόπο. Είναι γνωστό ότι οι ίδιοι οι εβραίοι υπήρξαν εκείνοι που προκάλεσαν πάντοτε τον αντισημιτισμό. Η ιστορία διδάσκει διαμέσου των αιώνων ότι όλοι οι λαοί από τους

αρχαίους αιγυπτίους μέχρι και εμάς, αντέδρασαν απέναντί τους με την ίδια τακτική. Φθάνει κάποια μέρα η στιγμή που κάμπτονται και κουράζονται να αποτελούν θύματα εκμεταλλεύσεως του απεχθούς εβραίου. Τότε με όλη τους την ορμή εκτινάσσονται, σαν το ζώο το οποίο προσπαθεί να απαλλαγεί από τα παράσιτα που το ταλαιπωρούν. Τελικά αντιδρούν με επαναστατική βία. Αποτελεί μία ενστικτώδη αντίδραση που στρέφεται ενάντια ενός αλλότριου ο οποίος αντιδρά και αρνείται να ενσωματωθεί αποτελώντας μέρος της κοινότητος, πρόκειται περί ενός παρασίτου το οποίο προσκολλάται στο σώμα που το φιλοξενεί, επιβαλλόμενο δια της βίας και εκμεταλλευόμενο τις περιστάσεις στο έπακρο. Εκ φύσεως και εξ ιδιοσυστασίας ο εβραίος είναι παράσιτο το οποίο ούτε θέλει μα ούτε και μπορεί να αφομοιωθεί. Μία ειδοποιός διαφορά και συνάμα ένα διακριτικό γνώρισμα του εβραίου είναι πως, σε αντίθεση προς τους υπόλοιπους λαούς, αν και παντού απαιτεί από την κοινωνία που τον φιλοξενεί όλα τα δικαιώματα που απορρέουν από την ιδιότητα του πολίτη, ταυτόχρονα διατηρεί την ιδιαιτερότητά του και παραμένει πάντοτε εβραίος. Θεωρεί πως είναι δικαίωμά του να τρέχει συνοδοιπορώντας με τον λαγό και παράλληλα να κυνηγά τα θηράματα με τους σκύλους, όντας ο μοναδικός άνθρωπος ανά τον κόσμο που απαιτεί να κάνει χρήση ενός τόσο παράλογου προνομίου.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός επιλήφθηκε του εβραϊκού προβλήματος εμπράκτως και όχι θεωρητικώς. Στάθηκε αντίθετος στην επιδίωξη των εβραίων να κυριαρχήσουν παγκοσμίως και τους εναντιώθηκε επιτιθέμενός τους σε κάθε τομέα και σε κάθε σφαίρα δραστηριότητας. Τους εξεδίωξε από τις θέσεις τις οποίες είχαν υφαρπάξει. Τους απέπεμψε από όλες τις κατευθύνσεις του βίου, αποφασισμένος να εκκαθαρίσει τον γερμανικό κόσμο από το εβραϊκό μίασμα και δηλητήριο. Για εμάς η πολεμική αυτή κατά του εβραϊσμού υπήρξε μία ουσιαστική διαδικασία αποκαθάρσεως και εξυγιάνσεως την οποία επιδιώξαμε έως και το έσχατο όριό της, άνευ της οποίας θα είχαμε υποστεί ασφυξία και θα είχαμε περιέλθει σε καταστροφή εμείς οι ίδιοι.

Δια της επιτυχίας του εξυγιαντικού αυτού εγχειρήματος εντός της Γερμανίας, παρεχόταν μία πρώτης τάξεως ευκαιρία να το επεκτείνουμε περισσότερο πλατειά, σε πανευρωπαϊκή κλίμακα. Ήταν μία συνέχεια αναπόφευκτη, διότι η υγεία θριαμβεύει επί της ασθενείας. Αντιλαμβανόμενοι ταχέως τον κίνδυνο που τους απειλούσε και που διακύβευε τις μέγιστες επιδιώξεις τους, οι εβραίοι απεφάσισαν να διακινδυνεύσουν τα πάντα στον καθοριστικό αγώνα που εξαπέλυσαν εναντίον μας. Ο Εθνικοσοσιαλισμός έπρεπε να καταστραφεί με κάθε μέσο και τίμημα, ακόμη και εάν έπρεπε να συντριβεί ολόκληρος ο κόσμος. Ουδέποτε άλλοτε υπήρξε ένας πόλεμος τόσο τυπικά και ουσιαστικά εβραϊκός κατ΄ αποκλειστικότητα. Τους εξανάγκασα αποκαλύπτοντάς τους να ρίξουν τα προσωπεία τους. Και εάν ακόμη στην εσχάτη των περιπτώσεων οι προσπάθειές μας οδηγηθούν σε αποτυχία, αυτή θα είναι μία αποτυχία προσωρινού χαρακτήρα. Διότι άνοιξα τα μάτια ολοκλήρου του κόσμου ενώπιον του εβραϊκού κινδύνου.

Ομιλία του Χίτλερ στο Ράιχσταγκ.

Όλα αυτά έκαναν τον εβραίο περισσότερο επιθετικό. Στην πραγματικότητα είναι λιγότερο επικίνδυνος όταν εκδηλώνει την επιθετικότητά του, παρά όταν μετέρχεται της δολιότητος και των μηχανορραφιών. Ο ε-

Ο Αδόλφος Χίτλερ αγορεύων. Μεταξύ των ηγετικών του προτερημάτων, ήταν και η πηγαία ρητορική του δεινότητα.

βραίος ο οποίος προβαίνει σε ομολογία της φυλετικής του καταγωγής είναι απείρως προτιμότερος από τον δήθεν σεμνότυφο εβραίο που ισχυρίζεται πως διακρίνεται από εμάς μόνο από θρησκευτική άποψη. Εάν ο πόλεμος αυτός αποβεί για τα όπλα μας νικηφόρος, θα θέσω τέλος στην παγκόσμια εβραϊκή δύναμη και θα κατορθώσω στους εβραίους ένα θανάσιμο κτύπημα, από το οποίο δεν θα συνέλθουν ποτέ. Ακόμη όμως και εάν χάσω αυτό τον πόλεμο, τούτο δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι η κυριαρχία τους είναι εξασφαλισμένη, διότι τότε θα προκαλέσουν οι ίδιοι το τέλος τους. Θα μεταβληθούν σε υπέρμετρα αλαζόνες, ώστε θα προκαλέσουν μία ισχυρή αντίδραση εναντίον τους. Θα εξακολουθήσουν, ασφαλώς, να συμπορεύονται με τον λαγό αλλά και να κυνηγούν πλάϊ στους σκύλους ώστε να διεκδικούν τα δικαιώματα του πολίτη ανά χώρα, χωρίς όμως να κάμψουν την υπερηφάνειά τους και θα παραμένουν, προπαντός, μέλη της «εκλεκτής φυλής». Ο ραδιούργος, δήθεν συνεσταλμένος εβραίος, θα παραχωρήσει τη θέση του σε έναν εβραίο ματαιόδοξο και ακατάσχετα φιλόδοξο. Και αυτός ο δεύτερος θα αποπνέει τη νοσογόνο εβραϊκή μυρωδιά στο έπακρον. Είναι αδύνατον λοιπόν να εξαλειφθεί ο αντισημιτισμός, διότι είναι οι ίδιοι οι εβραίοι εκείνοι οι οποίοι αναμοχλεύουν την πυρά και μεριμνούν ώστε να είναι πάντοτε τροφοδοτημένη. Για να εξαλειφθεί η αντίθεση προς τον σημιτισμό, πρέπει προηγουμένως να εξαλειφθεί η αρρώστια που αυτός προκαλεί. Όσο επιζούν οι εβραίοι, πρακτικά, ο αντισημιτισμός θα είναι ζωντανός.

Διακηρύσσω ταύτα, όντας απελευθερωμένος από κάθε φυλετικό μίσος. Ασφαλώς και είναι ασυμβίβαστη η ανάμειξη οιασδήποτε φυλής με άλλες φυλές. Πλην ελαχίστων, ανούσιων επιτυχιών, η συστηματική φυλετική επιμειξία ουδέποτε έφερε θετικά αποτελέσματα. Η βούλησή της να παραμείνει φυλετικά καθαρή και αγνή, αποτελεί μία απτή απόδειξη της ζωτικότητας και της καλής υγείας μιας φυλής. Η υπερηφάνεια για τη δική μας τη φυλή, χωρίς να υποτιμούμε ή να περιφρονούμε οιαδήποτε άλλη φυλή, αποτελεί ένα ορθό και υγιές από κάθε άποψη συναίσθημα. Ουδέποτε θεώρησα τους Ιάπωνες ή τους Κινέζους ως κατώτερους έναντι ημών. Είναι γεγονός ότι αμφότεροι οι λαοί ανήκουν σε αρχαίους πολιτισμούς μεγάλης ποιοτικής στάθμης. Δικαιούνται να νιώθουν υπερήφανοι για το παρελθόν τους και ένα μεγάλο μέρος της ιστορίας αναφέρεται στο παρελθόν αυτό, όπως ακριβώς εμείς διαθέτουμε το δικαίωμα να υπερηφανευόμαστε για τον πολιτισμό στον οποίο τώρα ανήκουμε. Είμαι πεπεισμένος πως σε όσο πιο σταθερά θεμέλια διατηρηθεί ο πολιτισμός των Κινέζων και των Ιαπώνων, τόσο πιο εύκολα θα μπορώ να συνεννοηθώ μαζί τους στο μέλλον.

Η φυλετική υπερηφάνεια αποτελεί ένα προτέρημα το οποίο ο Γερμανός το υστερήθηκε. Το αίτιο αυτής της καταστάσεως έγκειται στο γεγονός ότι κατά τους τρεις τελευταίους αιώνες η χώρα βρέθηκε στο επίκεντρο εμφυλίων διενέξεων και θρησκευτικών συρράξεων και υπέστη μία σειρά ξένων επιδράσεων, λ.χ. αυτής του χριστιανισμού, διότι ο χριστιανισμός δεν αποτελεί μία φυσική θρησκεία των Γερμανών αλλά μία θρησκεία ξενόφερτη που δεν πάλλει τις καρδιές του Γερμανικού Λαού διότι είναι αλλότρια προς το έμφυτο πνεύμα της φυλής. Όταν η φυλετική υπερηφάνεια εκδηλώνεται σε έναν Γερμανό, επί της ουσίας δεν πρόκειται παρά για μία αντισταθμιστική αντίδραση προς το αίσθημα της κατωτερότητας από το οποίο

υποφέρουν τόσοι Γερμανοί. Αυτό, δεν κρίνεται αναγκαίο να το πω, δεν τυγχάνει εφαρμογής στους Πρώσους. Από την εποχή του Φρειδερίκου του Μεγάλου διέθεταν την απλή υπερηφάνεια η οποία αποτελεί μία σφραγίδα του ανθρώπινου τύπου ο οποίος τυγχάνει βέβαιος για τον εαυτό του και δεν έχει ανάγκη επιδείξεων προκειμένου να προβάλλει την υπόστασή του. Βασισμένοι σε αυτά τα έμφυτα προτερήματα, οι Πρώσοι απεδείχθησαν ικανοί να θεμελιώσουν μία ενωμένη Γερμανία. Ο Εθνικοσοσιαλισμός επιχείρησε να προσδώσει σε όλους τους Γερμανούς ακριβώς αυτή την υπερηφάνεια η οποία μέχρι σήμερα ανήκε μόνο στους Πρώσους. Οι Αυστριακοί, από την πλευρά τους, διαθέτουν στο αίμα τους μία υπερηφάνεια αρκετά συγγενή προς εκείνη των Πρώσων, μία υπερηφάνεια η οποία εκπηγάζει από το γεγονός ότι επί αιώνες ολόκληρους ουδέποτε κυριαρχήθηκαν από άλλη φυλή. Αντίθετα, υπήρξαν επί μακρόν εκείνοι οι οποίοι κατείχαν τα ηνία και διέταζαν.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός ως υψικάμινος θα τήξει και θα αναμείξει όλα εκείνα τα θετικά στοιχεία που συνιστούν χαρακτηριστικά γνωρίσματα της Γερμανικής Ψυχής. Μέσα από αυτό το κράμα, θα αναδειχθεί ο νέος Γερμανός, εργατικός, συνειδητοποιημένος, με αυτοπεποίθηση και κυριαρχία, και παράλληλα απλός, διακατεχόμενος από υπερηφάνεια όχι για τον εαυτό του αλλά για την ιδιότητα του να αποτελεί μέλος μίας μεγάλης λαϊκής ενότητος η οποία θα προκαλεί τον θαυμασμό των υπολοίπων λαών. Το συναίσθημα αυτό μίας συσωρευμένης υπεροχής δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση έκφραση μίας επιθυμίας επιβολής και κυριαρχίας επί των άλλων. Έχω επίγνωση του γεγονότος ότι σε ορισμένες περιπτώσεις έχουμε διογκώσει τη λατρεία αυτού του συναισθήματος της υπεροχής, αυτό ωστόσο υπήρξε αναγκαίο προκειμένου στην εκκίνηση να αφυπνίσουμε τους Γερμανούς έντονα ώστε να τους θέσουμε στον ορθό δρόμο.

Στην ουσία των πραγμάτων, μία υπέρμετρα έντονη ώθηση προς έναν προσανατολισμό, συνεπάγεται μία βίαιη ώθηση προς την ενάντια κατεύθυνση. Βεβαίως όλες αυτές οι μεταβολές δεν δύνανται να πραγματωθούν εντός μίας ημέρας. Απαιτείται η βραδεία επίδραση του χρόνου. Ο Φρειδερίκος ο Μέγας έχει αναδειχθεί ως ο αυθεντικός εμπνευστής του πρωσικού προτύπου. Πρακτικά, διανύθηκαν δύο ή τρεις γενεές προκειμένου να αποκρυσταλλωθεί το πρότυπο αυτό και πριν ο πρωσικός τύπος καταστεί χαρακτηριστικό γνώρισμα κάθε Πρώσου. Η φυλετική υπερηφάνειά μας δεν έχει χαρακτήρα επιθετικό, πλην του σημείου εκείνου που αφορά την εβραϊκή φυλή. Υιοθετούμε τον όρο «εβραϊκή φυλή» χάριν σαφήνειας και ευκολίας, διότι στην πραγματικότητα από βιολογικής-γενετικής απόψεως δεν υφίσταται εβραϊκή φυλή. Υφίσταται ωστόσο μία κοινότητα στην οποία ανταποκρίνεται ο όρος αυτός και της οποίας η ύπαρξη καθίσταται αποδεκτή και από τους ίδιους τους εβραίους. Συνιστά μία πνευματικά ομοιογενή κοινότητα, στην οποία οι ανά τον κόσμο εβραίοι προσχωρούν εθελουσίως ως μέλη της, ασχέτως της τοποθεσίας στην οποία διαβιούν και της χώρας στην οποία κατοικούν. Σε αυτή την κατηγορία υπάρξεων αποδίδουμε την επωνυμία της εβραϊκής φυλής, η οποία, σημειωτέον, δεν αποτελεί θρησκευ-

Ο Αδόλφος Χίτλερ επιδεικνύει την στοργή του προς μικρή Γερμανίδα μετά από κομματική συγκέντρωση. Οι φιλοφρονήσεις του γερμανικού λαού προς τον Φύρερ, ήταν πρωτοφανείς σε κάθε δημόσια ή μη εκδήλωση.

Γλυπτό ηρωικής αισθητικής του μεγάλου καλλιτέχνη Άρνο Μπρέκερ.

τική κοινότητα, παρ΄ όλο που η εβραϊκή θρησκεία επιστρατεύεται ως πρόφαση ώστε να παρουσιάζεται παραπλανητικά ως τέτοια. Ούτε αποτελεί ένωση ομάδων που έχουν ως συνεκτικό τους δεσμό τα στοιχεία μιας κοινής θρησκείας.

Η εβραϊκή φυλή είναι κύρια και πρώτιστα μια αφηρημένη φυλή. Έλκει την καταγωγή της, όπως τα ίδια τα μέλη τους δέχονται, από την εβραϊκή θρησκεία, και η θρησκεία του ιουδαϊσμού ασκούσε μία καθορισμένη επιρροή στη διάπλαση των γενικών της χαρακτηριστικών. Πέραν όμως αυτών, δεν αποτελεί κατά κυριολεξία μία αμιγώς θρησκευτική κοινότητα, διότι στις τάξεις της δέχεται επί ίσοις όροις τους πλέον ριζοσπάστες άθεους και ταυτόχρονα τους πιο ευσεβείς πιστούς. Σε αυτά θα πρέπει να συνυπολογιστούν και οι δεσμοί που σχηματίσθηκαν από διώξεις αιώνων, παρά το γεγονός ότι οι εβραίοι λησμονούν, επειδή τους εξυπηρετεί, πως τις διώξεις αυτές τις προκάλεσαν αυτοί οι ίδιοι. Ο εβραϊσμός δεν διαθέτει τα ανθρωπολογικά εκείνα χαρακτηριστικά γνωρίσματα τα οποία θα του προσέδιδαν τη σφραγίδα μίας ομοιογενούς φυλής. Δεν είναι δυνατόν, ωστόσο, να αρνηθεί κάποιος πως κάθε εβραίος ανά τον κόσμο διαθέτει μερικές σταγόνες καθαρού εβραϊκού αίματος στις φλέβες του. Αν αυτό δεν ίσχυε, θα ήταν αδύνατο να αιτιολογήσει κανείς την ύπαρξη ορισμένων φυσικών χαρακτηριστικών, τα οποία είναι κοινά σε όλους τους εβραίους, από το γκέτο της Βαρσοβίας έως τα παζάρια του Μαρόκου και αυτά τα χαρακτηριστικά είναι η φοβερή μύτη, τα διεφθαρμένα ρουθούνια κ.α.

Μία φυλή που αποτελεί νοητικό προϊόν συνιστά κάτι πιο στέρεο και περισσότερο διαρκές από μια απλή φυλή. Μεταφέρατε έναν Γερμανό στις Ηνωμένες Πολιτείες και θα τον μεταβάλλετε σε Αμερικανό. Ο εβραίος όμως παραμένει αμετάβλητα εβραίος, οπουδήποτε κι αν βρεθεί, καθώς πρόκειται για μία ύπαρξη την οποία κανένα περιβάλλον δεν δύναται να αφομοιώσει. Η ιδιομορφία της πνευματικής δομής της φυλής του, καθιστά τον εβραίο απρόσβλητο από τις αφομοιωτικές τάσεις. Η τεράστια επιρροή που άσκησαν κατά την διάρκεια του 19ου αιώνα, παρείχε στους εβραίους μία αίσθηση δυνάμεως και τους ώθησε στο να απορρίψουν την μάσκα. Και ήταν ακριβώς αυτό το γεγονός που μας συνειδητοποίησε ώστε να τους αντιμετωπίσουμε ακριβώς σαν εβραίους. Ενθυμούμενοι μάλιστα τον βαθμό ευπιστίας των Γερμανών, θα κατανοήσετε πόσο ευγνώμονες πρέπει να είμαστε έναντι των πλέον θανάσιμων εχθρών μας, ακριβώς γι΄ αυτή την επίδειξη ειλικρίνειας εκ μέρους τους.

Απέναντι στους εβραίους, υπήρξα απόλυτα ειλικρινής και τίμιος. Στα πρόθυρα του πολέμου τους απηύθηνα την έσχατη προειδοποίηση. Τους κατέστησα σαφές ότι εάν

δρομολογήσουν έναν άλλο πόλεμο θα σταθώ απέναντί τους αμείλικτος και πως θα εξοντωθούν σαν παράσιτα σε ολόκληρη την Ευρώπη, άπαξ δια παντός. Σε αυτή μου την προειδοποίηση η εβραϊκή απάντηση ήρθε ως κήρυξη πολέμου, διακηρύσσοντας οι σιωνιστές πως οπουδήποτε στον κόσμο υπάρχει ακόμη και ένας εβραίος, υφίσταται ένας εχθρός της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Κατόπιν τούτου ανοίξαμε το εβραϊκό απόστημα, με αποτέλεσμα ο κόσμος του μέλλοντος να μας ευγνωμονεί αιώνια.

14 Φεβρουαρίου 1945

Το καταστρεπτικό γεγονός σε αυτόν τον πόλεμο υπήρξε η διαπίστωση πως για την Γερμανία άρχισε ταυτόχρονα πολύ γρήγορα αλλά και πολύ αργά. Από αμιγώς στρατιωτικής απόψεως, θα απέβαινε ευνοϊκότερος εάν είχε ξεκινήσει πιο νωρίς. Όφειλα να είχα λάβει την σχετική πρωτοβουλία το 1938 αντί να επιτρέψω να με σύρουν σε πόλεμο το 1939. Διότι ο πόλεμος ήταν αναπόφευκτος. Παρά ταύτα ουδείς δύναται να με κατηγορήσει για το γεγονός ότι οι Βρετανοί και οι Γάλλοι δέχθηκαν στο Μόναχο ό,τι κι αν τους ζήτησα!

Δεδομένης της υφισταμένης καταστάσεως, ο πόλεμος ήρθε λίγο-πολύ με καθυστέρηση. Εξ απόψεως όμως ηθικής προπαρασκευής, σημειώθηκε αρκετά ενωρίς. Οι θιασώτες των ιδεών μας δεν διέθεταν τον απαραίτητο χρόνο ώστε να φθάσουν σε μία κατάσταση πλήρους ωριμότητος. Οι συνθήκες απαιτούσαν να είχα στη διάθεσή μου πραγματικά είκοσι ακόμα έτη προκειμένου να επέλθει η ωριμότητα σε αυτή την επίλεκτη νέα τάξη ανθρώπων, μετουσιωνόμενη σε μια διαλεκτή τάξη νέων, εμβαπτισμένων από την παιδική κιόλας ηλικία στη φιλοσοφία του εθνικοσοσιαλισμού. Η τραγική ειρωνία για εμάς τους Γερμανούς έγκειται στο γεγονός ότι ουδέποτε διαθέταμε καιρό. Οι συνθήκες διαμορφώνονται κατά τρόπο ώστε να μας εξαναγκάζουν να βιαστούμε. Και ο χρόνος μας λείπει διότι υστερούμε από απόψεως του παράγοντα χώρου. Οι Ρώσοι με τον απέραντο χώρο που διαθέτουν, δύνανται να έχουν την πολυτέλεια να αρνηθούν να βιαστούν. Ο χρόνος εργάζεται θετικά γι' αυτούς, ενώ για εμάς αποβαίνει εναντίον μας. Και στην περίπτωση ακόμη κατά την οποία η θεία πρόνοια μου είχε παράσχει χρόνο ζωής ιδιαίτερα μακρύ ώστε να μου δώσει τη δυνατότητα να οδηγήσω τον λαό μου στον απόλυτο βαθμό αναπτύξεως τον οποίο επιθυμεί ο Εθνικοσοσιαλισμός, δύνασθε να είσθε απολύτως βέβαιοι για το γεγονός ότι οι εχθροί μας ουδέποτε θα επέτρεπαν να επωφεληθούμε από τον παράγοντα αυτό. Θα έπρατταν παν ότι εφικτό προκειμένου να μας συντρίψουν, προλαμβάνοντας ώστε να μην βρεθούν αντιμέτωποι με μία Γερμανία χαλυβδωμένη από μία εθνικοσοσιαλιστική πίστη

Η ετοιμότητα του πολεμιστή: Γλυπτό ηρωϊκής αισθητικής του μεγάλου καλλιτέχνη Άρνο Μπρέκερ.

ψυχικά και σωματικά, που θα την καθιστού-σε ανίκητη.

Έχοντας επίγνωση του γεγονότος ότι υστερούμεθα σε ανθρώπινο δυναμικό σφυρηλατημένο στο σχήμα και στα καλούπια των ιδανικών μας, είμαστε εκ των περιστάσεων υποχρεωμένοι να χρησιμοποιήσουμε κατ΄ ανάγκην εκείνους που διαθέταμε. Τα αποτελέσματα αυτής της τακτικής υπήρξαν εμφανή. Εξαιτίας αυτής της διαστάσεως ανάμεσα στη σύλληψη ενός σχεδίου και στην πραγματοποίησή του, η πολεμική πολιτική ενός κράτους επαναστατικού, όπως είναι το Γ΄ Ράιχ, εξέπεσε σε πολιτική αντιδραστικών μικροαστικών συγκρούσεων. Τόσοι οι στρατηγοί όσο και οι διπλωμάτες μας, με ελάχιστες εξαιρέσεις, είναι άτομα άλλης εποχής. Η μεθοδολογία τους επί της διεξαγωγής του πολέμου και επί του χειρισμού της εξωτερικής μας πολιτικής ανήκει σε μία παρελθούσα εποχή. Πρόκειται για μία διαπίστωση το ίδιο αληθινή για εκείνους που μας υπηρετούν πιστά όσο και για όλους τους υπόλοιπους. Η πρώτη κατηγορία το πράττει είτε από έλλειψη ικανοτήτων και ενθουσιασμού, ενώ η δεύτερη κατηγορία το πράττει σκοπίμως και δολίως. Ο τρόπος όμως με τον οποίο αντιμετωπίσαμε τους Γάλλους, ενέχει και το μεγαλύτερο πολιτικό μας ατόπημα. Ουδέποτε θα έπρεπε να συνεργαστούμε μαζί τους. Πρόκειται για μία πολιτική η οποία απέβη γι΄ αυτούς λίαν θετική, αλλά εντελώς άσχημα για εμάς. Ο Όττο Άμπετς είχε την εντύπωση ότι είχε την ευφυία γινόμενος υπέρμαχος της ιδέας αυτής, πείθοντάς μας να την υϊοθετήσουμε. Σχημάτισε την εντύ-

πωση ότι προηγείται των γεγονότων, ενώ στην πραγματικότητα καταστήκαμε ουραγοί τους. Προφανώς ενόμισε ότι βρισκόμαστε απέναντι στη Γαλλία του Ναπολέοντα, απέναντι δηλαδή σε ένα έθνος, ικανό να εκτιμήσει τη σημασία όσο και τα μακρόπνοα αποτελέσματα μιας τέτοιας ευγενικής χειρονομίας. Δεν κατόρθωσε ωστόσο να αντιληφθεί κάτι το ολοφάνερο, να συνειδητοποιήσει το γεγονός ότι η Γαλλία είχε μεταβληθεί ριζικά κατά τα τελευταία εκατό χρόνια. Μετετράπη σε μία κοινή γυναίκα η οποία σήμερα έχει εκπέσει σε μία γριά πόρνη, που ουδέποτε έπαυσε να μας προκαλεί αναστατώσεις και να μας παραπλανά, υποβάλλοντάς μας στο τίμημα αυτής της δόλιας τακτικής της.

Η δική μας επέμβαση θα έπρεπε να βασίζεται στην απελευθέρωση των εργαζομένων τάξεων όσο και στην παροχή αρωγής προς τους Γάλλους εργάτες ούτως ώστε να πραγματώσουν τη δική τους επανάσταση. Οφείλαμε να είχαμε θέσει στο περιθώριο αμείλικτα την απολιθωμένη αστική τάξη, την τόσο άψυχη και απογυμνωμένη από πατριωτισμό. Κοιτάξτε το ποιόν των φίλων που μας έφεραν οι ιδιοφυίες της Βιλχμεστράσσε στη Γαλλία, έναν συρφετό από μικροπρεπείς, κερδοσκόπους ωφελιμιστές οι οποίοι έσπευσαν να μας εκδηλώσουν τη συμπάθειά τους πιστεύοντας ότι καταλάβαμε τη Γαλλία προκειμένου να διασφαλίσουμε τα τραπεζικά τους ισοζύγια, αποφασισμένοι ωστόσο να μας προδώσουν με την πρώτη ευκαιρία, αρκεί βεβαίως να μην υπήρχε κίνδυνος γι αυτούς!

Το ίδιο απερίσκεπτη υπήρξε η πολιτική μας σχετικά με τις γαλλικές αποικίες. Και αυτό το αποτέλεσμα ήταν προϊόν των μεγάλων μυαλών της Βίλχεμστράσσε! Διπλωμάτες των παλαιών κλασικών προδιαγραφών, στρατιώτες ξεπερασμένων τακτικών και μεθόδων, μας οδήγησαν στην διεξαγωγή ενός πολέμου με τις συνθήκες που θα τον έκαναν στον δέκατο ένατο αιώνα. Ουδέποτε θα έπρεπε να συνηγορήσουμε υπέρ της Γαλλίας και εναντίον λαών υποταγμένων στο ζυγό της. Οφείλαμε αντίθετα να τους συνδράμουμε να αποκτήσουν την ελευθερία τους και, εν ανάγκη, θα έπρεπε να τους ωθήσουμε να το πράξουν.

Τίποτε ικανό δεν υπήρχε το 1940 από το να μας αποτρέψει να απευθύνουμε μία χειρονομία αυτής της μορφής στη Μέση Ανατολή και τη Βόρειο Αφρική.

Εμπράκτως οι διπλωμάτες μας αντ΄ αυτού, επιδόθηκαν μετά ζήλου στην σταθεροποίηση της γαλλικής εξουσίας, όχι μόνο στη Συρία και στην Τύνιδα αλλά και στο Αλγέρι και στο Μαρόκο. Οι «κύριοι» αυτοί είναι εμφανές πως προτιμούσαν να διατηρούν καλές σχέσεις με καθώς πρέπει Γάλλους, παρά με ένα πλήθος αποτελούμενο από αξύριστους επαναστάτες, μ' ένα σωρό από αξιωματικούς-υπηρέτες, μοναδική έννοια των οποίων ήταν η εξαπάτησή μας, παρά με τους Άραβες, οι οποίοι θα στέκονταν στο πλευρό μας ως τίμιοι συνεργάτες μας. Μην έχετε την εντύπωση ότι δεν διαβλέπω τους υπολογισμούς αυτών των επαγγελματιών του μα-

Χίτλερ και Μουσολίνι, σε επίσημη εκδήλωση. Η Ιταλία απετέλεσε για τον Άξονα ένα βαρίδι....

Παρέλαση των σημαιών των Ταγμάτων Εφόδου, στην Νυρεμβέργη.

κιαβελισμού. Γνωρίζουν τη δουλειά τους πολύ καλά και έχουν την τακτική τους. Το μοναδικό πράγμα που τους ενδιέφερε ήταν η άθλια απάτη που απεργάζονταν εναντίον των Βρετανών, διότι τελούσαν πάντοτε υπό την ψευδαίσθηση του γνωστού δήθεν ανταγωνισμού και της αντιζηλίας που αναπτυσσόταν ανάμεσα στην Βρετανία και την Γαλλία στο αποικιακό επίπεδο. Η διαπίστωση αυτή είναι απόλυτη αληθής, ζουν ακόμη επί των ημερών της βασιλείας του Γουλιέλμου του Β΄! Φαντάζονται ότι βρίσκονται στην εποχή της βασίλισσας Βικτωρίας και εκείνων των επιδέξιων χαρτοκλεπτών που ονομάζονταν Πουανκαρέ και Ντελκασσέ! Στο βάθος των πραγμάτων, η αντιζηλία είχε πάψει να έχει την οιαδήποτε σημασία. Η φαινομενική ύπαρξή της οφείλεται καθαρά στο γεγονός ότι τη συντηρούν ακόμη ορισμένοι διπλωμάτες της παλαιάς σχολής καθώς και οι μισητοί μας αντίπαλοι. Κατά βάθος η Βρετανία και η Γαλλία είναι συνεταίροι και ο καθένας τους διαδραματίζει το δικό του παιχνίδι με αξιοσημείωτο θράσσος, αδιάφοροι απέναντι σε οιαδήποτε έκκληση φιλίας, όμως και οι δύο ενώνονται ενώπιον ενός κοινού κινδύνου. Υπάρχει ένα βαθύτατα ριζωμένο μίσος στον Γάλλο εναντίον του Γερμανού και από αυτό προκύπτει ένα συμπέρασμα το οποίο θα απέβαινε προς όφελός μας αν το αξιολογούσαμε δεόντως στο μέλλον.

Αναφορικά με την Ιταλία υφίσταντο δύο επιλογές. Θα μπορούσε είτε να έχει διαρρήξει την συμμαχία της με την Βρετανία, οπότε σ' αυτή την περίπτωση δεν θα παρουσίαζε κανένα ενδιαφέρον σαν πιθανός σύμμαχός μας, γνωρίζοντας ότι θα μας εγκατέλειπε σε πρώτη ευκαιρία, είτε θα υποδυόταν ότι πραγματοποιεί αυτή την αλλαγή συμμάχων, αν και σε αυτή την περίπτωση θα διατηρούσε την πλέον αμφίβολη αξία για μας. Ορισμένες από τις αντιλήψεις μας γι΄ αυτή τη χώρα απεδείχθησαν ψευδαισθήσεις.

Αληθώς η μόνη δυνατή πολιτική στάση που θα μπορούσε να υιοθετήσει απέναντι στη Γαλλία ήταν μια πολιτική αυστηρής κι καχυποψίας. Γνωρίζω πως είχα δίκιο για την Γαλλία. Με προφητική διαίσθηση παρουσία-

Ο Χίτλερ σε επίσημη εκδήλωση, ακολουθούμενος από τους Υπασπιστές του και τον Υπαρχηγό του, Ρούντολφ Ες.

σα μια ακριβή εικόνα της Γαλλίας στο βιβλίο «Ο Αγών μου». Και έχω απόλυτη επίγνωση γιατί, παρ' όλες τις παραστάσεις που μου έγιναν, δεν διέκρινα κανένα λόγο προκειμένου να μεταβάλλω τη γνώμη που είχα σχηματίσει πριν από είκοσι χρόνια.

15 Φεβρουαρίου 1945

Ουδεμία απόφαση εξ όσων έλαβα κατά τη διάρκεια του πολέμου αυτού δεν συγκρινόταν σε σοβαρότητα και βαρύτητα από εκείνη του να επιτεθώ στη Ρωσία. Πάντοτε υποστήριζα τη θέση πως οφείλαμε με κάθε τρόπο να εμπλακούμε σε πολεμική σύρραξη σε δύο μέτωπα και επ' αυτού να είσθε βέβαιοι πως σκέφθηκα με ανησυχία την περίπτωση του Ναπολέοντα και τα όσα εκείνος υπέστη στη Ρωσία. Ευλόγως θα ερωτήσετε, γιατί τότε προεκλήθη ο πόλεμος κατά της Ρωσίας και μάλιστα στη δεδομένη χρονική στιγμή; Έχοντας απωλέσει κάθε ελπίδα να δώσουμε ένα τέλος στον πόλεμο αυτό με την πραγματοποίηση μίας επιτυχούς εισβολής στη Μεγ. Βρετανία, η χώρα αυτή, υπό την καθοδήγηση των ηγετών της δεν θα ήταν διατεθειμένη να αναγνωρίσει τη νέα τάξη που εγκαθιδρύσαμε ανά την Ευρώπη, για όσο υφίστατο στην ευρωπαϊκή ήπειρο μία δύναμη η οποία ήταν εχθρική προς το Γ' Ράιχ. Η συνέχεια του πολέμου ήταν δεδομένη και όπισθεν των βρετανών, ο ρόλος των αμερικανών θα αυξανόταν σταδιακά ολοένα και περισσότερο. Η σημασία της πολεμικής ισχύος των ΗΠΑ, οι εξελίξεις στον τομέα των εξοπλισμών, τόσο στο δικό μας στρατόπεδο όσο και σε εκείνο των αντιπάλων μας, η εγγύτητα των αγγλικών ακτών, υπήρξαν γεγονότα αποτρεπτικά από το να προχωρήσουμε στην κλιμάκωση ενός πολέμου μακράς διαρκείας. Διότι ο χρόνος θα απέβαινε σταδιακά εναντίον μας. Προκειμένου να πειθαναγκάσουμε την Αγγλία να υποχωρήσει και να συρθεί στην υπογραφή ειρήνης, κρινόταν ουσιωδώς αναγκαίο να της αποστερήσουμε την έσχατή της ελπίδα, η οποία θα μπορούσε να μας οδηγήσει αντιμέτωπους στην ευρωπαϊκή γη, με έναν αντίπαλο ιδίων δυνατοτήτων με εμάς. Η εξάλειψη του ρωσικού παράγοντα από την ευρωπαϊκή σκηνή ήταν αναγκαία επιλογή. Επ' αυτού συνηγορούσε και άλλος λόγος και αποτυπωνόταν στην θανάσιμη απειλή που αποτελούσε η Ρωσία για την ύπαρξή μας. Διότι ήταν απόλυτα βέβαιο πως η επίθεσή της εναντίον μας ήταν θέμα χρόνου.

Η μόνη πιθανότητα που θα είχαμε να επιτύχουμε νίκη έναντι της νέας Ρωσίας, θα ήταν να λάβουμε την πρωτοβουλία των κινήσεων, διότι η τακτική διεξαγωγής ενός πολέμου αμυντικής φύσεως εναντίον της δεν ή-

Προπαγανδιστική αφίσα των Ταγμάτων Εφόδου.

ταν επωφελής. Δεν μπορούσαμε να επιτρέψουμε στον Κόκκινο Στρατό το πλεονέκτημα του εδάφους, δεν ήταν δυνατόν να θέσουμε τους αυτοκινητόδρομους μας στη διάθεση των θωρακισμένων του τα οποία προέλαυναν με ταχείς ρυθμούς, τους σιδηροδρόμους μας στη διάθεση των στρατευμάτων και των εφοδίων του. Εάν όμως περνούσαμε στην επίθεση, είχαμε πραγματικά τη δυνατότητα να νικήσουμε τον Κόκκινο Στρατό στο ίδιο του το έδαφος, μέσα στους βάλτους και στις αχανείς λασπώδεις εκτάσεις. Αυτή την τακτική, σε μια πολιτισμένη χώρα, δεν θα μπορούσαμε να την εφαρμόσουμε.

Γιατί όμως έπρεπε να δράσουμε το 1941; Γιατί, εν όψει της συνεχώς αυξανόμενης ισχύος των δυτικών μας εχθρών, εάν θα έπρεπε να ενεργήσουμε, οφείλαμε να το πράξουμε με τη μικρότερη δυνατή αναβολή. Θα πρέπει ακόμη να γνωρίζετε ότι ο Στάλιν δεν θα έμενε άπραγος. Έχοντας να αντιπαλέψουμε με τον εχθρό σε δύο μέτωπα, ο χρόνος απέβαινε εναντίον μας. Το πραγματικό πρόβλημα δεν ήταν γιατί η έναρξη της επιθέσεώς μας έγινε στις 22 Ιουνίου 1941 αλλά μάλλον γιατί δεν πραγματοποιήθηκε νωρίτερα, πράγμα που θα είχαμε κάνει εάν δεν μας παρακώλυαν οι δυσχέρειες που μας προέκυψαν από τους Ιταλούς και την βλακώδη εκστρατεία τους στην Ελλάδα, οπότε και θα είχαμε επιτεθεί στη Ρωσία μερικές βδομάδες νωρίτερα. Για εμάς το μείζον πρόβλημα ήταν πως θα παρεμποδίσουμε τους Ρώσους να κινηθούν κατά το μέγιστο δυνατό, και ο προσωπικός μου εφιάλτης εκδηλωνόταν στον φόβο μήπως ο Στάλιν λάμβανε αυτή την πρωτοβουλία πριν από μένα.

Ένας πρόσθετος λόγος ήταν πως οι πρώτες ύλες τις οποίες παρακρατούσαν οι Ρώσοι είχαν ζωτική σημασία για εμάς. Παρά τις υποχρεώσεις τους, το ποσοστό παράδοσής τους μειωνόταν σταθερά και υπήρχε πραγματικός κίνδυνος πως μπορεί να σταματούσε ξαφνικά ολοκληρωτικά. Εφ' όσον δεν ήταν διατεθειμένοι να μας παράσχουν, οικεία βουλήσει, εκείνα τα οποία έπρεπε να κατέχουμε, δεν υφίστατο άλλη λύση από το να τα διεκδικήσουμε, άμεσα όσο και βίαια. Έλαβα την απόφασή μου μετά την επίσκεψη του Μολότωφ στο Βερολίνο κατά τον μήνα Νοέμβριο, διότι κατέστη αντιληπτό ότι αργά ή γρήγορα ο Στάλιν θα προσχωρούσε στο εχθρικό στρατόπεδο.

Όφειλα, άραγε, να κέρδιζα χρόνο ούτως ώστε οι προπαρασκευή μας να ήταν πληρέστερη; Όχι, διότι καταφεύγοντας σε αυτή την επιλογή, θα είχα χάσει το στοιχείο της πρωτοβουλίας και του αιφνιδιασμού. Από την άλλη πλευρά, η πρόσκαιρη αναβολή την οποία θα κερδίζαμε, θα είχε πολύ υψηλό τίμημα. Θα οφείλαμε τότε να υποκύψουμε στις σοβιετικές πιέσεις αναφορικά με την Φινλανδία, την Ρουμανία, την Βουλγαρία και την Τουρκία, κατάσταση την οποία δεν μπορούσαμε να ανεχθούμε. Το Τρίτο Ράιχ, ως υπερασπιστής και προστάτης της Ευρώπης, δεν θα ήταν δυνατό να θυσιάσει αυτές τις φιλικές χώρες στον βωμό του κομμουνισμού. Μία στάση αυτής της μορφής θα ισοδυναμούσε με ατιμωτική πράξη και θα είχε βαρειές συνέπειες, όντας άθλια μεθόδευση, εξ απόψεως στρατηγικής όσο και ηθικής. Ο πόλεμος με την Ρωσία κατέστη αναπόφευκτος από πάσης απόψεως και μία ενδεχόμενη αναβολή του συνεπαγόταν ότι αργότερα

θα αναγκαζόμαστε να πολεμήσουμε εναντίον της κάτω από δυσμενέστερες συνθήκες. Γι αυτό αποφάσισα, μόλις έφυγε ο Μολότωφ, ότι θα τακτοποιούσα τις εκκρεμότητές μου με την Ρωσία μόλις το επέτρεπε ο καλός καιρός.

15 Φεβρουαρίου 1945

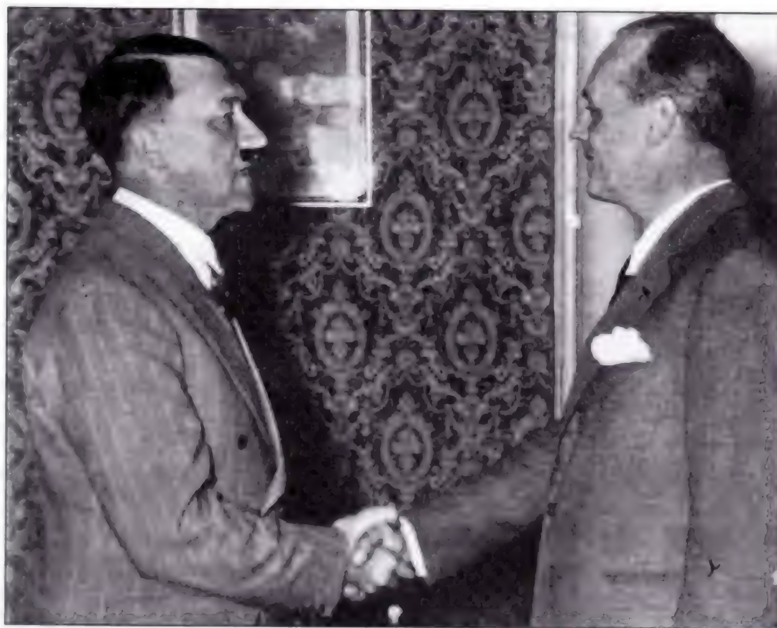
Η μη απελευθέρωση του γαλλικού λαού αμέσως το 1940, ισοδυναμούσε με μη επιτέλεση του καθήκοντός μας και αμέλειας των δικών μας συμφερόντων. Το ίδιο ισχύει και σχετικά με τους υπερπόντιους Γάλλους υπηκόους. Είναι βέβαιο ότι ο γαλλικός λαός δεν θα ήταν αρνητικός απέναντί μας, εάν τον απαλλάσσαμε από τον ζυγό της αυτοκρατορίας. Απ' αυτή την άποψη ο γαλλικός λαός απεδείχθη περισσότερο νοήμων από τους αυτοαποκαλούμενους εκλεκτούς, και διέθεται εξ ενστίκτου μία κατά πολύ ορθότερη εκτίμηση των αληθινών εθνικών συμφερόντων.

Υπό τον Λουδοβίκο τον ΙΕ΄ και τον Ζυλ Φερύ, ο λαός εξεγέρθηκε ερχόμενος αντιμέτωπος με τον παραλογισμό των αποικιακών περιπετειών. Δεν είμαι ακόμη πεπεισμένος ότι ο Ναπολέων έγινε αντιδημοτικός εξαιτίας του γεγονότος ότι απαλλάχθηκε από την Λουϊζιάνα. Επήλθε όμως πρωτοφανής αγανάκτηση όταν ο ακατάλληλος ανιψιός του επιχείρησε να ισοσκελίσει την κατάσταση μεθοδεύοντας πόλεμο εναντίον του Μεξικού.

Ουδέποτε αγάπησα την Γαλλία ή τους Γάλλους και δεν σταμάτησα ποτέ να το ομολογώ. Αναγνωρίζω ωστόσο το γεγονός ότι υπάρχουν ανάμεσά τους ορισμένοι άνθρωποι άξιοι. Είναι αναμφίβολο ότι κατά τη διάρκεια των τελευταίων ετών, ένας αξιόλογος αριθμός ατόμων υποστήριξαν την Ευρωπαϊκή υπόθεση με ειλικρινείς προθέσεις και με θαρραλέα διάθεση. Και η επιθετικότητα που τους επεφύλαξαν οι ίδιοι οι συμπατριώτες τους γι΄ αυτή την καθαρή ματιά τους, είναι η ίδια ακριβώς αυτή η απόδειξη της καλής τους πίστεως.

17 Φεβρουαρίου 1945

Κρίνοντας νηφάλια και αντικειμενικά τα γεγονότα, οφείλω να ομολογήσω πως η ακλόνητη φιλία μου με την Ιταλία και τον Ντούτσε δύναται να εκληφθεί ως ένα μεγάλο λάθος μου. Είναι εμφανές εκ των γεγονότων ότι η συμμαχία μας με την Ρώμη ωφέλησε περισσότερο τους εχθρούς μας, παρά την Γερμανία. Η ιταλική εμπλοκή στον πόλεμο απέφερε κέρδη πενιχρά σε σχέση με τις πολυάριθμες δυσκολίες που αυτή προκάλεσε. Και εάν τελικά απωλέσουμε αυτόν τον πόλεμο, η ιταλική συμμαχία θα έχει συνεισφέρει καθοριστικά στην ήττα μας! Η μέγιστη υπηρεσία την οποία θα μπορούσε να εί-

Άνω: Ο Χίτλερ ανταλλάσει χειραψία με τον Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ, ιεδολογικό υπεύθυνο του Γ΄ Ράιχ.

Κάτω: Ο Ολυμπιακός κώδων των αγώνων του Βερολίνου, του 1936.

Βερολίνο, περίβολος Καγκελαρίας, 20 Απριλίου 1945: Η τελευταία φωτογραφία του Αδόλφου Χίτλερ. Διακρίνεται η πικρία και η απογοήτευση, ζωγραφισμένες στο πρόσωπό του.

χε προσφέρει η Ιταλία, θα ήταν να είχε παραμείνει σε απόσταση από αυτή την σύγκρουση.

Προκειμένου να διασφαλίσουμε την μη εμπλοκή της Ιταλίας στο θέατρο των πολεμικών επιχειρήσεων, καμιά θυσία, κανένα δώρο από μέρους μας δεν θα ήταν αρκετά μεγάλο. Εάν η χώρα αυτή είχε παραμείνει σταθερή στην διατήρηση του ουδέτερου ρόλου της, θα είχε κερδίσει πάμπολλες υποχωρήσεις μας. Στην επερχόμενη νίκη θα είχαμε μοιραστεί μαζί της όλους τους καρπούς που θα είχαμε δρέψει και όλη τη δόξα. Θα είχαμε ακόμη ολόψυχα συνεργαστεί στη δημιουργία του ιστορικού μύθου της υπεροχής του ιταλικού λαού, ιστορικών απογόνων των αρχαίων Ρωμαίων. Πραγματικά κάθε άλλη υποχώρηση θα ήταν προτιμότερη από το να τους έχουμε συμμαχητές στο πεδίο της μάχης!

Η πολεμική επέμβαση της Ιταλίας, τον Ιούνιο του 1940, με μοναδικό σκοπό να δώσει ένα λάκτισμα στο νέο γαλλικό στρατό που βρισκόταν ήδη στα πρόθυρα της αποσυνθέσεως, είχε ως μοναδικό αποτέλεσμα τη σπίλωση μίας νίκης την οποία οι ηττημένοι ήταν πρόθυμοι να αποδεχθούν εκείνη την εποχή με συγκατάβαση. Η Γαλλία αναγνώρισε ότι είχε ηττηθεί τίμια από τα στρατεύματα του Ράιχ, επεδείκνυε ωστόσο απροθυμία να αποδεχθεί την ήττα από τα στρατεύματα ολόκληρου του Άξονα.

Ο Ιταλός σύμμαχός μας υπήρξε πηγή δυσχερειών για μας παντού. Η συμμαχία αυτή, για παράδειγμα, μας παρεμπόδισε στην εφαρμογή μίας επαναστατικής πολιτικής στη Βόρειο Αφρική. Η περιοχή αυτή γινόταν προτεκτοράτο και σαν τέτοιο το διεκδίκησε ο Ντούτσε. Αν εμφανιζόμαστε μόνοι μας θα ήταν εφικτό να απεγκλωβίσουμε τις μουσουλμανικές χώρες οι οποίες τελούσαν υπό την κυριαρχία της Γαλλίας. Αυτό θα είχε τεράστια απήχηση στην ελεγχόμενη από τους Βρετανούς Μέση Ανατολή και την Αίγυπτο. Με την πορεία μας όμως συνδεδεμένη με τους Ιταλούς, η πραγμάτωση μίας πολιτικής αυτής της κατευθύνσεως ήταν ανέφικτη. Ολόκληρο το Ισλάμ συγκλονιζόταν από τα νέα των νικών μας. Οι Αιγύπτιοι, οι Ιρακινοί αλλά και ολόκληρη η Μέση Ανατολή ήταν έτοιμοι να εγερθούν σε επανάσταση.

Ας αναλογισθούμε και μόνο τι ενέργειες θα μπορούσαμε να είχαμε πράξει για να τους συνδράμουμε, εκτελώντας το καθήκον μας και ταυτόχρονα υπηρετώντας το ίδιο το συμφέρον μας. Η παρουσία όμως των Ιταλών στο πλευρό μας, μας αποστερούσε καίρια αυτή τη δυνατότητα. Επέφερε μία δυσφορία μεταξύ των ισλαμιστών φίλων μας, που αναπόφευκτα μας έβλεπαν, εκόντες-άκοντες, ως συνενόχους των καταπιεστών τους. Και αυτό διότι οι Ιταλοί σ' αυτά τα μέρη του κόσμου είναι περισσότερο μισητοί κι από τους Βρετανούς ή τους Γάλλους. Οι αναμνήσεις των βαρβάρων αντιποίνων, τα οποία διεπράχθηκαν εναντίον των Σενουσσί είναι ακόμα ζωηρές. Κι αυτές ακόμα οι γελοίες απαιτήσεις του Ντούτσε να θεωρηθεί ως το ξίφος του Ισλάμ, αποτελούν δηλώσεις οι οποίες προκαλούν το ίδιο σαρκαστικό χαμόγελο όπως και πριν από την έναρξη του πολέμου. Τον τίτλο αυτό ο οποίος αξίζει

Βερολίνο, περίβολος Καγκελαρίας, 20 Απριλίου 1945. Ο Αδόλφος Χίτλερ επιθεωρεί και συγχαίρει τους τελευταίους πιστούς μαχητές της χιτλερικής νεολαίας, που παρατάχθηκαν για να του εκφράσουν τα «Χρόνια Πολλά», επί τη επετείω των γενεθλίων του. Λίγο αργότερα θα επακολουθούσε το τραγικό τέλος...

στον Μωάμεθ ή σε έναν μεγάλο κατακτητή όπως ο Ομάρ, ο Μουσολίνι απαίτησε να του τον απονείμουν ορισμένα ανθρωποειδή που είτε τα δωροδόκησε είτε τα τρομοκράτησε επιβάλλοντάς τους να το κάνουν. Παρουσιάσθηκε εμπρός μας μια θαυμάσια ευκαιρία να ασκήσουμε μια επιτυχή πολιτική σχετικά με το Ισλάμ. Απωλέσαμε όμως το λεωφορείο, όπως το ίδιο συνέβη σε αρκετές παρόμοιες καλές ευκαιρίες, κι αυτό χάρη στην πίστη μας προς την ιταλική συμμαχία!

Στο θέατρο αυτών των πολεμικών επιχειρήσεων, οι Ιταλοί μας εμπόδισαν να χρησιμοποιήσουμε το καλύτερό μας χαρτί, την απελευθέρωση των Γάλλων υπηκόων και την έγερση του επαναστατικού λαβάρου σε χώρες καταπιεζόμενες από τους Βρετανούς. Μια πολιτική αυτής της μορφής θα είχε εγείρει τον ενθουσιασμό ολόκληρου του ισλαμικού κόσμου. Είναι χαρακτηριστικό του Ισλάμ, από τις ακτές του Ατλαντικού μέχρι τις ακτές του Ειρηνικού, πως ό,τι επηρεάζει τον ένα για καλό ή κακό λόγο, τους επηρεάζει όλους.

Από ηθικής απόψεως τα αποτελέσματα της πολιτικής μας αυτής ήταν διπλά καταστρεπτικά. Αφ΄ ενός είχαμε πληγώσει, σχεδόν χωρίς κανένα κέρδος για εμάς, τον σεβασμό των Γάλλων. Αφ΄ ετέρου αυτή η ενέργεια, από μόνη της, μας υποχρέωνε να διατηρούμε την κυριαρχία που ασκούσαν οι Γάλλοι στην αυτοκρατορία τους, από φόβο μήπως το μίασμα απλωθεί στην ιταλική Βόρειο Αφρική, κι αυτή η τελευταία διεκδικήσει τότε την ανεξαρτησία της. Και δεδομένου ότι όλες αυτές οι περιοχές κατέχονται από τους Αγγλοαμερικανούς, είμαι απόλυτα δικαιολογημένος να ισχυρισθώ πως αυτή η πολιτική μας υπήρξε καταστρεπτική. Επιπλέον η μάταια αυτή πολιτική επέτρεψε στους υποκριτές Βρετανούς να παρουσιάζουν εαυτούς ως απελευθερωτές στη Συρία, την Κυρηναϊκή και την Τριπολίτιδα!

Από αμιγώς στρατιωτικής απόψεως, η κατάσταση δεν υπήρξε καλυτέρα. Η ανάμειξη της Ιταλίας στον πόλεμο προσέφερε αμέσως στους εχθρούς μας τις πρώτες νίκες τους, γεγονός το οποίο επέτρεψε στον Τσώρτσιλ να αναζωογονήσει το θάρρος των συμπατριωτών του, παρέχοντας ελπίδες σ΄ όλους τους αγγλόφιλους ανά την υφήλιο. Ακόμα και όταν αποδεικνύονταν ανίκανοι να διατηρήσουν τις θέσεις τους στην Αβησσυνία και την Κυρηναϊκή, οι Ιταλοί είχαν το θράσος να εμπλακούν, χωρίς να ζητήσουν την συμβουλή μας και χωρίς να υπάρξει

Γερμανός υπαξιωματικός εκπαιδεύει μαχητή της χιτλερικής νεολαίας στην χρήση της αντιαρματικής γροθιάς. Την άμυνα του Βερολίνου προάσπισαν όλες οι ηλικίες...

προηγούμενη προειδοποίηση, σε μια άσκοπη εκστρατεία στην Ελλάδα. Οι εξευτελιστικές ήττες που υπέστησαν, ώθησαν ορισμένα βαλκανικά κράτη να μας αντιμετωπίζουν με οργή αλλά και περιφρόνηση. Σε αυτή τη διαπίστωση έγκειται η σκλήρυνση της στάσεως της Γιουγκοσλαβίας και της μεταστροφής της κατά την Άνοιξη του 1941. Αυτό το γεγονός μας υποχρέωσε, σε αντίθεση με όλα τα σχέδιά μας, να επέμβουμε στη βαλκανική χερσόνησο και αυτή μας η επέμβαση με την σειρά της οδήγησε σε μια καταστρεπτική καθυστέρηση ως προς την εκδήλωση της επιθέσεώς μας εναντίον της Ρωσίας. Υποχρεωθήκαμε να στείλουμε στο βαλκανικό μέτωπο μερικές από τις καλύτερες μεραρχίες μας. Και συνεπεία αυτού του γεγονότος υποχρεωθήκαμε να καταλάβουμε μεγάλες περιοχές όπου, αν δεν είχε υπάρξει η ανόητη αυτή επίδειξη εκ μέρους των Ιταλών, η παρουσία των στρατευμάτων μας θα ήταν απόλυτα περιττή. Τα Βαλκανικά κράτη θα ήταν απόλυτα ικανοποιημένα, αν τους επιτρεπόταν να διατηρήσουν στάση ευνοϊκής ουδετερότητας απέναντι μας. Όσο για τους αλεξιπτωτιστές μας, θα προτιμούσα να τους είχα εξαπολύσει εναντίον του Γιβραλτάρ παρά εναντίον της Κορίνθου ή της Κρήτης!

Τι ιστορικές εξελίξεις θα διαδραματίζονταν αν και μόνο οι Ιταλοί έμεναν μακριά απ' αυτόν τον πόλεμο! Αν τελικά παρέμεναν στην κατάσταση του μη εμπόλεμου! Στον βωμό των κοινών συμφερόντων που μας συνδέουν, τι ανεκτίμητη αξία θα είχε για εμάς η επίδειξη μίας τέτοιας στάσεως! Οι ίδιοι οι σύμμαχοι θα ήταν ενθουσιασμένοι διότι παρ' όλο που δεν είχαν ποτέ θετική γνώμη για τις πολεμικές αρετές της Ιταλίας, ούτε και αυτοί οι ίδιοι ονειρεύονταν πως θα αποδεικνυόταν τόσο αδύνατη όσο πράγματι ήταν. Θα θεωρούσαν εαυτούς τυχερούς διαπιστώνοντας να παραμένει ουδέτερη μια αριθμητική δύναμη σαν αυτή που αποδίδεται θεωρητικά στους Ιταλούς. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, δεν θα τολμούσαν να διακινδυνεύσουν και θα υποχρεώνονταν για τον λόγο αυτό να ακινητοποιήσουν μεγάλες δυνάμεις προκειμένου να αντιμετωπίσουν την ενδεχόμενη απειλή μιας επεμβάσεως, που ήταν πάντοτε ορατή και πάντα δυνατή. Εκ της πλευράς μας τούτο σημαίνει πως θα μπορούσε να υπάρξει ένας σημαντικός αριθμός βρετανικών στρατευμάτων καθηλωμένος και δίχως να αποκτήσει την μάχιμη εμπειρία αλλά και το υψηλό ηθικό φρόνημα το οποίο απορρέει από την νίκη, εν άλλοις λόγοις μία υπολογίσιμη δύναμη του αγγλικού στρατού θα εμπλεκόταν σε ένα είδος «περίεργου πολέμου» και όσο περισσότερο η στασιμότητα αυτή συνεχιζόταν, τόσο μεγαλύτερα πλεονεκτήματα θα αποκομίζαμε απ' αυτόν.

Η παράταση ενός πολέμου αναδεικνύεται σε πλεονέκτημα για έναν εμπόλεμο ηγέτη, παρέχοντάς του την ευχέρεια να ενδιατρίψει στην τακτική του πολέμου. Ήλπιζα να διεξάγω αυτό τον πόλεμο χωρίς να δώσω την ευκαιρία στον εχθρό να επωφεληθεί σε γνώση οτιδήποτε νέου από την τέχνη της μάχης. Στην Πολωνία και την Σκανδιναβία, στην Ολλανδία, το Βέλγιο και την Γαλλία, με την εξαπόλυση του «Κεραυνοβόλου Πολέμου», αυτό το επέτυχα. Οι νίκες μας ήταν σαρωτικές, επιτυγχάνονταν με το ελάχιστο όριο θυμάτων και από τις δύο πλευρές, ενώ παράλληλα υπήρξαν αρκετά καθαρές και αποφασιστικές για να προκαλέσουν στον εχθρό πλήρη συντριβή και να του επιφέρουν την απόλυτη ήττα. Εάν ο πόλεμος είχε παραμείνει αγώνας που τον διεξήγαγαν οι Γερμανοί και όχι ο Άξονας, θα είχαμε την δυνατότητα να επιτεθούμε εναντίον της Ρωσίας στις 15 Μαΐου του 1941. Υπό την επίδραση του γεγονότος ότι οι δυνάμεις μας δεν είχαν γνωρίσει τίποτε άλλο παρά αποφασιστικές και θριαμβευτικές νίκες, θα είχαμε αποδειχθεί ικανοί να θέσουμε τέλος στην εκστρατεία «Μπαρμπαρόσα» προ της ελεύσεως του Χειμώνα. Πόσο διαφορετική θα ήταν αλήθεια τότε η έκβαση όλων των πραγμάτων!

Παρέλαση σχηματισμού της Χιτλερικής Νεολαίας.

Νιώθοντας ευγνωμοσύνη, διότι ουδέποτε θα μπορούσα να λησμονήσω την στάση που τήρησε ο Ντούτσε κατά την εποχή της Ενώσεως της Αυστρίας με την Γερμανία -Άνσλους-, απείχα πάντοτε από οιαδήποτε κριτική για την Ιταλία και τους χειρισμούς της. Ανέκαθεν προσεπάθησα να την αντιμετωπίσω ως ισότιμη. Δυστυχώς όμως οι φυσικοί νόμοι απέδειξαν περίτρανα ότι είναι εσφαλμένη επιλογή να αντιμετωπίζουμε ως ίσους κάποιους οι οποίοι δεν είναι παρά άνισοι έναντι ημών. Μπορεί ο ίδιος ο Ντούτσε να είναι ισάξιός μου. Ίσως μάλιστα να μπορεί να θεωρηθεί και ανώτερός μου από την άποψη των φιλοδοξιών που έτρεφε για την ανύψωση του λαού του. Εκείνο όμως που μετρά καθοριστικά, είναι τα γεγονότα και σε καμία περίπτωση οι όποιες φιλοδοξίες[1].

Εμείς ως Γερμανοί πράττουμε ορθώς, ενθυμούμενοι ότι σε περιστάσεις κρίσιμες ως η προαναφερομένη, είναι καλύτερο να αγωνιζόμαστε εξ ιδίων δυνάμεων. Κινδυνεύουμε να χάσουμε τα πάντα και τίποτε να μην κερδίσουμε, προσδενόμενοι με τα πλέον ασθενή στοιχεία και κάνοντας επιλογή συμμάχων ανάμεσα σε εκείνους που έχουν δώσει πάμπολλες αποδείξεις για το πόσο άστατοι τυγχάνουν. Έλεγα συχνά ότι όπου βρεις την Ιταλία, θα συναντήσεις εκεί και τη νίκη. Εκείνο το οποίο όμως θα έπρεπε να λέγω, όπως απέδειξαν τα γεγονότα, είναι ότι όπου θα βρεις την νίκη, εκεί να είσαι βέβαιος ότι θα βρεις την Ιταλία[2]!

Εν τέλει, ούτε η προσωπική εκτίμησή μου προς τον Ντούτσε, αλλά ούτε και τα αισθήματα φιλίας μου προς τον ιταλικό λαό μεταβλήθηκαν. Μέμφομαι όμως τον εαυτό μου για το γεγονός ότι δεν αφουγκράσθηκα τη φωνή της λογικής, η οποία με συνεβούλευε να είμαι διστακτικός στην φιλία μου προς την Ιταλία. Και μπορούσα αυτή την αρχή να την εφαρμόσω, τόσο για το προσωπικό κέρδος του ίδιου του Ντούτσε, όσο και για κέρδος του λαού του. Αντιλαμβάνομαι πως η τήρηση αυτής της στάσεως απέναντί του θα είχε προσβλητικό χαρακτήρα και πως ουδέποτε θα με συγχωρούσε γι' αυτό. Ως αποτέλεσμα ωστόσο της μακροθυμίας μου, συνέβησαν γεγονότα τα οποία δεν θα έπρεπε να λάβουν χώρα και που μπορεί να αποδειχθούν καθοριστικά μοιραία. Η ζωή δεν συγχωρεί τα σφάλματα και την αδυναμία.

1. Στο σημείο αυτό να επισημανθεί ότι το 1943 οι φιλοαγγλικοί κύκλοι της ιταλικής ακροδεξιάς υπό την καθοδήγηση του πράκτορα των Άγγλων βασιλιά της Ιταλίας Βιτόριο Εμμανουέλε, ανέτρεψαν τον Μουσολίνι και το καθεστώς του, διατάσσοντας την σύλληψη τόσο του ιδίου, όσο και βασικών συνεργατών του. Ο Μουσολίνι απελευθερώθηκε ύστερα από μία εντυπωσιακή επιχείρηση των Γερμανών υπό τον λοχαγό Όττο Σκορτσένυ και εν συνεχεία μεταφέρθηκε στην Βόρειο Ιταλία, όπου ίδρυσε την Κοινωνική Δημοκρατία του Σιλό.

2. Εδώ ο Αδόλφος Χίτλερ εμφανώς υπαινίσεται την στροφή της Ιταλίας κατά το 1943 στο πλευρό των λεγομένων συμμάχων, απόφαση συνεπαγόμενη την προδοσία του Άξονα Ρώμης-Βερολίνου.

Οι Σουδήτες της Τσεχοσλοβακίας υποδέχονται τον Γερμανικό Στρατό.

18 Φεβρουαρίου 1945

Η είσοδος της Ιαπωνίας στον πόλεμο δεν μας προκάλεσε ανησυχία, παρ΄ όλο το γεγονός ότι ήταν εξ αρχής εμφανές ότι οι Ιάπωνες είχαν δώσει ως δώρο στον Ρούσβελτ μία απρόσμενη πρόφαση ώστε να εισάγει τις ΗΠΑ εναντίον μας στον πόλεμο. Ο Ρούσβελτ όμως ωθούμενος από την εβραιοδουλεία, ήταν εκ προοιμίου αποφασισμένος να αποδυθεί στον πόλεμο με σκοπό να εξοντώσει τον Εθνικοσοσιαλισμό. Γι΄ αυτό και δεν είχε ανάγκη καμίας προφάσεως. Όσες προφάσεις απαιτούνταν προκειμένου να κάμψει την αντίσταση των απομονωτιστών, ήταν ικανός να τις κατασκευάσει ο ίδιος. Μια μικρή παραπλάνηση και εξαπάτηση του αμερικανικού λαού παραπάνω, ήταν γι΄ αυτόν γεγονός ήσσονος σημασίας.

Με βεβαιότητα δηλώνω ότι η έκταση της καταστροφής του Περλ Χάμπορ, υπήρξε αληθινό βάλσαμο στην ψυχή του[3]. Ήταν ακριβώς η αφορμή που αποζητούσε ώστε να κατορθώσει με ψυχολογικό εκβιασμό να παρασύρει τους συμπατριώτες του σε έναν ολοκληρωτικό πόλεμο, εξαλείφοντας και τα έσχατα υπολείμματα αντιπολιτεύσεως στην χώρα του.

Από την πλευρά του ο Ρούσβελτ είχε πράξει ό,τι ήταν δυνατό ώστε να προκαλέσει τους Ιάπωνες. Ό,τι συνέβη στο Πέρλ Χάρμπορ, υπήρξε μόνο η επανάληψη, σε μεγαλύτερη κλίμακα όμως αυτή τη φορά, της τακτικής εκείνης της οποίας μετήλθε με τόση μεγάλη επιτυχία ο Ουίλσον, τον καιρό του πρώτου πολέμου: Ο «τορπιλισμός της Λουζιτάνιας» προκλήθηκε με τόση διαβολική επιτηδειότητα, ώστε προετοίμασε τους Αμερικανούς ψυχολογικά για να δεχθούν την είσοδο της χώρας τους στον πόλεμο εναντίον

3. Στο σημείο αυτό κρίνεται σκόπιμο να πραγματοποιήσει ο αναγνώστης παραλληλισμό των γεγονότων της 11ης Σεπτεμβρίου 2001-καταστροφή των δίδυμων Πύργων της Νέας Υόρκης, γεγονός που στάθηκε «αφορμή» για την κήρυξη του πολέμου «κατά της τρομοκρατίας» με όσα προσχηματικά επωφελήθηκε ο Ρούσβελτ το 1941 -κτύπημα στο Περλ Χάρμπορ- προκειμένου να εισέλθουν οι ΗΠΑ στον Β΄ Παγκ. Πόλεμο, κατ΄ απαίτηση της Σιών. Η ιστορία επαναλαμβάνεται...

Φωτογραφία του Χίτλερ από συνεδριακές εργασίες στην Νυρεμβέργη.

της Γερμανίας. Αφού η επέμβαση των Ηνωμένων Πολιτειών δεν ήταν δυνατό να προηγηθεί το 1917, είναι φανερό πως η σημερινή επέμβασή τους, είκοσι πέντε χρόνια αργότερα, ήταν αναπόφευκτη.

Το 1915 ο διεθνής ιουδαϊσμός απεφάσισε να θέσει όλους τους πόρους του στη διάθεση των συμμάχων. Στην δική μας περίπτωση όμως ο διεθνής σιωνισμός απεφάσισε από το 1933 μόλις, ευθύς από την γέννηση του Τρίτου Ράιχ, να μας κηρύξει δια της σιγής, τον οικονομικό, και όχι μόνο, πόλεμο. Επιπλέον, η επιρροή που διαθέτουν οι εβραίοι στις Ηνωμένες Πολιτείες, αυξήθηκε καίρια κατά το τελευταίο τέταρτο του αιώνα. Κάτω από αυτές τις συγκυρίες, η είσοδος των Ηνωμένων Πολιτειών στον πόλεμο ήταν αναπόφευκτη. Το γεγονός ότι, καλή τη τύχη, διαθέταμε στο πλευρό μας, έναν σύμμαχο τόσο ανεγνωρισμένης αξίας και μαχητικότητας, όσο ήταν οι Ιαπωνέζοι, απετέλεσε παράλληλα μεγάλη τύχη και για τους εβραίους. Και αυτό διότι τους παρείχε την ευκαιρία την οποία αναζητούσαν επί μακρόν ώστε να εμπλέξουν τις Ηνωμένες Πολιτείες άμεσα στη σύγκρουση. Και ήταν πράγματι μεγάλο κατόρθωμα από μέρους τους, το γεγονός ότι επέτυχαν να ωθήσουν τους Αμερικανούς ομόθυμα στον δικό τους πόλεμο.

Οι Αμερικανοί, ενθυμούμενοι την απογοήτευση του 1919, ουδεμία διάθεση επεμβάσεως είχαν σε έναν αμιγώς ευρωπαϊκό πόλεμο. Από την άλλη μεριά οι αμερικανοί, υπολόγιζαν περισσότερο από κάθε άλλη φορά την ιδέα του Κίτρινου Κινδύνου. Ασφαλώς το να δοκιμάζει κάποιος να μάθει ένα κόλπο ή δυο στους εβραίους, είναι ωσάν να κομίζει γλαύκας εις Αθήνας. Μπορείτε να θεωρείτε βέβαιο ότι όλα τα σχέδιά τους έχουν εκπονηθεί με μακιαβελική ραδιουργία. Εγώ ο ίδιος είμαι πεισμένος ότι στην περίπτωση της κλιμακώσεως του πολέμου με την Ιαπωνία, οι εβραίοι πήραν μια πολύ σημαντική απόφαση με μεγάλη προοπτική, η οποία αντιμετώπιζε την ανατροπή από μια λευκή δύναμη της αυτοκρατορίας του Ανατέλλοντος Ηλίου, και αυτό διότι είχε καταλάβει πλέον τη θέση παγκόσμιας δύναμης η οποία ανέκαθεν αντιστάθηκε σταθερά στη μόλυνση των εβραίων.

Για την Γερμανία, η Ιαπωνία θα βρίσκεται πάντοτε στην περίοπτη θέση της συμμάχου και φίλης χώρας. Ο πόλεμος αυτός θα μας διδάξει εμπράκτως να σεβόμαστε και να τιμούμε αυτή την χώρα περισσότερο παρά ποτέ. Θα μας ενθαρρύνει παράλληλα να συσφίξουμε τους δεσμούς που ενώνουν τις δύο χώρες μας. Είναι ωστόσο λυπηρό το γε-

νικήσουμε ή θα πεθάνουμε μαζί. Εάν τυχόν ωστόσο υποκύψουμε εμείς πρώτοι, δεν δύναμαι να ισχυρισθώ ότι οι Ρώσοι θα εφαρμόσουν τον μύθο της «ασιατικής αλληλεγγύης» προς χάριν της Ιαπωνίας!

20 Φεβρουαρίου 1945

Επωφελούμενοι του ενθουσιασμού τον οποίο είχαμε διαγείρει στην Ισπανία και τον κλονισμό στον οποίο είχαμε υποβάλει τη Βρετανία, θα ήταν σκόπιμο να είχαμε επιτεθεί στο Γιβραλτάρ κατά το θέρος του 1940, αμέσως μετά την ήττα της Γαλλίας. Την χρονική εκείνη περίοδο, το αρνητικό ήταν πως θα ήταν δυσχερές να παρεμποδίσουμε την Ισπανία να εισέλθει στον πόλεμο στο πλευρό μας. Και αυτό διότι είχαμε αποτύχει μερικές εβδομάδες νωρίτερα να εμποδίσουμε την Ιταλία να παρακωλύσει με τη στάση της την πορεία της νίκης μας.

Είναι γεγονός ότι οι λατινικές χώρες δεν μας βοηθούν στην επιτέλεση των στόχων μας. Η αλαζονική ιδέα που τις διακατέχει περί του εαυτού τους, βρίσκεται σε άμεση αναλογία προς την εγγενή αδυναμία τους, κι αυτό πάντοτε δυσχεραίνει το όλο ζήτημα. Αποτύχαμε εξ ολοκλήρου να κατασιγάσουμε τον παροξυσμό των Ιταλών να επιδειχθούν στο πεδίο της μάχης. Και αυτό παρά το ότι είχαμε δεχτεί πρόθυμα να τους απονείμουμε δάφνες επί ηρωϊσμώ, είχαμε φανεί πρόθυμοι να τους φορτώσουμε με όλες τις περγαμηνές της στρατιωτικής δόξας και όλα τα πλεονεκτήματα που απορρέουν από ένα νικηφόρο πόλεμο, υπό τον όρο πάντοτε να μην λάβουν μέρος σ΄ αυτόν.

Ασφαλώς οι βρετανοί, υπέστησαν μεγαλύτερη εξαπάτηση έναντι ημών, από τον λατίνο σύμμαχό τους. Είναι εμφανές ότι ο Τσάμπερλεν ουδέποτε θα εκήρυσσε τον πόλεμο, εάν είχε συνειδητοποιήσει την έκταση της γαλλικής λιποψυχίας και ακαταλληλότητας. Και αυτό διότι οι Βρετανοί υπελόγιζαν πως οι Γάλλοι θα επωμίζονταν ολόκληρο το βάρος της κατά ξηράν εκστρατείας στην ηπειρωτική Ευρώπη. Για τον Τσάμπερλεν ουδέν ευκολότερον και ανώδυνον από το χύσει μερικά κροκοδείλια δάκρυα για την περίπτωση της Πολωνίας και ύστερα να μας αφήσει να διαμελίσουμε την χώρα ανέτως.

Απέναντι στην υλική αδυναμία οι λατινικές χώρες εμφανίζουν μια ολοκληρωτικά καταπληκτική ανταπάντηση. Φιλική Ιταλία ή

Ανύψωση της Γερμανικής σημαίας στην Ακρόπολη, από τον Λοχαγό Τζάκομπυ.

γονός ότι οι Ιάπωνες δεν εισήλθαν στον πόλεμο κατά της Ρωσίας ταυτόχρονα με εμάς. Εάν το είχαν πράξει, οι στρατιές του Στάλιν δεν θα πολιορκούσαν τώρα το Μπρέσλαου, ούτε θα κατασκήνωναν στη Βουδαπέστη. Θα είχαμε εξαλείψει τις δυνάμεις του μπολσεβικισμού έως τον Χειμώνα και τότε ο Ρούζβελτ θα δίσταζε πολύ να βρεθεί αντιμέτωπος με δύο πανίσχυρους αντιπάλους όπως εμείς οι δύο.

Ταυτόχρονα εκφράζω τη λύπη μου για το γεγονός ότι η Ιαπωνία δεν κατόρθωσε να καταλάβει τη Σιγκαπούρη τόσο νωρίς, το 1940, αμέσως μετά την ήττα της Γαλλίας. Οι Ηνωμένες Πολιτείες βρίσκονταν τότε στις παραμονές μιας προεδρικής εκλογής και θα ήταν ως εκ τούτου αδύνατο να επέμβουν σε εκείνη την χρονική στιγμή. Και αυτό το συμβάν υπήρξε ένα από τα πλέον καθοριστικά σημεία αυτού του πολέμου. Οτιδήποτε και εάν συμβεί, εν κατακλείδι, εμείς και οι σύμμαχοί μας Ιάπωνες θα παραμείνουμε απαρασάλευτοι ο ένας στο πλευρό του άλλου. Ή θα

εχθρική η ακόμη και εχθρική Γαλλία, δεν έχουν καμία διαφορά. Η αδυναμία και των δύο αυτών χωρών, υπήρξε ίσως μοιραία για μας. Οι μόνες διαφωνίες οι οποίες ανέκυψαν μεταξύ εμού και του Ντούτσε, προέκυψαν από τα μέτρα τα οποία αισθάνθηκα αναγκαίο να λάβω από καιρού εις καιρόν. Παρά την πλήρη εμπιστοσύνη την οποία απελάμβανε, σε προσωπικό επίπεδο, έκρινα πως είχα υποχρέωση να μην του γνωστοποιήσω τα σχέδιά μου στην περίπτωση εκείνη κατά την οποία η τυχόν αδιακρισία του ήταν δυνατόν να επιφέρει πλήγμα στις επιδιώξεις μας. Ωστόσο όπως εγώ είχα απόλυτη εμπιστοσύνη στον Μουσολίνι, με τη σειρά του αυτός διατηρούσε εμπιστοσύνη στον Τσιάνο. Κι εκείνος, με τη σειρά του, δεν διατηρούσε μυστικά από τις όμορφες κυρίες που τον περιτριγύριζαν σαν πεταλούδες. Το γεγονός αυτό το πληρώσαμε ακριβά. Και καθώς ο εχθρός επιθυμούσε πολύ να λάβει πληροφορίες μη φειδόμενος εξόδων, περιήλθε σε γνώση του μεγάλος αριθμών μυστικών αποφάσεων με αυτόν τον τρόπο. Γι΄ αυτό είχα σοβαρούς λόγους να μην ενημερώνω για όλα τον Ντούτσε. Εκφράζω μόνο την λύπη μου για το ότι δεν εξετίμησε και δεν κατενόησε αυτό το γεγονός, αντίθετα παρερμήνευσε τη στάση μου και επεδίωξε να μου το ανταποδώσει.

Ουδεμία αμφιβολία υφίσταται ότι είμαστε άτυχοι με τις λατινικές φυλές! Ενώ ήμουν απασχολημένος πρώτα στο Μοντουάρ, επιδιώκοντας μία μάταιη πολιτική συνεργασίας με την Γαλλία, έπειτα στο Ενταί, όπου αναγκάστηκα να δεχθώ αηδείς τιμές από έναν δήθεν φίλο, ένας τρίτος, Λατίνος, που ήταν αυτή τη φορά δυστυχώς πραγματικός φίλος, επωφελήθηκε από την ενασχόλησή μου, θέτοντας σε εφαρμογή την καταστρεπτική εκστρατεία του εναντίον της Ελλάδας.

21 Φεβρουαρίου 1945

Έχουμε ανάγκη της ειρήνης προκειμένου να κατορθώσουμε να θέσουμε σε εφαρμογή το πρόγραμμά μας. Ανέκαθεν επιθυμούσα διακαώς την ειρήνη, αντίθετα παρασυρθήκαμε στον πόλεμο από την επιθυμία των εχθρών μας. Πραγματικά η απειλή του πολέμου αιωρείτο ως δαμόκλειος σπάθη άνωθεν της Γερμανίας από τον Ιανουάριο του 1933, από την εποχή εκείνη που ανήλθα στην εξουσία. Από την μία πλευρά βρίσκονταν οι εβραίοι και όσοι συμπορεύονταν με αυτούς. Από την άλλη πλευρά υπήρχαν οι πραγματιστές, όσον αφορά την έκβαση των παγκοσμίων υποθέσεων. Καθ΄ όλη την διάρκεια αυτού του δράματος, είχαμε να αντιμετωπίσουμε τις εκ διαμέτρου ασυμφιλίωτες τάσεις αυτών των δύο ρευμάτων για τον κόσμο. Ο Εθνικοσοσιαλισμός ωστόσο ενδιαφέρεται μόνο για την ευτυχία της γερμανικής φυλής και προσπαθεί μόνο να εξασφαλίσει την ευημερία του Γερμανού.

Οι θιασώτες της παγκοσμιοποιήσεως, οι ιδεαλιστές, οι ουτοπιστές, όλοι σκοπεύουν πολύ υψηλά. Μοιράζουν απλόχερα υποσχέσεις για έναν υπερβατικό παράδεισο και ενεργώντας έτσι απογοητεύουν εμπράκτως τους ανθρώπους. Ό,τι ετικέτα και εάν φορούν, είτε ονομάζονται Χριστιανοί, είτε Κομμουνιστές, είτε Ανθρωπιστές, είτε είναι ειλικρινείς, πλην όμως ανόητοι, είτε τυγχάνουν μηχανορράφοι και κυνικοί, είναι όλοι δημιουργοί σκλάβων. Εγώ ο ίδιος ανέκαθεν είχα προσηλωμένα τα μάτια μου σε έναν παράδεισο, η υλοποίηση του οποίου, ως προς την φύση των πραγμάτων, εναπόκειται στην βούλησή μας, εννοώντας φυσικά την βελτίωση της τύχης του γερμανικού λαού. Καθ΄ όλη τη διάρκεια που κρατώ τα σκήπτρα της εξουσίας στο Γ΄ Ράιχ, περιορίσθηκα στο να

Ο Χίτλερ δέχεται τις εκδηλώσεις θαυμασμού από μικρά παιδιά.

Άνω:
Ο Ταγματάρχης του τμήματος Προγονικής Κληρονομιάς των Ες-Ες, Ότο Ραν.

Κάτω:
Αφίσα των μαχίμων Ες-Ες.

δίδω υποσχέσεις τις οποίες γνώριζα ότι είμαι σε θέση να τις υλοποιήσω. Εκ του γεγονότος αυτού προέρχεται και το απύθμενο παγκόσμιο μίσος που προκάλεσε η πολιτική μου. Αρνούμενος να καταφύγω στην επίκληση αορίστων και αδυνάτων υποσχέσεων, όπως πράττουν οι εχθροί μας, δεν διαδραμάτισα το παιχνίδι τους.

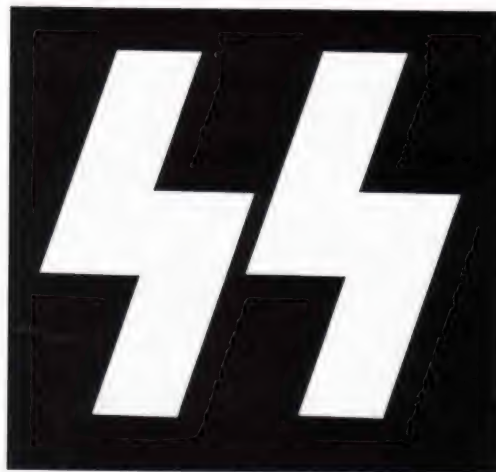
Στάθηκα μακριά από τη συντεχνία των ηγετών του κόσμου, των οποίων ανομολόγητος σκοπός είναι η χυδαία και βάναυση εκμετάλλευση της ανθρώπινης ευπιστίας.

Η Εθνικοσοσιαλιστική κοσμοαντίληψη, όπως δήλωνα ανέκαθεν, δεν προορίζεται για εξαγωγή. Συνελήφθη επί τούτου για τον γερμανικό λαό. Όλοι οι αντικειμενικοί σκοποί της είναι, ως εκ τούτου περιορισμένοι, πλην όμως εφικτοί. Επακόλουθο είναι πως μπορώ να διατηρώ εξ ίσου μικρή πίστη στην ιδέα μιας παγκόσμιας ειρήνης, όσο και ενός Παγκόσμιου Πολέμου. Στις παραμονές του Μονάχου, το 1938, διεπίστωσα πέρα από κάθε αμφιβολία πως οι εχθροί του Τρίτου Ράιχ ήταν αποφασισμένοι με κάθε μέσο να ζητήσουν την κεφαλή μας επί πίνακι και πως δεν υπήρχαν δυνατότητες να έλθουμε σε συμφωνία μαζί τους.

Όταν ο αρχικαπιταλιστής αστός που ακούει στο όνομα Τσάμπερλεν, υπεβλήθη στον κόπο να έλθει μέχρι το Μπέργκχοφ προκειμένου να συζητήσει θέματα με αυτόν το νεόπλουτο τον Χίτλερ, γνώριζε άριστα πως σκόπευε να εξαπολύσει αμείλικτο πόλεμο εναντίον μας. Ήταν διατεθειμένος να ισχυρισθεί οτιδήποτε πίστευε πως μπορούσε ν' αποκοιμίσει τις υποψίες μου. Ο μοναδικός σκοπός του, επιχειρώντας την πραγματοποίηση αυτού του ταξιδίου, ήταν να κερδίσει επαρκή χρόνο. Εκείνο, λοιπόν, το οποίο οφείλαμε να πράξουμε ήταν να τον κτυπήσουμε άμεσα. Έπρεπε να είχαμε επιχειρήσει την διεξαγωγή αυτού του πολέμου ήδη από το 1938. Ήταν η τελευταία ευκαιρία που είχαμε ώστε να περιορίσουμε τον πόλεμο τοπικά.

Ωστόσο υπεχώρησαν άπαντες και ως δειλοί που τυγχάνουν, απεδέχθησαν όλα όσα τους απαιτήσαμε. Υπ' αυτές τις συνθήκες ήταν εξόχως δυσχερές να λάβει κάποιος την πρωτοβουλία ενάρξεως των εχθροπραξιών. Στο Μόναχο απωλέσαμε την έσχατη ευκαιρία να καταγάγουμε μία λαμπρή νίκη, εύκολα και ταχύτατα, έναν πόλεμο ο οποίος ήταν ούτως ή άλλως αναπόφευκτος. Παρά το γεγονός ότι και εμείς δεν είμαστε εκ της πλευράς μας επαρκώς προπαρασκευασμένοι, τελούσαμε ωστόσο σε καλύτερο βαθμό προετοιμασίας από τον εχθρό. Ο Σεπτέμβριος του 1938 υπήρξε ωστόσο η πλέον ενδεδειγμένη ημερομηνία ώστε να περιορίσουμε την σύγκρουση. Τότε θα έπρεπε να επιλύσουμε εκεί τις διαφορές μας δια της δυνάμεως των όπλων, παραβλέποντας την στάση των αντιπάλων μας, στάση η οποία συνίστατο στην αντιμετώπιση όλων όσων αξιώναμε. Επιλύοντας το ζήτημα των Σουδητών βιαίως, διαλύσαμε ταυτοχρόνως και την Τσεχοσλοβακία, αφήνοντας όλη τη μομφή ξεκάθαρα στους ώμους του Μπένες.

Τα συμφωνηθέντα του Μονάχου δεν συνιστούσαν παρά μία λύση προσωρινή, διότι ή-

Το έμβλημα των Ες-Ες, εμπνευσμένο από το ρουνικό σύμβολο Ζήγκ, και αφίσα του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος, περί της προστασίας της μητρότητος.

ταν φανερό ότι δεν ήταν δυνατό να ανεχθούμε εντός της καρδιάς της Γερμανίας ένα απόστημα, ανεξαρτήτως του πόσο μικρό ήταν, ως ένα ανεξάρτητο τσεχικό κράτος. Διανοίξαμε το απόστημα αυτό κατά τον Μάρτιο του 1939, αλλά το πράξαμε υπό συνθήκες κατά πολύ ολιγότερο ευνοϊκές, έναντι εκείνων τις οποίες θα επιτυγχάναμε, εάν και εφ΄ όσον είχαμε προβεί σε ρύθμιση του ζητήματος το 1938. Διότι για πρώτη φορά, κατά τον Μάρτιο του 1939 εμφανισθήκαμε πως είχαμε άδικο έναντι της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Ο πόλεμος τον οποίο θα επιχειρούσαμε τότε θα ήταν ταχύς πόλεμος, με σκοπό την χειραφέτηση των Σουδητών Γερμανών, των Σλοβάκων, των Ούγγρων και ακόμα και αυτών των Πολωνών, τελούντων υπό τσεχική κυριαρχία. Θεωρείται δεδομένο ότι η Μεγάλη Βρετανία και η Γαλλία αιφνιδιασμένες όσο και αποθαρρυμένες από την έκβαση των γεγονότων, θα παρέμεναν σε ρόλο θεατή, λαμβανομένου υπ΄ όψη του γεγονότος πως η παγκόσμια κοινή γνώμη θα ήταν στο πλευρό μας. Εν τέλει η Πολωνία, το κύριο έρεισμα της γαλλικής πολιτικής στην Ανατολική Ευρώπη, θα μας συμπαραστεκόταν. Και μόνο στη σκέψη ότι η Μεγάλη Βρετανία και η Γαλλία θα μας εκήρυταν πόλεμο κάτω από αυτές τις συνθήκες, θα ζημιώνονταν ηθικά. Κατά βάθος φρονώ ότι δεν θα επιχειρούσαν πόλεμο. Θα ζημιώνονταν όμως και σε αυτή την περίπτωση ηθικά το ίδιο. Υπό το βάρος των όπλων μας, θα ήταν δυνατόν να προβούμε στην διευθέτηση των υφισταμένων προβλημάτων στην Ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια, χωρίς να υπάρχει ο φόβος μήπως η επέμβασή μας αυτή προκαλέσει την αντίδραση των δύο εκείνων δυνάμεων που είχαν απωλέσει την υπόληψή τους στα μάτια των προστατευμένων τους.

Αναφορικά με εμάς, θα είχαμε καταφέρει να εξασφαλίσουμε τον αναγκαίο χρόνο, ο οποίος θα μας παρείχε την δυνατότητα να σταθεροποιήσουμε τη θέση μας και συνεπώς θα είχαμε αναβάλει τον πόλεμο γι' αρκετά χρόνια. Πραγματικά κάτω από αυτές τις συνθήκες, διατηρώ σοβαρές αμφιβολίες περί του εάν ένας παγκόσμιος πόλεμος ήταν πραγματικά αναπόφευκτος. Πραγματικά δεν είναι καθόλου παράξενο το να υποθέσουμε ότι στα στήθη των πλουσίων εθνών, ο εκφυλισμός και η έφεση προς την χλιδή θα αποδεικνύονταν ισχυρότερα από το έμφυτο μίσος το οποίο τρέφουν για εμάς, ιδίως μάλιστα εάν θυμηθούμε ότι θα πρέπει να είχαμε αντιληφθεί πως όλα τα οράματά μας ήταν, στην πραγματικότητα, προσανατολισμένα προς τ' ανατολικά. Οι αντίπαλοί μας ήταν δυνατόν ακόμη και να παραπλανούνταν με την ελπίδα πως ίσως και να εξαντληθούμε επιδιώκοντας την εκπλήρωση των προς ανατολάς πόθων μας. Πάντως θα ήταν γι' αυτούς μία περίπτωση αμφίρροπη, αφού θα τους εξασφάλιζε την διατήρηση της ειρήνης στη Δύση και ταυτόχρονα θα τους επέτρεπε να επωφεληθούν από την επερχόμενη εξασθένηση της Ρωσίας, της οποίας η αυξανόμενη ισχύς αποτελούσε πηγή ανησυχιών γι' αυτούς, αν και την ιεραρχούσαν σε

Άνω και μέση:
Εμβλήματα του τμήματος Προγονικής Κληρονομιάς των Ες-Ες.

Κάτω:
Ο Διοικητής του τμήματος Προγονικής Κληρονομιάς των Ες-Ες, Συνταγματάρχης Βόλφραμ Φον Σήβερς.

μικρότερο βαθμό από την ανησυχία που προκαλούσε η δική μας αναβίωση.

24 Φεβρουαρίου 1945

Ο πόλεμος αυτός εναντίον της Αμερικής συνιστά μια αληθινή τραγωδία. Είναι στην κυριολεξία παράλογος και στερείται κάθε βάσεως πραγματικότητας. Αποτελεί μία από τις παράδοξες εκείνες ιδιοτροπίες της ιστορίας και η ιδιαιτερότητα έγκειται στο γεγονός πως όταν εμείς αναλαμβάναμε την εξουσία στη Γερμανία, ο Ρούζβελτ, ο εκλεκτός των εβραίων, ανελάμβανε την ηγεσία στις Ηνωμένες Πολιτείες. Χωρίς τους εβραίους και χωρίς αυτόν τον υποτακτικό τους, τα πράγματα θα μπορούσαν να έχουν εντελώς διαφορετική έκβαση. Η Γερμανία και οι Ηνωμένες Πολιτείες θα έπρεπε να είχαν την δυνατότητα, εάν όχι να κατανοήσουν η μία την άλλη, κατ΄ ελάχιστον να υποστηρίζουν η μία την άλλη, χωρίς να υφίσταται κανενός είδους πίεση κάποια από τις δύο. Θυμηθείτε ότι η Γερμανία ήταν εκείνη η οποία πραγματοποίησε μια μαζική συνεισφορά στον αποικισμό της Αμερικής. Εμείς οι Γερμανοί υπήρξαμε εκείνοι που υλοποιήσαμε εν πολλοίς την σοβαρότερη συνεισφορά βόρειου αίματος στις Ηνωμένες Πολιτείες. Και είναι ακόμα ιστορικό γεγονός πως ο Στώϋμπεν διαδραμάτισε ένα ρόλο αποφασιστικό στην εκτός του πολέμου πορεία της ανεξαρτησίας. Η έσχατη μεγάλη οικονομική κρίση έπληξε τόσο την Γερμανία όσο και τις Ηνωμένες Πολιτείες την ίδια περίπου εποχή και με την ίδια ένταση. Οι δύο χώρες αντιμετώπισαν την καταιγίδα καταφεύγοντας στους ίδους περίπου χειρισμούς. Το εγχείρημα αυτό, αν και υπήρξε εξαιρετικά δυσχερές, στέφθηκε με επιτυχία από την πλευρά μας.

Στην Αμερική, όπου σημειωτέον ότι δεν ενεφάνιζε καμιά σοβαρή δυσκολία, η επιχείρηση σημείωσε μόνο μια μέτρια επιτυχία. Και αυτό συνέβη υπό την καθοδήγηση του Ρούζβελτ και των εβραίων συμβούλων του. Αυτή η αποτυχία του Νιου Ντηλ θα πρέπει να θεωρείται υπεύθυνη σε μεγάλο βαθμό για τον πολεμικό πυρετό που διακρίνει σήμερα τις ΗΠΑ. Οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι γεγονός πως θα είχαν την δυνατότητα να επιζήσουν και να ευημερήσουν εντός ενός περιβάλλοντος οικονομικού απομονωτισμού. Για εμάς αυτή η επιδίωξη αποτελεί ένα όνειρο, το οποίο θα μας άρεσε να δούμε

να υλοποιείται. Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν στη διάθεσή τους έναν τεράστιο χώρο, ικανό ώστε να απορροφήσει τη δραστηριότητα ολοκλήρου του λαού τους. Όσον αφορά την Γερμανία, η ελπίδα και επιδίωξή μου επικεντρώνεται στο να της εξασφαλίσω μια ημέρα την οικονομική αυτάρκεια και ανεξαρτησία εντός ενός ζωτικού χώρου, εκτάσεως αναλόγου προς τον πληθυσμό της. Ένας μεγάλος λαός για να επιβιώσει και να αναπτυχθεί, χρειάζεται αναλόγως μεγάλες εκτάσεις. Η Γερμανία δεν αναμένει τίποτε από τις Ηνωμένες Πολιτείες και αυτές σε τελευταία ανάλυση δεν θα πρέπει να έχουν τίποτα να φοβηθούν από την Γερμανία.

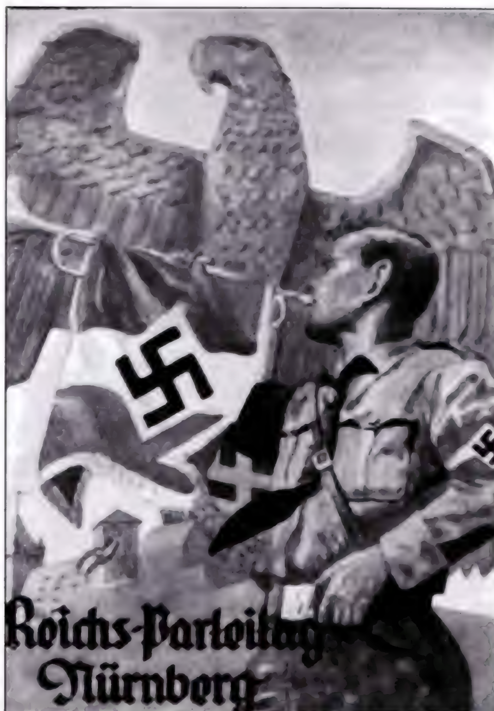
Τα πάντα μπορούν να ρυθμιστούν κατά τρόπο ώστε να εξασφαλίσουν τη δυνατότητα μιας ειρηνικής συνυπάρξεως, ο καθένας ευρισκόμενος στη χώρα του και όλοι σε αρμονία. Δυστυχώς όμως η όλη προσπάθεια οδηγείται σε καταστροφή από το γεγονός ότι ο παγκόσμιος εβραϊσμός επέλεξε ακριβώς αυτή τη χώρα ώστε να εγκαθιδρύσει τον ισχυρότερο προμαχώνα της. Αυτό και μόνο αρκούσε για να μεταβάλει και να δηλητηριάσει τις μεταξύ μας σχέσεις δια παντός. Μετά βεβαιότητος στοιχηματίζω πως το πολύ σε είκοσι πέντε χρόνια οι ίδιοι οι Αμερικανοί θα έχουν αντιληφθεί την επιβάρυνση η οποία επώδυνα τους επιβλήθηκε από τον παρασιτικό εβραϊσμό. Τον ιουδαϊσμό που είναι προσκολλημένος σθεναρά στη σάρκα τους και τρέφεται με τη ζωή τους. Είναι αυτός ο εβραϊσμός που τους σέρνει κυριολεκτικά σε περιπέτειες άσχετες προς τα συμφέροντα της χώρας τους και σε επιδιώξεις που δεν έχουν καμιά σημασία γι αυτούς. Ποιόν λόγο θα μπορούσαν αλήθεια να έχουν οι μη εβραίοι Αμερικανοί να συμμερίζονται το μίσος των εβραίων εναντίον μας, ακολουθώντας πειθήνια τα βήματά τους;

Ένα γεγονός είναι ωστόσο απολύτως βέβαιο: Σε 25 έτη οι Αμερικανοί είτε θα έχουν μεταβληθεί σε μανιώδεις αντισημίτες, είτε θα έχουν καταβροχθιστεί από τον διεθνή εβραϊσμό. Αν πρόκειται να απωλέσουμε αυτόν τον πόλεμο, αυτό σημαίνει πως υπονομευτήκαμε από τους εβραίους. Η νίκη τους τότε θα είναι πλήρης. Αλλά επιτρέψατέ μου να σπεύσω να προσθέσω πως η επικράτησή τους θα είναι μόνον προσωρινής διάρκειας. Δεν θα είναι βέβαια η Ευρώπη εκείνη που θ' αναλάβει να επωμισθεί τον αγώνα πάλι εναντίον τους, αλλά αυτές θα είναι σίγουρα οι Ηνωμένες Πολιτείες. Οι ΗΠΑ αποτελούν μία χώρα αρκετά νέα ακόμη ώστε να έχει αποκτήσει την ωριμότητα που προσφέρει η ηλικία, στερούμενη μάλιστα σε υπερβολικό βαθμό από πολιτική κρίση. Για τους Αμερικανούς τα πάντα υπήρξαν έως τώρα υπερβολικά εύκολα. Η εμπειρία ωστόσο και οι δυσχέρειες πιθανώς τους ωριμάσουν. Αναλογισθείτε για λίγο τι ήταν η χώρα τους κατά τις απαρχές της γεννήσεώς της, μία αγέλη ατόμων που είχαν έρθει από όλες τις άκρες του κόσμου προβαίνοντας εσπευσμένα στην καταδίωξη της τύχης, έχοντας στη διάθεσή τους μια αχανή ήπειρο προκειμένου να κορέσουν την πείνα τους, έτοιμη να καταστεί κτήμα τους. Η εθνική συνείδηση είναι ωστόσο μία ιδιότητα η οποία αναπτύσεται με αργούς ρυθμούς, ιδίως σε αχανείς περιοχές, όπως αυτή των ΗΠΑ. Δεν θα πρέπει να λησμονηθεί ακόμη ότι όλα αυτά τα άτομα προέρχονται από διαφορετικές φυλές και δεν είχαν ακόμα συσφιχθεί με τους δεσμούς ενός εθνικού πνεύματος. Πόσο εύκολο ήταν το διαβρωτικό έργο των εβραίων!

Τα όσα διέπραξαν οι εβραίοι στην χώρα μας είναι απειροελάχιστα εάν συγκριθούν

Προτομή του Άρνο Μπρέκερ.

Επάνω:
Αφίσα της χιτλερικής νεολαίας.

Κάτω:
Το έμβλημα της Εταιρείας της Θούλης.

με τα όσα προκάλεσαν και εξακολουθούν να προκαλούν σε υπερβολικό βαθμό στους νέους τόπους όπου θηρεύουν τα θύματά τους. Δεν θα παρέλθει πολύς καιρός, έως ότου να αντιληφθούν οι Αμερικανοί ότι ο Ρούσβελτ τον οποίο λάτρεψαν, αποτελεί ένα είδωλο με πήλινα πόδια και ακόμη πως αυτός ο εβραιόδουλος είναι κατά βάθος μία κακοποιός φυσιογνωμία, τόσο από την άποψη των συμφερόντων των Ηνωμένων Πολιτειών, όσο και της ανθρωπότητας σαν σύνολο.

Ο Ρούσβελτ παρέσυρε τους Αμερικανούς σε έναν δρόμο στον οποίο δεν έχουν καμιά δουλειά και ιδιαίτερα τους υποχρέωσε να λάβουν ενεργό μέρος σε μια σύγκρουση που δεν τους αφορά καθόλου. Εάν διέθεταν έστω και ελάχιστα ψήγματα πολιτικού ενστίκτου, θα είχαν διατηρήσει την επωφελή τους απομόνωση, αισθανόμενοι ικανοποίηση για το γεγονός ότι θα είχαν την δυνατότητα να διαδραματίσουν τον ρόλο του διαιτητή στην σύγκρουση. Εάν πάλι διέθεταν λίγο περισσότερη ωριμότητα αλλά και λίγη περισσότερη εμπειρία, θα αντιλαμβάνονταν ότι η καλύτερη επιλογή για τα καίρια συμφέροντά τους θα ήταν να έχουν περιχαρακωθεί γερά στις θέσεις τους και να παρατηρούν την Ευρώπη με μια στάση επαγρυπνούσας ουδετερότητας. Επεμβαίνοντας στα πολεμικά δρώμενα, διαδραμάτισαν για ακόμα μια φορά το παιχνίδι των εβραίων εκμεταλλευτών τους.

Και αυτοί διαθέτουν σοφία και έχουν επίγνωση τι ακριβώς κάνουν, αλλά, φυσικά, από την ιδιαίτερη εβραϊκή τους τοποθέτηση και αντίληψη. Εάν η βούληση του πεπρωμένου ήταν διαφορετική και πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών αυτή την κρίσιμη εποχή ήταν πρόσωπο διαφορετικό από εκείνο του Ρούσβλετ, πιθανόν να επρόκειτο περί ενός ανθρώπου ικανού να διαμορφώσει την αμερικανική οικονομία σύμφωνα με τις ανάγκες και τις απαιτήσεις του 20ού αιώνα και να αναδειχθεί στον μεγαλύτερο Πρόεδρο, από εποχής Λίνκολν. Η κρίση του 1930 επήλθε εξαιτίας εντεινόμενων δυσχερειών, σε παγκόσμια όμως κλίμακα.

Ο φιλελευθερισμός στο οικονομικό επίπεδο κατέστησε σαφές ότι δεν αποτελούσε παρά ένα παρωχημένο σύνθημα. Αξιολογώντας τη σημασία αλλά και τις συνέπειες της κρίσεως, το μόνο απαραίτητο ήταν να εξευρεθούν άμεσα τα κατάλληλα μέσα προς ίαση. Εδώ ακριβώς έγκειται η αποστολή ενός μεγάλου προέδρου, αναδεικνύοντας κατ' αυτό τον τρόπο τη χώρα του σε μία ακατάβλητη δύναμη ανά τον κόσμο. Ασφαλώς και ένας σώφρων πρόεδρος θα καλλιεργούσε στους συμπατριώτες του ένα ενδιαφέρον για τα διεθνή δρώμενα, ενθαρρύνοντάς τους να στραφούν προς τον κόσμο που τους περιβάλλει. Από αυτού όμως του ση-

μείου, έως και να τους εμπλέξει σε μία διένεξη άσχετη προς αυτούς, όπως έπραξε η εγκληματική φυσιογνωμία του Ρούσβλετ, αποτελεί παραφροσύνη.

Βεβαίως ο Ρούσβλετ με την επιλογή του αυτή, επωφελήθηκε κατά τρόπο κυνικό από την άγνοια και την ευπιστία που τους διακατείχε, αναγκάζοντάς τους να αντικρύσουν τον κόσμο μέσα από το πρίσμα της εβραϊκής προπαγάνδας, ωθώντας τους σε έναν δρόμο ο οποίος θα τους κατευθύνει προς την ολοσχερή καταστροφή, εάν δεν αφυπνισθούν έγκαιρα.

Τα εσωτερικά ζητήματα των Αμερικανών δεν αποτελούν δική μας απασχόληση και θα παρέμενα απολύτως αδιάφορος περί των τεκταινομένων εντός των ΗΠΑ, εάν δεν υφίστατο ένα γεγονός το οποίο συνιστά έναν ενωτικό κρίκο. Οι Γερμανοί ουδέποτε αισθάνθηκαν την επεκτακτική διάθεση. Αξιολογώ και κρίνω τις προσπάθειες οι οποίες συντελέσθηκαν περί τα τέλη του δέκατου ένατου αιώνα ως ένα συγκυριακό συμβάν στην ιστορία μας.

Η ήττα την οποία υπέστημεν το 1918 είχε τουλάχιστον ως μόνη θετική συνέπεια το γεγονός ότι μας σταμάτησε από την πορεία εκείνη στην οποία είχαν αφήσει να οδηγηθούν ανόητα οι Γερμανοί, τελούντες υπό την επιρροή του παραδείγματος των Γάλλων και των Άγγλων, εποφθαλμιώντας μία επιτυχία, μη διαθέτοντας όμως την κρίση να συνειδητοποιήσουν ότι αυτή η επιτυχία είχε χαρακτήρα μεταβατικό.

Είναι προς τιμήν του Τρίτου Ράϊχ το ότι δεν στρέψαμε νοσταλγικά τη ματιά μας προς ένα παρελθόν το οποίο το εγκαταλείψαμε. Αντιθέτως στραφήκαμε θαρραλέα και σθεναρά προς την προοπτική του μέλλοντος, προς την δημιουργία ισχυρών κοινοτήτων ομογενών και επιδιώξαμε την άσκηση μίας μεγάλης ηπειρωτικής πολιτικής επ΄ ωφελεία της Ευρώπης.

Συγκυριακώς, πρόκειται περί μίας πολιτικής η οποία εναρμονίζεται προς την αμερικανική, βασική αρχή της οποίας είναι το να μην αναμειγνύεται στις υποθέσεις άλλων ηπείρων, απαγορεύοντας ταυτόχρονα στους υπολοίπους να αναμειγνύονται στις υποθέσεις του νέου κόσμου.

25 Φεβρουαρίου 1945

Το γεγονός ότι είμαστε εκ των πραγμάτων υποχρεωμένοι να ενεργούμε εσπευσμένα, επέφερε στις πλείστες των περιπτώσεων αρνητικά αποτελέσματα. Η ταχύτητα ως προς την δράση συνυφαίνεται με την χρήση του στοιχείου της βίας. Η απόκτηση του πλεονεκτήματος της υπομονής θα προϋπέθετε να διαθέτουμε τόσο τον παράγοντα χρόνο, όσο και τον παράγοντα χώρο και αυτή την στιγμή δεν διαθέτουμε καμία από τις δύο αυτές παραμέτρους. Οι Ρώσοι ευρίσκονται σε πλεονεκτική θέση, διότι διαθέτουν και τους δύο παράγοντες, πέραν του γεγονότος ότι η ροπή προς την νηφαλιότητα αποτελεί χαρακτηριστικό στοιχείο του χαρακτήρα των σλάβων. Παράλληλα, εξαιτίας της μαρξιστικής θρησκείας, διαθέτουν ό,τι

Το «μανιτάρι» που προκάλεσε η ρίψη της ατομικής βόμβας στο Ναγκασάκι, ένα ακόμα ατιμώρητο έγκλημα των συμμάχων...

Ο στρατάρχης Ρόμμελ, ο αποκαλούμενος και ως «αλεπού της ερήμου».

απαιτείται προκειμένου να τους καταστήσει υπομονετικούς. Έχουν λάβει την υπόσχεση της επιτυχίας και της ευτυχίας επί της γης, η οποία όμως θα συντελεσθεί στο μέλλον. (Και αυτό αποτελεί ένα κυρίαρχο γνώρισμα που διακρίνει τον κομμουνισμό από την χριστιανική θρησκεία η οποία επαγγέλεται την παραδείσια βασιλεία των ουρανών). Ο Μαρδοχαίος Μαρξ, σαν καλός Εβραίος που ή-

Ο Υποστράτηγος των Ες-Ες Ζεπ Ντήντριχ και ο αρχηγός των Ες-Ες Χ. Χίμμλερ.

ταν, ανέμενε καρτερικά την έλευση του Μεσσία. Εισήγαγε την έννοια του Μεσσία μέσα σε ένα περιβάλλον ιστορικού υλισμού, διαβεβαιώνοντας ότι η πηγή της ευτυχίας είναι ένας παράγων σε μια ατέρμονη διαδικασία υλικής εξελίξεως. «Η ευτυχία είναι κοντά σας», δηλώνει, «αυτό σας το υπόσχομαι. Επιβάλλεται όμως να αφήσετε την εξέλιξη να ακολουθήσει την πορεία της απρόσκοπτα, μην προσπαθώντας να βιάσετε τα πράγματα». Οι άνθρωποι πάντοτε ενδίδουν και γίνονται θύματα σε όμορφες παγίδες... Ο Λένιν δεν διέθετε τον απαιτούμενο χρόνο, ο Στάλιν όμως θα εξακολουθήσει το έργο αυτό ώστε να έχει εξελικτική συνέχεια...

Αποτελεί γεγονός ότι ο μαρξισμός συνιστά μια πολύ ισχυρή δύναμη. Πως θα μπορούσαμε όμως να χαρακτηρίσουμε τον χριστιανισμό, το άλλο παιδί του ιουδαϊσμού, ο οποίος αρνείται να αναλάβει μεγαλύτερη υποχρέωση από την υπόσχεση που παρέχει στους πιστούς περί της κτήσεως της ευτυχίας σε έναν άλλο κόσμο; Πιστέψατέ με, ο ιουδαιοχριστιανισμός είναι ασυγκρίτως δολιότερος και γι᾽ αυτό ισχυρότερος!

Εγώ ο ίδιος είμαι καταδικασμένος από την ειμαρμένη στην περιοριστική υποχρέωση του να επιχειρήσω την πραγματοποίηση των στόχων μου εντός ενός σύντομου χρονικού διαστήματος το οποίο οριοθετεί μία ανθρώπινη ζωή. Στήριγμά μου διαθέτω έναν πραγματιστικό ιδεαλισμό, βασισμένο σε απτά γεγονότα, από την βάση των οποίων αναφύονται υποσχέσεις οι οποίες είναι εφικτό να πραγματωθούν, μου απαγορεύουν όμως να υποσχεθώ ασύλληπτα πράγματα όπως το φεγγάρι. Ενώ άλλοι διαθέτουν την αιωνιότητα, εγώ είμαι δέσμιος του χρόνου, μη έχοντας παρά μερικά σύντομα και άθλια χρόνια. Αυτοί οι άλλοι γνωρίζουν ακόμη ότι μετά την βιολογική τους φθορά υπάρχει διάδοχη κατάσταση, θα τους διαδεχθούν άλλοι συνεχίζοντας το έργο που εκείνοι άφησαν ως πρώτοι ανολοκλήρωτο, οργώνοντας το αυλάκι με το ίδιο ακριβώς αλέτρι. Αντίθετα εγώ έφτασα τώρα στο στάδιο να διερωτώμαι εάν μεταξύ των άμεσων διαδόχων μου βρεθεί άνθρωπος προορισμένος από την μοίρα να υψώσει και να διατηρήσει τον πυρσό αναμμένο, όταν αυτός φύγει από τα δικά μου χέρια. Αποτελεί τραγική κατάληξη το γεγονός ότι υπήρξα ο υπηρέτης ενός λαού με τόσο τραγική πορεία, ενός λαού ο οποίος είναι τόσο ασταθής, τόσο εύκολα μεταβλητός όσο ο γερμανικός λαός. Ενός λαού

ο οποίος κυμαίνεται ανάλογα με τις περιστάσεις από το ένα άκρο μέχρι και το άλλο.

Παρατηρώντας και εξετάζοντας τα πράγματα υπό το δικό μου πρίσμα, φρονώ ότι ιδανική κατάσταση θα ήταν η διασφάλιση αφ' ενός της μελλοντικής υπάρξεως και της υποστάσεως του Γερμανικού Λαού, αφ' ετέρου η συγκρότηση μίας νεολαίας βαθειά διαποτισμένης από τα εθνικοσοσιαλιστικά ιδεώδη, ώστε να αφήσω την πραγματοποίηση του αναπόφευκτου πολέμου στις γενεές του μέλλοντος, εκτός φυσικά και εάν οι εχθροί μας υποχωρούσαν όταν θα αντιμετώπιζαν την ακατάβλητη δύναμη του γερμανικού λαού. Κατ' αυτόν μόνο τον τρόπο η Γερμανία θα ήταν άριστα προπαρασκευασμένη τόσο υλικά όσο και ηθικά. Θα διέθετε μια νέα διοίκηση, μια εξωτερική πολιτική και ένα στρατό χυτευμένο από τα παιδικά χρόνια στο καλούπι των αρχών του Εθνικοσοσιαλισμού. Το καθήκον το οποίο επωμίσθηκα από την ιστορική αναγκαιότητα να ανυψώσω τον Γερμανικό Λαό στη περίοπτη θέση που του αξίζει ανά τον κόσμο, δεν είναι ένα απλό καθήκον το οποίο είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί από έναν μόνο άνδρα η από μία και μόνο γενεά.

Τουλάχιστον, όμως, τους αφύπνισα υποδεικνύοντας τον δρόμο προς το μεγαλείο τους και τους ενέπνευσα με έξαρση την ιδέα της Ενώσεως όλων των Γερμανών σε ένα μεγάλο ακατάλυτο Ράιχ. Έσπειρα τον καλό σπόρο. Έδωσα στον Γερμανικό Λαό τη δυνατότητα να αντιληφθεί την σημασία του αγώνα που οφείλει να διεξάγει για την ίδια την ύπαρξή του. Μια μέρα η πολιτική αυτή ελπίδας θα φέρει τα θετικά της αποτελέσματα και ο θέρος θα συλλεγεί και τίποτα ειλικρινά στον κόσμο αυτό δεν θα είναι ικανό να παρεμποδίσει την έλευσή του. Ο Γερμανικός Λαός είναι ένας νέος και δυνατός λαός, ένας λαός ισχυρός με το μέλλον μπροστά του.

26 Φεβρουαρίου 1945

Η οριστική απόφασή μου να εκκαθαρίσω την υπόθεση με τη Ρωσία, δια της δυνάμεως των όπλων, ελήφθη μόλις πείσθηκα πως η Βρετανία είχε ως πάγια θέση της να επιμένει στην πολιτική της. Ο Τσώρτσιλ υπήρξε ολοκληρωτικά ανίκανος να εκτιμήσει το ευγενές πνεύμα που επέδειξα με το να συγκρατηθώ και να μην προκαλέσω ένα ανεπανόρθωτο ρήγμα ανάμεσα στους Γερμανούς και σε αυτούς. Πραγματικά δοκιμάσαμε την εγκράτειά μας με το να μην τους συντρίψουμε στην Δουνκέρκη. Θα έπρεπε ωστόσο να τους αναγκάσουμε να αποδεχθούν, δια της πειθού, ότι η επίτευξη της γερμανικής ηγεμονίας επί ολοκλήρου της Ευρώπης, συνιστούσε μία τάξη πραγμάτων στην οποία αν και είχαν πάντοτε αντιταχθεί, τώρα αποτε-

Αφίσα της χιτλερικής νεολαίας που με την προτροπή «Και συ», καλεί τους νέους να στρατευτούν στα ιδανικά των Ες-Ες.

Φωτογραφία του υπέργηρου ισοβίτη των φυλακών Σπαντάου, Ρούντολφ Ες.

Ο Αδόλφος Χίτλερ ενημερώνεται από τον χάρτη πριν από την πραγματοποίηση κάποιας πτήσεως.

λούσε ένα γεγονός το οποίο πραγματοποίησα χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία και το οποίο θα τους προσέφερε άπειρα πλεονεκτήματα.

Ακόμα και περί το τέλος Ιουλίου, ένα μήνα μετά την ήττα της Γαλλίας, αντιλήφθηκα πως για μία ακόμη φορά οι προσπάθειές μας είχαν διαφύγει της ειρήνης. Λίγο αργότερα, γνώριζα ότι η εισβολή στην Βρετανία δεν ήταν εφικτή προ της ελεύσεως των φθινοπωρινών καταιγίδων, και αυτό διότι δεν είχε επιτευχθεί η απόλυτη κυριαρχία επί του αέρα. Εν ολίγοις, συνειδητοποίησα ότι δεν θα κατορθώναμε ποτέ ίσως να πραγματοποιήσουμε την εισβολή στην Βρετανία.

Από την άλλη πλευρά, διαρκούντος του θέρους του 1940, η στάση την οποία τηρούσαν οι Ρώσοι και το ότι είχαν απορροφήσει τις Βαλτικές χώρες και την Βεσσαραβία, καθώς εμείς ήμασταν απασχολημένοι στη Δύση, δεν μπορούσε να δημιουργήσει καμία ψευδαίσθηση αναφορικά με τους απώτερους σκοπούς τους. Αρκούσε η επίσκεψη του Μολότωφ τον Νοέμβριο για να διαλύσει και την τελευταία αυταπάτη. Πράγματι οι προτάσεις τις οποίες μου υπέβαλε ο Στάλιν μετά την επιστροφή του υπουργού του στην Ρωσία, δεν με παραπλάνησαν. Ο Στάλιν, διαδραματίζοντας τον ρόλο ενός ασύγκριτου εκβιαστή, επιχειρούσε να εξασφαλίσει χρόνο προκειμένου να σταθεροποιήσει τις προκεχωρημένες βάσεις του στην Φιλανδία αλλά και στα Βαλκάνια. Χωρίς περιστροφές μπορώ να πω ότι κατέβαλε συνεχείς προσπάθειες να παίξει την γάτα και το ποντίκι με εμάς. Η τραγωδία, από την άποψή μου, εντοπίζεται ακριβώς στο γεγονός ότι δεν είχα την δυνατότητα να επιτεθώ πριν από τις 15 Μαΐου και πως αν επιθυμούσα να επιτύχω κατά την πρώτη επίθεσή μου, ήταν ζωτικής σημασίας να μην επιτεθώ αργότερα απ΄ αυτή την ημερομηνία. Καθ΄ όλη την διάρκεια του Χειμώνα του 1940 και ακόμα περισσότερο κατά την Άνοιξη του 1941, διακατεχόμουν βασανιστικά από τον εφιάλτη πως οι Ρώσοι θα μπορούσαν να μας επιτεθούν.

Η έκβαση μίας σειράς γεγονότων, όπως ήταν οι ήττες που υπέστησαν οι Ιταλοί στην Αλβανία και την Κυρηναϊκή, είχαν ως συνέπεια να εγερθεί ένας μικρός αναβρασμός εξεγέρσεων στα Βαλκάνια. Έμμεσα οι ήττες αυτές των Ιταλών, απετέλεσαν ένα κτύπημα στην πίστη περί της αήττητης στρατιωτικής

Τελετή καθαγιασμού νέων σημαιών των Ταγμάτων Εφόδου.

μηχανής μας, αίσθηση την οποία είχαν όμοια φίλοι και εχθροί. Το γεγονός και μόνο αυτό επέφερε ως αίτιο την γιουγκοσλαβική μεταβολή, ένα γεγονός το οποίο μας υποχρέωσε να κλιμακώσουμε τον πόλεμο στην περιοχή των Βαλκανίων, εμπλέκοντας σ΄ αυτόν τις βαλκανικές χώρες, εξέλιξη την οποία επιθυμούσα να αποφύγω και να αποτρέψω με κάθε δυνατό τρόπο. Διότι έχοντας εμπλακεί σε πολεμική σύρραξη προς αυτή την κατεύθυνση, ήταν πιθανό να ενδώσουμε στο δέλεαρ και να προελάσουμε ακόμη παραπέρα. Περιττό να τονίσω ότι κατά το Φθινόπωρο του 1941 είχαμε την δυνατότητα να απελευθερώσουμε ταχέως τη Μέση Ανατολή, κινητοποιώντας ένα ελάχιστο τμήμα των δυνάμεων εκείνων τις οποίες προετοιμάζαμε για την εκστρατεία εναντίον της Ρωσίας. Αποσπώντας όμως τις απαραίτητες δυνάμεις από τα σημεία που ήταν τοποθετημένες προκειμένου να πολεμήσουμε σ' αυτόν τον τομέα, το γεγονός αυτό επέσειε τον κίνδυνο να δώσουμε άθελά μας στους Ρώσους σήμα ώστε να επιτεθούν. Και αυτό θα ήταν έτοιμοι να το πράξουν, αναλαμβάνοντας επιθετικές πρωτοβουλίες, κατά το καλοκαίρι ή το αργότερο κατά το Φθινόπωρο, επιφέροντας καταστρεπτικές συνθήκες όσον αφορά την πλευρά μας, εκτάσεως τέτοιας ώστε να μην μπορούσαμε ποτέ πλέον να ελπίσουμε ότι θα νικήσουμε.

Αναφορικά με τις εβραιόδουλες δημοκρατίες, είναι προφανές ότι οι Ρώσοι διαθέτουν αποθέματα υπομονής ενός ελέφαντα. Έχουν επίγνωση του γεγονότος, με απόλυτη βεβαιότητα, πως αργά ή γρήγορα και μάλιστα δίχως την ανάγκη να καταφύγουν στον πόλεμο, θα κατορθώσουν να τους επιβάλουν την κυριαρχία τους. Και αυτό εξαιτίας των εσωτερικών διχογνωμιών που τις μαστίζουν, τις αλλεπάλληλες οικονομικές κρίσεις, από τις συνέπειες των οποίων φαίνονται ανίκανες να ξεφύγουν και το ισχυρό τέλος δόλωμα του μαρξισμού, στην θέα του οποίου εμφανίζονται σε υπερβολικό βαθμό τρωτές. Έχουν, ωστόσο, γνώση του γεγονότος ότι στην περίπτωση του Γ΄ Ράιχ τα πράγματα είναι καθ΄ ολοκληρίαν διαφορετικά. Γνωρίζουν ότι σε κάθε τομέα που απαιτείται η καταβολή προσπάθειας και πρωτίστως στη ειρήνη παρά στον πόλεμο, θα τους υπερβαίνουμε παντού. Η ερμηνεία της υπο-

Ο Αδόλφος Χίτλερ επιθεωρεί στρατιωτικό άγημα.

μονής την οποία επιδεικνύουν οι Ρώσοι, είναι δυνατόν να εντοπισθεί στη φιλοσοφία τους η οποία τους επιτρέπει να αποφεύγουν τους κινδύνους και συνιστά αναμονή. Αναμονή επί ένα έτος, μία γενεά, έναν αιώνα, εάν αυτό είναι αναγκαίο, μέχρις ότου καταστεί ο καιρός ώριμος για την υλοποίηση των σχεδίων τους. Ο παράγων χρόνος δεν έχει καμία σημασία γι΄ αυτούς. Βεβαίως και ο κομμουνισμός τους υπεσχέθη την έλευση του παραδείσου επί της γης, αλλά αυτό δεν είναι όραμα του παρόντος, ούτε σήμερα, ούτε αύριο, μόνον κάποτε, ασαφώς, στο θολό και ακαθόριστο μέλλον.

Διαθέτοντας όλα αυτά τα αποθέματα υπομονής, η οποία αποτελεί και την σπονδυ-

Ο Αδόλφος Χίτλερ σε συνέδριο στο στάδιο της Νυρεμβέργης, επιβαίνων επί ανοικτού οχήματος με τον Ρούντολφ Ες και τον αρχηγό της χιτλερικής νεολαίας, Μπάλντουρ Φον Σίραχ.

λική στήλη της ισχύος τους, οι Ρώσοι δεν ήταν δυνατόν να παραμείνουν αδιάφοροι θεατές διαπιστώνοντας την καταστροφή της Μεγάλης Βρετανίας. Γιατί στο ενδεχόμενο αυτό, με τις Ηνωμένες Πολιτείες και την Ιαπωνία αλληλοαποκλειόμενες, οι Ρώσοι θα κατέληγαν, εντελώς μόνοι τους, αντιμέτωποι μαζί μας. Μία τέτοια σύγκρουση θα σήμαινε, πως σε κάθε χρόνο και τόπο της εκλογής μας, η υφιστάμενη παλαιόθεν διαφορά μεταξύ μας θα επελύετο επ΄ ωφελεία της Γερμανίας. Το ότι αισθάνθηκα την επιτακτική υποχρέωση να αποφασίσω τον διακανονισμό των εκκρεμοτήτων μου με τον μπολσεβικισμό, καταφεύγοντας στη δύναμη των όπλων, προβαίνοντας μάλιστα στην λήψη

Μέλη της χιτλερικής νεολαίας ακούν με κατάνυξη ιστορίες του Αδόλφου Χίτλερ, εμπνευσμένες από τον αδιάκοπο αγώνα.

της αποφάσεώς μου κατά την επέτειο της υπογραφής της συμφωνίας της Μόσχας, οφειλόταν στο γεγονός ότι είχα κάθε δίκιο να πιστεύω πως ο Στάλιν είχε λάβει την ίδια ακριβώς απόφαση ακόμα και προ της υπογραφής της συμφωνίας. Επί ένα ολόκληρο έτος είχα εμμείνει στην προσδοκία ότι μία συμφωνία τουλάχιστον τίμια, ειλικρινής, εάν όχι απόλυτα φιλική, θα ήταν εφικτό να συναφθεί και να ισχύσει ανάμεσα στο Τρίτο Ράϊχ και την Ρωσία του Στάλιν.

Φαντάστηκα πως μετά παρελεύσεως δεκαπέντε ετών εξουσίας, ο Στάλιν θα είχε επιτέλους αποβάλει τη νεφελώδη μαρξιστική ιδεολογία, θεωρώντας πως την χρησιμοποιεί μόνο και μόνο ως δηλητήριο το οποίο εκμεταλλεύεται αποκλειστικά για εξωτερική χρήση. Ο δυναμικός τρόπος με τον οποίο αποκεφάλισε το εβραϊκό κατεστημένο το οποίο του είχε προσφέρει ανεκτίμητη υπηρεσία ως προς την καταστροφή της τσαρικής Ρωσίας, υπήρξε γεγονός το οποίο με ενεθάρρυνε, ενισχύοντας αυτή μου την πεποίθηση.

Υπέθετα ότι ο Στάλιν δεν επιθυμούσε να παραχωρήσει σε αυτούς τους ίδιους τους εβραίους διανοούμενους την ευκαιρία να προκαλέσουν την πτώση της ολοκληρωτικής εκείνης αυτοκρατορίας που είχε οικοδομήσει, μίας σταλινικής αυτοκρατορίας η οποία σε όλα της τα κυρίαρχα γνωρίσματα δεν είναι παρά ο πνευματικός διάδοχος της αυτοκρατορίας του Πέτρου του Μεγάλου. Κάτω από ένα πνεύμα αυστηρού πραγματισμού εξ αμφοτέρων των πλευρών, θα ήταν εφικτή η δημιουργία μίας καταστάσεως διαρκούς συμφωνίας, δια του επακριβούς καθορισμού των ζωνών επιρροής εκάστης πλευράς και προσδιορισμού αυστηρά της συνεργασίας μας στον οικονομικό τομέα, κατά τέτοιο τρόπο ώστε και οι δύο πλευρές θα εξασφάλιζαν κέρδη απ' αυτή. Ομιλώ περί μίας συμφωνίας, εν άλλοις λόγοις, τελούσας υπό παρακολούθηση με αετίσια ματιά και με το δάκτυλο, ανά πάσα στιγμή, στη σκανδάλη!

26 Φεβρουαρίου 1945

Υπήρξα η έσχατη ελπίδα της Ευρώπης. Αυτή απεδείχθη ωστόσο ανίκανη να ανασυγκροτηθεί με εθελοντική μεταρρύθμιση. Υπήρξε ανένδοτη απέναντι στην πειθώ και στο ελπιδοφόρο μήνυμά μου. Προκειμένου να την πειθαναγκάσω, υποχρεώθηκα να καταφύγω στην βία. Η Ευρώπη είναι δυνατόν να οικοδομηθεί μόνο επάνω στα θεμέλια ερειπίων. Όχι ερειπίων υλικής μορφής, αλλά επί των ερειπίων των εγκαθιδρυμένων συμφερόντων και των οικονομικών συνεργασιών, επί της συντριβής της πνευματικής ακαμψίας και των διεστραμμένων προκαταλήψεων, της παρελθοντολογικής ιδιοσυστασίας και της νοητικής τελματώσεως. Η Ευρώπη πρέπει και οφείλει να διαμορφωθεί για το κοινό συμφέρον όλων των Αρίων Εθνών, μη υπολογίζοντας τα άτομα. Ο Ναπολέων Βοναπάρτης είχε αντιληφθεί αυτή τη διαπίστωση απόλυτα. Εγώ ίσως καλύτερα παντός άλλου, δύναμαι να εικάσω τα μαρτύρια στα οποία υποβλήθηκε ο Ναπολέων, επιδιώκοντας να προωθήσει την ειρήνη και παραδόξως ήταν υποχρεωμένος να διεξάγει πόλεμο, χωρίς να διαφαίνεται καμιά προοπτική τερματισμού, στηριζόμενος στην αιώνια ελπίδα πως τελικά θα επικρατούσε, δια της επιβολής του, η ειρήνη. Ήδη από το θέρος του 1940 υπέφερα ο ίδιος τα αυτά μαρτύρια. Και σε κάθε περίπτωση ήταν η Μεγάλη Βρετανία εκείνη η οποία έφραζε το δρόμο της Ευρώπης προς την ευημερία.

Τώρα όμως παρήκμασε, η Μ. Βρετανία ομοιάζει με μία παρακμιακή γρια, παρά το γεγονός ότι δεν υπολείπεται σε διαστροφή και σε κακία σε τίποτε της άλλοτε κραταιάς Αλβιόνας. Εν κατακλείδι υποστηρίζεται σε αυ-

τήν την αντιφυσική στάση της από τις Ηνωμένες Πολιτείες, που και οι ίδιες με τη σειρά τους ωθούνται και σύρονται από τις δυνάμεις του διεθνή ιουδαϊσμού, ο οποίος άκμασε και εξακολουθεί να ακμάζει επί μακρόν, ως απόρροια των δικών μας διαιρέσεων και διενέξεων.

2 Απριλίου 1945

Εάν τελικά είμαστε καταδικασμένοι να νικηθούμε σε αυτόν τον πόλεμο, η ήττα μας θα αποβεί ολοσχερής. Οι εχθροί μας έχουν διακηρύξει τους στόχους τους κατά τέτοιο τρόπο ώστε να μην επιτρέπεται να διατηρούμε ψευδαισθήσεις σχετικά με τους σκοπούς τους. Εβραίοι, μπολσεβίκοι καθώς και η αγέλη από τα τσακάλια που τους ακολουθούν, γαυγίζοντας στα ίχνη τους, γνωρίζουμε ότι κανένας δεν θα καταθέσει τα όπλα προτού καταστρέψουν και εξοντώσουν ολοσχερώς την εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, πριν να την καταντήσουν έναν αξιοθρήνητο σωρό ερειπίων. Σε μια ανελέητη σύγκρουση σαν την αυτή που τώρα διανύουμε, σ' έναν πόλεμο κατά τον οποίο δύο διαμετρικά αντίθετες κοσμοθεωρίες συγκρούονται μεταξύ τους, η λύση είναι δυνατόν να δοθεί μόνο με την πλήρη καταστροφή είτε της μίας είτε της άλλης πλευράς. Πρόκειται για έναν αγώνα ο οποίος πρέπει να ενταθεί, εξ αμφοτέρων των πλευρών, έως ότου εξαντληθούν ολοκληρωτικά. Από την πλευρά μας γνωρίζουμε ότι θα αγωνισθούμε μέχρι να επιτύχουμε την νίκη ή μέχρι να απωλεσθεί και η τελευταία ρανίδα του αίματός μας.

Πρόκειται ασφαλώς για μία αποτρόπαια σκέψη. Προκαλεί ειλικρινά φρίκη και συντριβή το γεγονός και μόνο να σκέπτομαι το Ράιχ μας κατακερματισμένο από τους νικητές και τον λαό μας εκτεθειμένο και ανυπεράσπιστο στην εκδικητική μανία και στις στυγερές βιαιοπραγίες των μπολσεβίκων και των αμερικανών κακοποιών. Παρ' όλα αυτά, ακόμη και αυτές οι πλέον χείριστες σκέψεις, δεν στέκονται ικανές να κλονίσουν την αταλάντευτη πίστη που με διακρίνει έναντι του μέλλοντος του γερμανικού λαού. Όσο μεγαλύτερα δεινά υπομείνουμε, τόσο επιβλητικότερη και ενδοξότερη θα αποβεί η ανάσταση της αιώνιας Γερμανίας! Αυτή η ιδιότητα της γερμανικής διάνοιας, να βυθίζεται σε λήθαργο όταν φαίνεται βέβαιο ότι διακυβεύεται η ίδια η ύπαρξη του έθνους μας, πέπρωται να φανεί χρήσιμη και πάλι. Όσον αφορά εμένα προσωπικά, δεν θα άντεχα να ζήσω στην μεταβατική περίοδο μίας Γερμανίας η οποία θα ακολουθήσει τυχόν την ήττα του Τρίτου Ράιχ. Οι εξευτελισμοί, οι ατιμίες και οι προδοσίες τις οποίες γνωρίσαμε μετά την ήττα του 1918, θα είναι αμελητέες σε σχέση με αυτά τα δεινά που θα πρέπει να αναμείνουμε να υποστούμε τώρα. Είναι ασύλληπτο πως μετά από δώδεκα ολόκληρα χρόνια Εθνικοσοσιαλιστικής αναμορφώσεως της χώρας, μπορεί να συμβεί ένα τέτοιο γεγονός. Και μόνο η φαντασία μου επαναστατεί στην ιδέα μιας Γερμανίας στερημένης από ό,τι πιο εκλεκτό την οδήγησε στις κορυφές του ηρωϊσμού, να σέρνεται πλέον τώρα στο βούρκο.

Τι συμβουλή θα ήταν δυνατό να πάρά-

Ο Χίτλερ ομιλών σε επίσημη κομματική συγκέντρωση.

Άνω: Το ταφικό μνημείο του Ρούντολφ Ές με την επιγραφή: «Αψήφησα τον Κίνδυνο». Κάτω: Νεαροί ιάπωνες καμικάζι πιλότοι.

σχουμε, τι κανόνες συμπεριφοράς θα ήταν δυνατόν να συστήσουμε σε εκείνους οι οποίοι θα επιβιώσουν με τις ψυχές τους αμόλυντες αλλά και τις καρδιές τους ακλόνητες; Τσακισμένος, εγκαταλειμμένος, μόνος για να διασφαλίσει τη σωτηρία του, υπάρχοντας μόνο ως φύλακας μέσα στην πλέον ζοφερή σκοτεινιά, ο γερμανικός λαός οφείλει να προσπαθήσει στο μέτρο των δυνάμεών του να σεβαστεί τους φυλετικούς εκείνους νόμους τους οποίους διατυπώσαμε και καθιερώσαμε γι᾽ αυτόν. Μέσα σε έναν κόσμο ο οποίος διαφθείρεται ολοένα και περισσότερο από την εβραϊκή μόλυνση, κάποιος που παρέμεινε απρόσβλητος από το μικρόβιο αυτό, θα πρέπει με την πάροδο του χρόνου να ξεπροβάλλει στην υπέρτατη δυνατή ακμή του. Από αυτή την άποψη ο Εθνικοσοσιαλισμός δύναται δικαίως να διεκδικήσει την αιώνια ευγνωμοσύνη του λαού, διότι απεμάκρυνε τους εβραίους από την Γερμανία και την Κεντρική Ευρώπη.

Το δεύτερο μέλημα της μεταπολεμικής Γερμανίας, θα πρέπει να καταστεί ικανή να διατηρήσει αδιάλυτη την ενότητα όλων των γερμανικών φυλών. Μόνο εφ᾽ όσον παραμένουμε ενωμένοι αναπτύσσονται στο μέγιστο δυνατό βαθμό τα προτερήματά μας. Μόνο όταν παύσουμε να είμαστε Πρώσοι, Βαυαροί, Αυστριακοί, Ρηνανοί και γίνουμε μόνον Γερμανοί. Οι Πρώσοι υπήρξαν οι πρώτοι που ένωσαν τους Γερμανούς σε ένα Ράιχ υ-

πό τον Βίσμαρκ, και λειτουργώντας κατ' αυτό τον τρόπο, έδωσαν στον γερμανικό λαό την ευκαιρία να αποδείξει τα πρωτεία του σε ολόκληρη την Ευρώπη. Εγώ ο ίδιος, ενώνοντας όλους τους γερμανικούς λαούς στο Τρίτο Ράιχ, τους ώθησα στην ατραπό ώστε να γίνουν οι αρχιτέκτονες μιας νέας Ευρώπης. Ανεξάρτητα με το τι επιφυλάσσει το μέλλον, οι γερμανικοί λαοί οφείλουν να θυμούνται πως είναι ουσιαστικό να απορρίπτουν όλους τους παράγοντες εκείνους που προκαλούν διχόνοια ανάμεσά τους και να επιδιώκουν ακατάπαυστα κάθε μέτρο το οποίο συνεισφέρει στην διατήρηση της ενότητάς τους.

Όσον αφορά τις ξένες χώρες, δεν είναι εφικτό το να διατυπώσουμε απαρέγκλιτους κανόνες, διότι η κατάσταση είναι ιδιαίτερα ρευστή. Πριν από είκοσι χρόνια υποστήριζα ότι υφίστανται δύο μόνο ισχυροί σύμμαχοι στην Ευρώπη, η Βρετανία και η Ιταλία. Η έκβαση των γεγονότων δεν υπήρξε τέτοιας μορφής ώστε να καταστεί εφικτή η εφαρμογή μιας πολιτικής τέτοιας η οποία θα ήταν η λογική επαλήθευση αυτής μου της εκτιμήσεως. Οι Βρετανοί, διατηρούσαν ακόμα μια αυτοκρατορική ισχύ, δεν διέθεταν όμως τα ηθικά εκείνα προτερήματα τα οποία απαιτούνταν για την διαιώνιση της αυτοκρατορίας τους. Φαινομενικά έδειχναν πως κυριαρχούσαν στον κόσμο, ενώ στην πραγματικότητα κυριαρχούνταν οι ίδιοι από τους εβραίους. Η Ιταλία επιχείρησε να φθάσει και να ξεπεράσει την αρχαία Ρώμη. Διέθετε όλες τις ρωμαϊκές φιλοδοξίες, στερούνταν όμως τα δυο πλέον αναγκαία προτερήματα: Το αποφασιστικό πνεύμα και την υλική δύναμη. Το μόνο πλεονέκτημα που διέθετε ήταν η ηγεσία ενός πραγματικού Ρωμαίου. Τι τραγωδία υπήρξε η έκβαση της πορείας της Ιταλίας γι' αυτόν τον άνθρωπο! Και τι τραγωδία πραγματικά γι' αυτήν τη χώρα! Τόσο για ένα λαό όσο και για ένα άτομο είναι τραγικό να διατηρεί φιλοδοξίες και να υστερείται τόσο τα αναγκαία μέσα για την πραγματοποίησή τους όσο και την ελπίδα κυρίως να αποκτήσει αυτά τα μέσα.

Απομένει η Γαλλία. Πριν από είκοσι χρόνια διατύπωνα τις σκέψεις μου για τη Γαλλία. Ήταν και παραμένει ο θανάσιμος εχθρός του γερμανικού λαού. Η σταθερή κατάπτωση και οι συχνές κρίσεις της μας οδήγησαν συχνά στο να υποτιμήσουμε τις πράξεις της. Αν και εξακολουθεί να εξασθενίζει, όπως πιθανολογείται, αυτός δεν είναι λόγος ώστε να γίνουμε λιγότερο καχύποπτοι απέναντί της. Η στρατιωτική δύναμη της Γαλλίας δεν αποτελεί παρά μια ανάμνηση και καθαρά απ' αυτή την άποψη μπορείτε να είσαστε απόλυτα βέβαιοι πως δεν πρόκειται να μας προκαλέσει ποτέ πια, δεν συντρέχει κανένας λόγος σοβαρής ανησυχίας. Όποια κι αν είναι τελικά η έκβασή του, ο πόλεμος που διανύουμε, έθεσε την Ιταλία στην κατηγορία που ανήκει, την κατηγορία μιας δυνάμεως πέμπτης κατηγορίας. Ακόμα και σε αυτή την κατάπτωση, χάρη στις απεριόριστες δυνάμεις της διαφθοράς και την ασυναγώνιστη ικανότητά της στην τέχνη του εκβιασμού, μπορεί να αποτελέσει ακόμα μια πηγή κινδύνου για μας. Το σύνθημά μας λοιπόν πρέπει

Η πόλη της Νυρεμβέργης προς το τέλος του πολέμου, εν μέσω καπνιζόντων ερειπίων...

να επικεντρώνεται στην καχυποψία και στην επαγρύπνηση. Οφείλουν οι Γερμανοί να φροντίσουν ώστε να μην επιτρέψουν ποτέ ν' αποκοιμηθούν από την παραπλανητική φωνή αυτής της σειρήνας!

Για τους ανωτέρω λόγους είναι δυνατόν να εμμείνουμε σε άκαμπτες αρχές ως προς τις σχέσεις μας με τις ξένες χώρες, παράλληλα όμως θα πρέπει να είναι κάποιος προετοιμασμένος να προσαρμόσει την πολιτική του στις ολοένα μεταβαλλόμενες συνθήκες. Πέραν όμως αυτών, μπορεί να βεβαιώσει κανείς ότι η Γερμανία θα επιλέξει τους σταθερότερους φίλους της ανάμεσα στους λαούς εκείνους οι οποίοι σθεναρά αντιστέκονται στο εβραϊκό μίασμα. Είμαι βέβαιος πως οι Ιάπωνες, οι Κινέζοι αλλά και οι λαοί του Ισλάμ θα είναι πάντοτε εγγύτερά μας, παραδείγματος χάριν από χώρες σαν τη Γαλλία, παρά το γεγονός ότι με τον γαλλικό λαό συγγενεύουμε με το αίμα. Είναι τραγωδία που η Γαλλία εκφυλίστηκε σημαντικά στη διάρκεια των αιώνων και πως οι ανώτερες κατηγορίες του λαού της διεφθάρησαν από τους εβραίους. Η Γαλλία είναι τώρα καταδικασμένη να εφαρμόζει μια εβραϊκή πολιτική.

Εάν επισυμβεί η ήττα του Ράιχ και αναμένοντας την βαθμιαία άνοδο των ασιατικών, αφρικανικών και ίσως και νότιο-αμερικανι-

Άνω:
Ιάπωνας πιλότος καμικάζι.

Κάτω: Η Χιροσίμα ισοπεδωμένη μετά την ρίψη της ατομικής βόμβας.

Από τις εορτές της γερμανικής τέχνης, Μόναχο 1937, παρελαύνουν ιέρειες της αρχαίας βόρειας θρησκείας με τον θύρσο.

κών εθνικισμών, θα παραμείνουν στον κόσμο μόνο δύο μεγάλες δυνάμεις οι οποίες θα βρεθούν αντιμέτωπες η μια με την άλλη, οι Ηνωμένες Πολιτείες και η Σοβιετική Ένωση. Οι άτεγκτοι νόμοι της ιστορίας αλλά και της γεωγραφίας, θα αναγκάσουν τις δύο αυτές δυνάμεις σε μια αναμέτρηση δυνάμεων, είτε σε επίπεδο στρατιωτικής συγκρούσεως, είτε σε επίπεδο οικονομικό και ιδεολογικό.

Οι ίδιοι αυτοί νόμοι καθιστούν αναπόφευκτο το γεγονός οι δύο αυτές δυνάμεις να αποτελέσουν εχθρούς της Ευρώπης. Και είναι παραπάνω από βέβαιο πως και οι δύο αυτές δυνάμεις, νωρίτερα ή βραδύτερα, θα επιδιώξουν ν' αναζητήσουν την υποστήριξη του μοναδικού επιζώντος μεγάλου έθνους της Ευρώπης, του γερμανικού. Υποστηρίζω με όλη την ένταση που διαθέτω, πως οι Γερμανοί θα πρέπει με κάθε τρόπο και μέσο να αποφύγουν να διαδραματίσουν το ρόλο του πιονιού σε κάποιο από αυτά τα δύο στρατόπεδα.

Στο μεταίχμιο αυτό είναι δυσχερές να υποστηρίξει κανείς, ποιος, από ιδεολογική άποψη, θα είναι πιο βλαβερός σε μας, ο εβραιόδουλος αμερικανισμός ή ο εβραιόδουλος μπολσεβικισμός. Είναι εφικτό υπό την πίεση των γεγονότων οι Ρώσοι να κατορθώσουν να απαλλαγούν ολοσχερώς από τον εβραϊκό μαρξισμό, μόνο και μόνο προκειμένου να ενσαρκώσουν και πάλι τον πανσλαβισμό στην πιο θηριώδη και άγρια μορφή του. Όσον αφορά τους Αμερικανούς, εάν δεν επιτύχουν σύντομα ν' απαλλαγούν από τον ζυγό του εβραϊσμού της Νέας Υόρκης, ο οποίος διαθέτει όμοια ευφυΐα με έναν πίθηκο που πριονίζει το κλαδί όπου είναι καθισμένος, τότε δεν θα παρέλθει πολύς καιρός προτού καταρρεύσουν, πριν καν προσεγγίσουν την ηλικία της ωριμότητας. Το γεγονός ωστόσο πως συνδυάζουν την κατοχή τόσο μεγάλης υλικής δυνάμεως με τόσο μεγάλη έλλειψη νοημοσύνης, ανακαλεί στο νου την περίπτωση ορισμένων παιδιών τα οποία έχουν υποστεί ελεφαντίαση. Επόμενο είναι να διερωτηθεί κανείς μήπως πρόκειται απλά για μια περίπτωση πολιτισμού-μανιταριού, προορισμένου να εξαφανιστεί τόσο γρήγορα όσο ξαφνικά ανεφύη.

Εφ' όσον η Βόρειος Αμερική δεν κατορθώσει να αναπτύξει μια θεωρία περισσότερο ώριμη και ορθολογική από εκείνη που της χρησιμεύει σήμερα σαν ένα είδος ηθικού ο-

δηγού, βασιζόμενη σε υψηλές, αλλά χιμαιρικές αρχές και την επονομαζόμενη Χριστιανική Επιστήμη, είναι αμφίβολο το κατά πόσο θα παραμείνει επί μακρόν μια λευκή ήπειρος.

Θα καταστεί σύντομα εμφανές πως αυτός ο γίγαντας με τα πήλινα πόδια, μετά την εκθαμβωτική άνοδό του, διαθέτει ακόμα αρκετή δύναμη ώστε να επιφέρει την ίδια την κατακρήμνισή του. Η ξαφνική αυτή κατάρρευση, είναι προφανές ότι θα ευνοήσει αφάνταστα τις κίτρινες φυλές!

Από την άποψη της Δικαιοσύνης, όσο και της ιστορίας, θα αναπτύξουν ακριβώς τα ίδια επιχειρήματα που είχαν οι Ευρωπαίοι κατά τον δέκατο έκτο αιώνα.

Οι τεράστιες υποσιτιζόμενες μάζες τους θα τους δώσουν το μόνο δίκαιο που αναγνωρίζει η ιστορία, τα δικαιώματα των ανθρώπων που πεθαίνουν από την πείνα να την καταπραΰνουν, με την προϋπόθεση πάντα πως η διεκδίκησή τους υποστηρίζεται καλά από την δύναμη!

Εν κατακλείδι, σε αυτόν το νοσηρό κόσμο στον οποίο μας βύθισαν και πάλι δυο σκληροί πόλεμοι, είναι πλέον εμφανές ότι οι μόνοι λευκοί λαοί οι οποίοι διαθέτουν κάποια πιθανότητα επιβιώσεως και ευημερίας είναι εκείνοι που γνωρίζουν να υποφέρουν και που διατηρούν ακόμα το θάρρος και τη θέληση ν' αγωνιστούν, όταν οι συνθήκες είναι χωρίς ελπίδα, έως θανάτου.

Και οι μόνοι οι οποίοι θα έχουν αποκτήσει αυτοδικαίως τη δυνατότητα να διεκδικήσουν αυτά τα πλεονεκτήματα, θα είναι εκείνοι οι οποίοι υπήρξαν ικανοί να εκριζώσουν από το σύστημά τους το θανάσιμο φαρμάκι του εβραϊσμού.

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ Ι:
ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ Β΄ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Συμπληρώνονται εφέτος 64 ολόκληρα χρόνια από την είσοδο των Γερμανικών στρατευμάτων στην Ελλάδα και την κατάληψη της χώρας μας επί τετραετία. Το γεγονός αυτό, καθώς και όλα όσα τραγικά επακολούθησαν και εν πολλοίς σημάδεψαν ανεξίτηλα την Ελλάδα (1944-1949, νέος εθνικός διχασμός, εξάρτηση της Πατρίδας μας σε οικονομικό-πολιτικό επίπεδο από τους αγγλοεβραίους αρχικά και τους αμερικανοεβραίους στη συνέχεια), για όσους έχουν την δύναμη να αντικρύζουν απροκατάληπτα τα συμβάντα και να ερμηνεύουν ψυχρά τα ιστορικά δεδομένα, υπήρξε η αναπόφευκτη συνέπεια της σταδιακής εμπλοκής της χώρας μας σε έναν πόλεμο στον οποίο δεν είχε κανέναν λόγο να εμπλακεί. Η είσοδος της Ελλάδας στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, υπήρξε απόρροια της εξαρτήσεως της χώρας μας από τα αγγλικά συμφέροντα και η διολίσθησή της σε εμπόλεμο δύναμη κατά της Γερμανίας υπήρξε αποτέλεσμα της επιθυμίας των Βρετανών, επιθυμία την οποία έσπευσε να υλοποιήσει το αγγλόδουλο παλάτι, στρεφόμενο, κατ΄ ουσίαν, ενάντια προς τα ύψιστα εθνικά συμφέροντα της Ελλάδας, τα οποία υπαγόρευαν είτε την τήρηση αυστηρής ουδετερότητος, είτε την συμμαχία της Πατρίδας μας με την ισχυρή χερσαία δύναμη της Κεντρικής Ευρώπης, ήτοι την Γερμανία.

Ας δούμε όμως πως οδηγήθηκε η Ελλάδα στον πόλεμο με την Ιταλία και διαδοχικά και με την Γερμανία και τι μεσολάβησε για την κλιμάκωση αυτή στο διπλωματικό παρασκήνιο και όχι μόνο.

Ο Γερμανός στρατηγός Ρ. Βάϊελ, επιθεωρεί την πόλη των Αθηνών από την Ακρόπολη.

Ο ΕΛΛΗΝΟ-ΙΤΑΛΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΞΕΣΠΑ

Τα ξημερώματα της 28ης Οκτωβρίου 1940, ο πρέσβης της Ιταλίας στην Αθήνα, επιδίδει στον Κυβερνήτη Ιωάννη Μεταξά, τηλεγραφική διακοίνωση της Ιταλίας, σύμφωνα με την οποία η γείτων χώρα απαιτεί από την κυβέρνηση να επιτρέψει όπως τα Ιταλικά στρατεύματα εισέλθουν εντός των ελλαδικών εδαφών, κατά τις επόμενες ώρες. Η απάντηση του Μεταξά, ο οποίος ανέμενε την εξέλιξη αυτή, αφ΄ ης στιγμής η Ιταλία είχε προβεί σε κατάληψη της Αλβανίας και προώθηση του οράματος ανασυστάσεως της «Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας», ήταν το περίφημο «ΟΧΙ». Είχε προηγηθεί εξ΄ άλλου η ιταμή πρόκληση των ιταλών (η οποία ωστόσο από ορισμένους αποδίδεται σε άγγλους) που εκδηλώθηκε με τον τορπιλισμό της «Έλλης».

Σελίδες δόξης θα γραφούν και δάφνες θα στέψουν τα Ελληνικά Όπλα, ωστόσο όμως πίσω από το Έπος του 1940, ένας άθλιος μηχανισμός έχει από τα Ανάκτορα στηθεί. Ένας μηχανισμός που κινεί εκατέρωθεν τα νήματα, και στην Ιταλία μα και στην Ελλάδα. Μην λησμονούμε ότι από τις 25 Νοεμβρίου του 1935 ο έκπτωτος βασιλιάς της Ελλάδος Γεώργιος Β΄ έχει επιστρέψει στον θρόνο του. Προηγουμένως έχει μυηθεί σε όλες τις βαθμίδες του αγγλικού τεκτονισμού στο Λονδίνο και έχει καταστεί πειθήνιο όργανο των άγγλων και τοποτηρητής των Βρετανικών συμφερόντων, γεγονός που θα διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο στην παλινόρθωσή του. Και οι άγγλοι την συγκε-

Ιταλοί και Γερμανοί αποδίδουν χαιρετισμό κατά την ύψωση και της ιταλικής σημαίας στην Ακρόπολη, στις 25 Μαΐου 1941, κατόπιν ιταμής αξιώσεως των Ιταλών.

Ο ανώτατος στρατιωτικός διοικητής Ελλάδος, πτέραρχος Σπάϊντελ, καταθέτει στέφανο στο μνημείο του αγνώστου στρατιώτη.

κριμένη περίοδο, επιδιώκουν να καταστήσουν την Μεσόγειο θέατρο πολεμικών επιχειρήσεων, δημιουργώντας ένα ακόμη μέτωπο στον Άξονα.

Ποιος ωστόσο ήταν ο ιθύνων νους της ιταλικής επιθέσεως; Βασικός εισηγητής αυτής, ήταν ο κόμης Τσιάνο, γαμπρός του Μουσολίνι, ο οποίος κατά τα τέλη του πολέμου θα αποκαλυφθεί ότι δρούσε ως πράκτορας των Άγγλων, θα παραπεμφθεί στο Ανώτατο Φασιστικό Συμβούλιο και θα εκτελεστεί επί ποινή εσχάτης προδοσίας! Την ίδια στιγμή, τα αγγλικά συμφέροντα διασφάλιζε και ο βασιλιάς της Ιταλίας Βιττόριο Εμμανουέλε, ο οποίος με την πρώτη ευκαιρία, το 1943, προκάλεσε την πτώση του καθεστώτος Μουσολίνι, απέσυρε την Ιταλία από τον Άξονα και προσχώρησε στο πλευρό των Άγγλων. Όλα αυτά και ο μεταξύ τους συσχετισμός ασφαλώς δεν είναι απλές συγκυρίες, για όσους μπορούν να κατανοήσουν τι υποκρύπτεται όπισθεν αυτών των προσώπων-κλειδιά στην πρόκληση του ελληνο-ιταλικού πολέμου, δεδομένων μάλιστα των συμφερόντων που υπηρετούσαν...

Τελετή ταφής Γερμανών πολεμιστών, οι οποίοι βρήκαν τον θάνατο κατά την επιχείρηση κατάληψης της Ελλάδας, η οποία διήρκησε από τις 6 έως και 27 Απριλίου του 1941.

Όπως προκύπτει από το ημερολόγιο του Υπουργού Προπαγάνδας του Γ΄ Ράϊχ Ι. Γκαίμπελς, ο Χίτλερ αγνοούσε παντελώς την προπαρασκευαζόμενη επίθεση εκ μέρους της Ιταλίας κατά της Ελλάδος. Πληροφορήθηκε δε αυτήν, ανήμερα την 28η Οκτωβρίου 1940, αφικνούμενος σιδηροδρομικώς στην Φλωρεντία και γίνεται έξω φρενών. Η αιτία της εκρήξεώς του οφείλεται κυρίως στο γεγονός ότι δεν είχε παρέλθει ούτε ένας μήνας από τότε που ο Μουσολίνι διαβεβαίωνε τον Υπουργό Εξωτερικών της Γερμανίας Ι. Φον Ρίμπεντροπ ότι η Ιταλία έχει ρίψει το κέντρο βάρους του αγώνα της κατά της Αγγλίας και δεν στοχεύει ούτε στην Γιουγκοσλαβία, ούτε στην Ελλάδα! Τι μετέβαλλε και μάλιστα αιφνιδίως τα σχέδια των Ιταλών, εν τη αγνοία μάλιστα του συμμάχου τους Χίτλερ; Καθίσταται αντιληπτό ότι εισηγούμενος ο πράκτωρ των Άγγλων Τσιάνο την αιφνίδια επίθεση κατά της Ελλάδος, αποδυνάμωνε τον αγώνα της χώρας του κατά του αντικειμενικού σκοπού (εν προκειμένω της Αγγλίας), ανοίγοντας ένα καινούργιο μέτωπο στα Βαλκάνια, και δημιουργώντας στον Χίτλερ πρόσθετα προβλήματα. Και όλα αυτά σε μία στιγμή που αφ΄ ενός η Μάχη της Αγγλίας δεν είχε καθοριστική έκβαση υπέρ του Άξονα, τουναντίον η επιχείρηση «Θαλάσσιος Λέων», επιχείρηση που αποσκοπούσε στην κατάληψη της Μ. Βρετανίας είχε αναβληθεί, αφ΄ ετέρου η Γερμανία προετοιμαζόταν για την διεξαγωγή της επιχειρήσεως «Μπαρμπαρόσα» κατά της Ε.Σ.Σ.Δ., επιχείρηση η οποία καθυστέρησε χρονικά εξαιτίας της εμπλοκής του Άξονα στα Βαλκάνια, υπαιτιότητι της Ιταλίας. Είναι πασίδηλο λοιπόν, ποιος είχε συμφέροντα από αυτή την εξέλιξη των γεγονότων, δεδομένου μάλιστα ότι η ιταλική αφροσύνη προσέφερε στον Τσώρτσιλ μία απροσδόκητη ευκαιρία για να επέμβει και πάλι στην ευρωπαϊκή ήπειρο ως ο «σύμμαχος» και «προστάτης» χαρακτηριζομένων ως αδύναμων χωρών όπως η Ελλάδα... Πράγματι, αυτή η διαπίστωση θεμελιώνεται και από τα γραφόμενα στο ημερολόγιο του Γκαίμπελς, όπου σχετικώς αναφέρεται με ημερομηνία 8 Απριλίου 1941, ότι «...ο Φύ-

ρερ λυπάται ειλικρινώς που ηναγκάσθη να πολεμήση τους Έλληνας. Εάν οι Άγγλοι δεν είχαν εγκατασταθή εκεί, δεν θα εβοήθη ποτέ τους Ιταλούς...».

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΓΙΑ ΕΙΡΗΝΗ

Αμέσως μετά το αιφνίδιο συμβάν της κηρύξεως του ιταλο-ελληνικού πολέμου, η γερμανική πλευρά κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια για την λήξη του και την αποσόβηση τραγικότερων γεγονότων. Ο ίδιος μάλιστα ο Υπουργός Εξοπλισμών του Γ΄ Ράιχ Α. Σπέερ σε συνέντευξη που είχε παραχωρήσει στην εφημερίδα «Το Βήμα» στις 16 Σεπτεμβρίου του 1976, τόνισε επιγραμματικά ότι «Ο Χίτλερ δεν ήθελε να κάνει την βαλκανική εκστρατεία και υποχρεώθηκε να πολεμήσει για τους Ιταλούς που προκάλεσαν αυτή την περιπέτεια. Σε προσωπικές του συνομιλίες ακόμη, διατύπωσε πολλές φορές την δυσφορία του για τον Μουσολίνι και τον Τσιάνο, που με τον δικό τους πόλεμο κατά της Ελλάδος, ανέτρεψαν τους στρατηγικούς του στόχους.

Άλλωστε, δεν υπήρχε καν σχέδιο για βαλκανική εκστρατεία. Εξ΄ άλλου ο Χίτλερ αλλά και ο Γκαίμπελς, ο Υπουργός Προπαγάνδας, στηριζόμενοι στις φυλετικές αντιλήψεις και θεωρίες του Ρόζενμπεργκ, έλεγαν πως η ηρωϊκή αντίσταση των Ελλήνων, οφειλόταν στο γεγονός ότι οι σημερινοί Έλληνες είναι απόγονοι των Δωριέων, οι οποίοι κατά τον Χίτλερ ήταν Άριοι και Ινδογερμανική Φυλή. Προσέθετε δε, ότι υπήρχε ινδογερμανικό αίμα στις φλέβες των Ελλήνων και ότι οι Δωριείς ήταν οι θεμελιωτές του γερμανικού πολιτισμού».

Ήδη από τον Νοέμβριο του 1940 αγγλικές δυνάμεις εγκαθίστανται στην Κρήτη και στην Λήμνο, με αποτέλεσμα την σημαντική βελτίωση της θέσεως της Μεγ. Βρετανίας στην Ανατολική Μεσόγειο. Ήδη, η Βρετανική αεροπορία απειλούσε μέσω της Λήμνου, όπου διέθετε ικανή δύναμη βομβαρδιστικών αεροπλάνων, τις πετρελαιοπηγές του Πλοεστίου, ενώ αλώνιζε στο Αιγαίο. Ο ίδιος ο Τσώρτσιλ δεν αποκρύπτει στα «Απομνημονεύματά του» την πρόθεσή του να δημιουργήσει ένα «Βαλκανικό Μέτωπο» εναντίον του Άξονα, με τη συμμετοχή της Ελλάδας, της Γιουγκοσλαβίας και της Βουλγαρίας.

Ο Συνταγματάρχης Γ. Πούλος, απευθύνεται σε χωρικούς της Μακεδονίας, καλώντας τους να συμμετάσχουν στον αγώνα του υπό την σκέπη του αγκυλωτού σταυρού.

Ο αρχηγός των Γερμανικών Μυστικών Υπηρεσιών, ο ελληνικής καταγωγής Ναύαρχος Βίλχεμ Φον Κανάρης (δισέγγονο του θρυλικού μπουρλοτιέρη), μεταβαίνει στην Μαδρίτη, σε μία χώρα φιλικά ουδέτερη, όπου δρομολογεί την προσέγγιση της Ελλάδος, δια της διπλωματικής οδού, με σκοπό την επίτευξη συμφωνίας ειρήνης. Ο Φον Κανάρης στην Μαδρίτη συναντά τον πρεσβευτή της Ουγγαρίας, στρατηγό Ρούντολφ Αντόρκα, παλιό γνώριμό του και πρώην αρχηγό των ουγγρικών μυστικών υπηρεσιών, από τον οποίο και ζητεί την μεσολάβησή του για την ενεργοποίηση σχεδίου με στόχο τον τερματισμό του πολέμου στην Αλβανία. Ο ούγγρος στρατηγός αποδέχεται την πρόταση και στις 17 Δεκεμβρίου του 1940 συναντά τον Έλληνα πρεσβευτή στην Μαδρίτη, Περικλή Αργυρόπουλο, προκειμένου να του γνωστοποιήσει την γερμανική πρόταση για ανακωχή, λέγοντάς του ότι θα πρέπει να την

Γερμανικά στρατεύματα υψώνουν την σβάστικα στην Ακρόπολη, στις 27 Απριλίου του 1941. Με απόφαση της ανωτάτης γερμανικής διοικήσεως, παράλληλα με την σημαία αυτή, τόσο στην Ακρόπολη όσο και σε όλα τα δημόσια κτίρια της ελληνικής επικράτειας, κυμάτιζε και η γαλανόλευκη. Η Ελλάδα ήταν η μόνη κατεχόμενη χώρα από τον άξονα που της επετρέπετο να υψώνει την εθνική της σημαία.

Παρέλαση Γερμανικών στρατευμάτων, ενώπιον του στρατάρχη Φον Λίστ, κατά την κατάληψη της Ελλάδος.

διαβιβάσει στην Ελληνική Κυβέρνηση άνευ καθυστερήσεων. Οι όροι της προτάσεως Κανάρη ήταν οι ακόλουθοι: Άμεση κατάπαυση του πυρός μεταξύ των εμπολέμων δυνάμεων Ιταλίας και Ελλάδας και ανάπτυξη γερμανικών στρατιωτικών δυνάμεων ανάμεσά τους. Ο Ελληνικός Στρατός θα διατηρούσε τα εδάφη της Βορείου Ηπείρου που είχε ελευθερώσει και η Γερμανία θα εγγυάτο το απαραβίαστο των νέων συνόρων, με μοναδικό όρο την επάνοδο της Ελλάδος σε καθεστώς αυστηρής ουδετερότητος και εκδίωξη των αγγλικών στρατιωτικών δυνάμεων από τα ελλαδικά εδάφη.

Ο Έλληνας πρεσβευτής τηλεγράφησε στην Αθήνα, ενημερώνοντας για το περιεχόμενο της γερμανικής προτάσεως, γνωμοδοτώντας μάλιστα ότι η χώρα μας θα έπρεπε να αποδεχθεί την πρόταση, προκειμένου να αποφύγει οδυνηρές εξελίξεις.

Ο Ι. Μεταξάς δέχθηκε την πρόταση των Γερμανών με έκπληξη αλλά και ανακούφιση. Στις 20 Δεκεμβρίου του 1940, δέχεται την επίσκεψη του Γερμανού πρέσβη Έρμπαχ, ο οποίος και τον διαβεβαιώνει για μία ακόμη φορά ότι πρόθεση της Γερμανίας δεν είναι να στραφεί κατά της Ελλάδος, προφανώς μάλιστα η συζήτησή τους θα επικεντρώθηκε και στην γερμανική πρόταση ειρήνης, η οποία ωστόσο παρέμενε μυστική.

Στις 27 Δεκεμβρίου του 1940, ο Φον Κανάρης καταφθάνει στην Ελλάδα, με το ψευδώνυμο Γκρατσία Πονιέρο, προκειμένου να αποφύγει ενδεχόμενη απαγωγή του από άνδρες της Ιντέλιτζενς Σέρβις που αλώνιζαν στην χώρα μας. Επί τρεις ημέρες ο Φον Κανάρης παρέμεινε στην Ελλάδα, φιλοξενούμενος στην βίλα του φίλου του Ανδρέα Καρπαθάκη στην Φρεαττύδα, όπου συναντήθηκε με τον γερμανικό στρατιωτικό ακόλουθο στην Αθήνα Βίχλεμ Φον Κλεμ και τον εκπρόσωπο του Ιωάννη Μεταξά Στρατηγό Τέτση, ο οποίος παράλληλα εκτελούσε χρέη προϊσταμένου του στρατιωτικού γραφείου του βασιλιά Γεωργίου Β΄.

Ο φον Κλεμ, παντρεμένος με την ελληνογερμανίδα Μπεάτε Χόφερ-Μιχαηλίδη, έβλεπε θετικά την πρόταση αυτή. Στα πρακτικά της συμμαχικής επιτροπής που ανέκρινε τον φον Κλεμ μεταπολεμικά, έχουν κατατεθεί εκ μέρους του και τα ακόλουθα: «Στη συνάντησή μας στο σπίτι του Καρπαθάκη, ο ναύαρχος Κανάρης έδειχνε εξαιρετικά ανήσυχος και με ρωτούσε επίμονα ποιες ήταν στην πραγματικότητα οι προθέσεις του Έλληνα πρωθυπουργού. Ο στρατηγός Τέτσης συμμεριζόταν τις ανησυχίες του Φον Κανάρη γιατί γνώριζε κι αυτός πως ο Γεώργιος ήταν βασικά εκπρόσωπος των φιλοβρετανικών κύκλων...».

Ακολούθως ο Φον Κλεμ ισχυρίζεται ότι όταν επήλθε ενημέρωση του ίδιου του Μεταξά από τον γερμανό στρατιωτικό ακόλουθο για το σχέδιο ανακωχής, συνέβησαν τα ακόλουθα: «Ο Έλληνας πρωθυπουργός έμεινε στην αρχή εμβρόντητος όταν του μετέφερα τις προτάσεις του Φον Κανάρη και μου απάντησε μονολεκτικά: Έχω υποχρέωση να ενημερώσω τον βασιλιά. Πράγματι, ο Μεταξάς, έφυγε για τ΄ ανάκτορα συνοδευόμενος από τον στρατηγό Τέτση και με παρακάλεσε να τον περιμένω στο γραφείο του».

Εισερχόμενος ωστόσο στα ανάκτορα, ο Μεταξάς συνάντησε τον Βρετανό πρεσβευτή Μ. Πάλεραϊτ, ο οποίος τον προϊδέασε για μία αινιγματική επίσκεψη. Ο Φον Κλεμ στην ίδια κατάθεσή του αναφέρει πως η συνάντηση και η περαιτέρω συζήτηση Μεταξά-Γεωργίου Β΄ υπήρξε πραγματικά θυελλώδης.

Ο Γεώργιος ήταν ανένδοτος και δεν επιθυμούσε καν να ακούσει την πρόταση του Φον Κανάρη. Τότε ο Γεώργιος παρουσίασε στον Μεταξά τον αμερικανό συνταγματάρχη Ουίλιαμ Ντόνοβαν, ειδικό εκπρόσωπο του προέδρου Ρούσβελτ και μέλλοντα αρχηγό των αμερικανικών μυστικών υπηρεσιών. Ο Ντόνοβαν περιόδευε ανά τα Βαλκάνια, με έναν και μοναδικό σκοπό: Να εγείρει αληθινή σταυροφορία εναντίον της Γερμανίας και να διατηρήσει τα ερείσματα της Αγγλίας στην Ευρώπη. Στα πλαίσια αυτά, κατέφευγε αφειδώς σε υποσχέσεις ενισχύσεως των χωρών αυτών, τόσο οικονομκού χαρακτήρα, όσο και σε στρατιωτικό υλικό. Μάλιστα, στον Μεταξά υπεσχέθη συγκεκριμένη στρατιωτική βοήθεια, την οποία φυσικά η Ελλάδα ούτε είδε ποτέ, ούτε και έλαβε. Αναχωρώντας, τόνισε στον Μεταξά την προσδοκία του ότι η Ελλάδα θα συνέχιζε τον πόλεμο και κατά της Γερμανίας. Αξίζει να σημειωθεί στο σημείο αυτό ότι βρισκόμαστε στα τέλη του 1940, η Γερμανία δεν έχει εκδηλώσει καμία επιθετική πρόθεση κατά της χώρας μας, ενώ οι ΗΠΑ τυπικώς βρίσκονται εκτός πολέμου έως και τον Ιούνιο του 1941 και επομένως μία τέτοια τακτική εκ μέρους εκπροσώπου μη εμπολέμου δυνάμεως ήταν απαράδεκτη έως αισχρή.

Ήταν φανερό ότι Αγγλία και ΗΠΑ, ελέω Σιών, με την σύμπραξη του Γεωργίου του Β΄, όχι μόνο δεν επιθυμούσαν την παύση του ελληνο-ιταλικού πολέμου, αλλά μεθοδικά υποδαύλιζαν επιπλέον την ελληνο-γερμανική διένεξη...

Τότε ο Μεταξάς, διαπιστώνοντας ότι από τον Γεώργιο δεν μπορούσε να αναμένει καμία συναίνεση, παρέπεμψε το θέμα σε Υπουργικό Συμβούλιο το οποίο και συνεκάλεσε, με την ελπίδα ότι θέτοντας τους Υπουργούς του ενώπιον των γεγονότων (πρόταση Κανάρη, δηλώσεις Ντόνοβαν), θα επετύγχανε μία στήριξη. Ωστόσο το Υπουργικό Συμβούλιο κατέληξε σε αδιέξοδο, ή μάλλον ουδείς τόλμησε να συνταχθεί επίσημα με την γερμανική πρόταση, γεγονός το οποίο σήμαινε κάθετη ρήξη με το παλάτι και τον Γεώργιο τον Β΄. Κατ΄ ουσίαν η πρόταση του Φον Κανάρη απερρίφθη από το αγγλόδουλο παλάτι και τους συνοδοιπόρους του ακροδεξιούς παλαιοκομματικούς παραγοντίσκους.

Περίλυπος ο Μεταξάς αναγκάσθηκε να γνωστοποιήσει την μη αίσια έκβαση της προτάσεως Κανάρη. Γνώριζε πολύ καλά ότι

VOLKS OPER

Der Ring der Mutter

Eine musikalische Legende in 3 Aufzügen
nach dem gleichnamigen Drama von Yanni Kambissi

Musik und textliche Bearbeitung
von Manolis Kalomiris
Verse von Agnis Orfikos

Deutscher Text nach der Uebersetzung von Catina Typaldos und
Hedwig Lüdecke von Erich Orthmann und Carl Möller

Musikalische Leitung: Leonidas Zoras-Athen als Gast Inszenierung: Carl Möller
Gesamtausstattung: Walter Kubbernuß
Chöre: Ernst Senff Tänze: Erika Lindner

Personen:

Die Mutter (im 2. Aufzug die Alte) ... Margarete Krämer-Bergau
Jannakis } ihre Söhne ... Ferdinand Müller-Heldrich
Sotiris } ... Frangos Durlos-Athen als Gast

Erophile (im 2. Aufzug die Berglee) ... Betty Küper
Kyriakos, Vater Erophiles ... Franz Rutholt
Die Königin der Feen ... Maria Wirth
Magd der Feenkönigin ... Hildegard Wolff

Bauern und Bäuerinnen, Feen, Gefolge der Feenkönigin, Geister

Der 1. Aufzug (in der Hütte der Mutter) und der 3. Aufzug (Dorfplatz vor der Kirche) spielen in der Christnacht in einem Dorfe Nord-Thessaliens
Der 2. Aufzug (der Traum des Jannakis) spielt im Schloß der Feenkönigin (1. Bild) und auf einer Bergwiese im Reiche der Berglee (2. Bild)

Technische Einrichtung: Alfred Stricker Beleuchtung: Herbert Fromme
Die Malereien sind von den Ateliers der Fa. Paul Tomaszewski, Dekorationswerkstätten, Berlin, ausgeführt worden.
Masken und Haartrachten: Ernst Elze
Die Kostüme wurden — außer den der Volksoper zur Verfügung gestellten griechischen Originalkostümen — nach Entwürfen von Walter Kubbernuß unter Leitung von Vera Otto in den Schneiderateliers der Volksoper angefertigt
Die Dekorationen wurden in den Werkstätten der Volksoper hergestellt

Pausen nach dem 1. und 2. Aufzug

Anfang 20 Uhr Sonnabend, 10. Febr. 1940 Ende vor 23 Uhr

Αναγγελία παραστάσεως του μελοδράματος «Το δακτυλίδι της μάνας» του Μ. Καλομοίρη, από την Λαϊκή Όπερα του Βερολίνου.

Ο Γερμανικός στρατός παρελαύνει στην καταληφθείσα Αθήνα.

Παρέλαση Γερμανικών στρατευμάτων, ενώπιον του στρατάρχη Φον Λίστ, κατά την κατάληψη της Ελλάδος.

οι Άγγλοι επιθυμούσαν την εμπλοκή της χώρας μας σε ελληνο-γερμανικό πόλεμο, προκειμένου να ανοίξουν ένα νέο μέτωπο στον Άξονα, αδιαφορώντας για τις συνέπειες της πράξεως αυτής. Άλλωστε το πόσο «σύμμαχοι» και φίλοι της Ελλάδος υπήρξαν οι Άγγλοι, είχαν την ευκαιρία να το αποδείξουν και το 1821, με τα περίφημα «δάνεια του Αγώνα» και το 1941 (βλέπε αρχεία Φορέϊν Όφις), όταν απεκαλύφθη μόλις το 1955 ότι μετά την κατάρρευση της Ελλάδας, ο Τσώρτσιλ πρότεινε την είσοδο της Τουρκίας στον πόλεμο στο πλευρό των συμμάχων, με αντάλλαγμα την παραχώρηση της Χίου, της Λέσβου και των Δωδεκανήσων... Την αγγλική βοήθεια όμως η Ελλάδα την γνώρισε πολύ καλά και το 1922, και το 1944-1949 και στην Κύπρο το 1955 με τις αγχόνες που επεφύλαξε στους αγωνιστές της ΕΟΚΑ αλλά και το 1974 κατά την τουρκική εισβολή στην Κύπρο...

Οκτώβριος 1944: Γερμανός στρατιώτης αποχωρεί από την Ακρόπολη έχοντας αποκαθηλώσει την σημαία του στρατού του.

Την σοβαρότητα των γερμανικών προτάσεων, επιβεβαιώνει με επιστολή του που απηύθηνε στις 16 Ιουλίου 1941 στον πρεσβευτή της Ελλάδος στην Γαλλία Π. Μεταξά, ο Στρατηγός Νικόλαος Πλαστήρας, στην οποία μεταξύ άλλων αναφέρονται τα ακόλουθα αποκαλυπτικά:

«... Κατά το τέλος του μηνός Νοεμβρίου -1940- επληροφορήθην επισήμως ότι υπήρχε έδαφος διευθετήσεως της ελληνο-ιταλικής συρράξεως τη μεσολαβήσει της Γερμανίας. Έκαμα παν ό,τι ήτο δυνατόν εις την περίπτωσιν αυτήν, όπως επωφεληθή η Ελλάς της ευκαιρίας, αλλ' η εχθρική στάσις του καθεστώτος εν γένει εναντίον μου αλλά και της πρεσβείας του Βισύ καθίστα αδύνατη την προσωπικήν μου ενέργειαν...

Παρ' όλα αυτά όμως δεν έπαυσα τας ενεργείας μου όπως ωθήσω προς μίαν απ' απευθείας συνεννόησιν της Γερμανίας μετά της ελληνικής κυβερνήσεως Μεταξά. Αλλά εις μάτην. Η Ελλάς ούτω ήχθη εις αυτοκτονίαν παρά μίας βασιλικής κυβερνήσεως δεχθείσης μετ' απεριγράπτου αφελείας να αντιμετωπίσει τας δύο μεγαλυτέρας στρατιωτικάς δυνάμεις της Ευρώπης...».

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ ΜΙΑΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ...

Κατά τον χειμώνα του 1940/1941 η αγγλική παρουσία και η προερχόμενη από αυτήν πίεση, καθίσταται στην Αθήνα ολοένα και πιο εμφανής. Ήδη στις 13 Ιανουαρίου του 1941 καταφθάνει στην Αθήνα ο αρχιστράτηγος Μέσης Ανατολής Ουέϊβελ και στις 22 Φεβρουαρίου 1941 ο υπουργός Εξωτερικών Ήντεν συνοδευόμενος από τον επιτελάρχη Ντηλ.

Άγγλοι στρατιωτικοί παρίστανται στα πολεμικά συμβούλια και κατευθύνουν την δράση της κυβερνήσεως αλλά και τις κινήσεις του Ελληνικού Στρατού. Ιδίως μετά τον αιφνίδιο θάνατο του Ιωάννη Μεταξά, για τον οποίο υπάρχουν πολλές ενδείξεις έως αποδείξεις ότι επήλθε με την «μεσολάβηση» των Άγγλων, η αγγλική παρουσία καθίσταται πλέον στην Ελλάδα ασφυκτική. Είναι σαφώς ότι εάν ο Μεταξάς αποδεχόταν την πρόταση του Φον Κανάρη, ισχυρές ιταλικές μεραρχίες θα απαγκιστρώνονταν από το ελληνο-ιταλικό μέτωπο και θα μεταφέρονταν στην Αφρική κατά των Βρετανών, κάτι που δεν ήθε-

λε με καμία δύναμη να συμβεί ο Τσώρτσιλ. Από την άλλη πλευρά, έκλεινε μία πληγή για τον Άξονα, ώστε να αποδυθεί απερίσπαστος στην κυρίως προσπάθειά του, αποτέλεσμα το οποίο επίσης δεν ευνοούσε τους άγγλους.

Τι σήμαινε όμως ο θάνατος Μεταξά στις 29 Ιανουαρίου 1941, μετά από μία ένεση που του έκανε ο άγγλος αρχίατρος; Κατ' αρχήν σήμαινε ανακοπή κάθε προσπάθειας ειρηνεύσεως και έλεγχο απόλυτο της καταστάσεως πλέον από τον Γεώργιο τον Β'. Αμέσως μετά τον θάνατο/δολοφονία του Μεταξά από τις αγγλικές μυστικές υπηρεσίες, όταν αυτός εναντιώθηκε στα σχέδιά τους, εισέρχεται στην Ελλάδα αγγλικό εκστρατευτικό σώμα, γεγονός με βαρυσήμαντες συνέπειες, αφού παραβιάζεται η ουδετερότητα της Ελλάδας και τάσσεται δι' αυτής της πράξεως η χώρα μας στο πλευρό της Αγγλίας ως εμπόλεμος δύναμη κατ' ουσίαν κατά της Γερμανίας.

ΤΟ ΑΛΛΟΠΡΟΣΑΛΛΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΗΣ 4ης Αυγ.

Φυσικά, στην εξέλιξη της καταστάσεως που οδήγησε στην κλιμάκωση του πολέμου, άμοιρος ευθυνών δεν υπήρξε ούτε ο Μεταξάς, ασχέτως του γεγονότος ότι πλήρωσε τα τυφλά φιλομοναρχικά του αισθήματα και την αφοσίωσή του στο καθεστώς, ένα καθεστώς αγγλόδουλο, με την ίδια του την ζωή.

Ο Μεταξάς υπήρξε ένας έντιμος στρατιωτικός με πατριωτική συνείδηση. Ωστόσο παλινδρομώντας ανέμεσα στον εθνικοσοσιαλισμό και στην ακροδεξιά, βρέθηκε τελικά να διαδραματίζει το 1936 ρόλο κυβερνήτη που δεν αντλούσε όμως σε καμία περίπτωση ερείσματα από έναν ολοκληρωτικό μηχανισμό ελεγχόμενο από το καθεστώς του, παρά ήταν ένας κυβερνήτης με δεκανίκια που του προσέφερε το παλάτι και κατ' επέκταση η Αγγλία. Και αυτόν του τον φιλομοναρχισμό, ο Μεταξάς τον πλήρωσε αδυνατώντας αφ' ενός να επιβάλλει την πολιτική του στην χώρα, ακόμη και επί του μείζονος σημασίας θέματος της ανακωχής το 1941, αφ' ετέρου πέφτοντας ο ίδιος θανάσιμο θύμα στα δίχτυα της αγγλικής δολοπλοκίας.

Ενδεικτικά και για να κατανοήσει ο αναγνώστης ποιος έλεγχε την κατάσταση την περίοδο 1936-1941, θα αναφέρουμε, ότι με

Ο στρατιωτικός διοικητής Αθηνών, υποστράτηγος Χ. Καβράκος, παραδίδει την πόλη των Αθηνών στα γερμανικά στρατεύματα.

διαταγή του Κυβερνήτη της 4ης Αυγούστου, τέθηκε εκτός νόμου η πατριωτική-αντισιωνιστική οργάνωση ΕΕΕ, (Εθνική Ένωσις Ελλήνων), η οποία δρούσε κατά μείζονα λόγο στην περιοχή της Μακεδονίας, μία οργάνωση η οποία είχε αναπτύξει αξιόλογη αντισημιτική και πατριωτική δραστηριότητα, πυρπολώντας ακόμη και την συναγωγή της Θεσσαλονίκης, ενώ την ίδια στιγμή ο Ι. Μεταξάς σε ομιλία του εντός της συναγωγής της μακεδονικής πρωτεύουσας, διαβεβαίωνε τους εβραίους ότι τυγχάνουν του ενδιαφέροντός του και απολαμβάνουν της εμπιστοσύνης και της ασφαλείας του καθεστώτος!

Ακόμη, κατά την διάρκεια του ελληνο-ιταλικού πολέμου, επεσκέφθη στην Κέρκυρα στρατόπεδο εβραίων αιχμαλώτων που υπηρετούσαν στον ιταλικό στρατό, ο αρχιραββίνος της Ρώμης! Την ίδια ώρα, και ενώ αληθινοί πατριώτες και φλογεροί Εθνοκοινωνιστές, όπως θα καταδειχθεί κατωτέρω, φυ-

Ο άξων Ρώμης - Βερολίνου, απέβη για την Γερμανία καταστρεπτικός.

λακίζονταν, εξορίζονταν ή γενικά ετίθεντο στο περιθώριο από το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, (Ακόμη και εάν αυτά τα πρόσωπα ήταν φιλικά προς το καθεστώς, αλλά υπήρχε η υπόνοια ότι δεν του ήταν απόλυτα πιστά) παρέχονταν αφειδώς προνόμια στους εβραίους, οι οποίοι κυριαρχούσαν στην οικονομική ζωή της χώρας απομυζώντας τους Έλληνες, είτε είχαν παρεισφρύσει σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό (βλέπε παράδειγμα Μαρδοχαίου Φριζή στον στρατό, τοκογλύφους και όχι μόνο).

Ο Κ. Μανιαδάκης, προσωποποιών την ακροδεξιά, είχε στήσει σε ολόκληρη την χώρα έναν γιγαντιαίο μηχανισμό πληροφοριοδοτών με αντικειμενικό σκοπό να προλαμβάνει κάθε αντίδραση κατά του καθεστώτος εν τη γεννέσει της.

Καθοριστικός ήταν και ο ρόλος που διαδραμάτισε ο Κ. Μανιαδάκης στην πρόληψη του κινήματος των Εθνοκοινωνιστών, περί το θέρος του 1940, εκτελώντας κατά γράμμα τις εντολές της Αγγλίας και των ΗΠΑ. Ήδη από τα τέλη του 1938, ο εν ενεργεία Γενικός Διοικητής Θράκης, Περικλής Κάβδας, απόστρατος αξιωματικός, επιδίδεται σε μία έντονη συνωμοτική δραστηριότητα κατά του καθεστώτος, κινήσεις οι οποίες θα γίνουν όμως αντιληπτές με αποτέλεσμα την απομάκρυνσή του από την κυβέρνηση στις 2 Μαίου 1939 κατά τρόπο οριστικό.

Τότε, ο Κάβδας καθίσταται πόλος έλξεως δυναμικών στοιχείων και δυσαρεστημένων πρώην Υπουργών του Μεταξά, ανάμεσα στους οποίους συγκαταλέγονται οι Θεόδωρος Σκυλακάκης, απόστρατος αξιωματικός και διατελέσας Υπουργός Εσωτερικών κατά τους πρώτους μήνες της 4ης Αυγούστου (αποπεμφθείς από το καθεστώς ήδη από τον Δεκέμβριο του 1936, γιατί τα φιλογερμανικά του αισθήματα δεν ήταν αρεστά στους Άγγλους και στο παλάτι), ο Υπουργός Αεροπορίας Μιχ. Πάσσαρης (Απομακρύνθηκε από την κυβέρνηση και αυτός τον Φεβρ. του 1937), ο διοικητής της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας Παύλος Καραπατέας, ο στρατηγός Κ. Πλατής, ο απόστρατος συνταγματάρχης Δ. Πολύζος (μετέπειτα Υπουργός Επισιτισμού κατά την περίοδο 1941-1944) καθώς και ο εκδότης των εφημερίδων «Πρωϊνή» και «Εσπερινή» Αλέξανδρος Γιάνναρος, ο οποίος είχε προβεί ήδη από το 1929 στην ίδρυση της σημαντικότερης εθνικιστικής κινήσεως στην Ελλάδα.

Κοινή αντίληψη των ανωτέρω και όσων

Ο φον Κανάρης, αντιναύαρχος και αρχηγός των γερμανικών μυστικών υπηρεσιών, δισέγγονο του θρυλικού μπουρλοτιέρη, ήρθε δύο φορές στην Ελλάδα, εξαντλώντας τις δυνατότητές του για την σύναψη Ελληνο-ιταλικής ειρήνευσης και τερματισμό του πολέμου. Η αγγλοκρατία όμως και το παλάτι, είχαν άλλα σχέδια για την Ελλάδα...

Υμνητική εγκύκλιος των εβραίων για τον Μεταξά και τον βασιλιά, που λέει πολλά... για όσους γνωρίζουν να την ερμηνεύσουν...

ΙΣΡΑΗΛΙΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΣ
ΑΘΗΝΩΝ
8, ΜΕΛΙΔΩΝΗ, 8

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Νοεμβρίου 1940

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς ἅπαντα τὰ μέλη τῆς ἡμετέρας Κοινότητος

Ἀδελφοί,

Ὡς εἴσθε ἐνήμεροι ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας τὴν 3ην πρωϊνὴν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. παρουσιασθεὶς εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Ἐθν. Κυβερνήσεως τοῦ ἐζήτησε νὰ καταλάβῃ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἔνδοξον αὐτὴν πατρίδα μας μὲ τὴν ἀπειλὴν ὅτι ἄλλως τὰ Ἰταλικὰ στρατεύματα θὰ παρεβίαζον τὰ σύνορα τῆς πατρίδος μας.

Ὁ Μεγάλος Ἀρχηγός μας, ὁ Θεόπεμπτος αὐτὸς Κυβερνήτης τοῦ ἀπήντησε ἀμέσως μὲ τὸ Ἱστορικὸν ἐκεῖνο ΟΧΙ ὁπόταν τὰς 5.30 π.μ. τῆς αὐτῆς ἡμέρας τὰ Ἰταλικὰ Στρατεύματα ἐκινήθησαν διὰ τὴν ἄδικον καὶ ἄτιμον ἐπίθεσιν.

Ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς σύσσωμος μὲ μιὰ πνοὴ καὶ μὲ μιὰ καρδιὰ συσπειρωμένος πέριξ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως μας Γεωργίου Β' καὶ τοῦ μεγάλου Ἀρχηγοῦ μας κ. Ἰωάννου Μεταξᾶ ὡς εἷς ἄνθρωπος ἔσπευσε εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος, καὶ ἤδη μετ' ἀγαλλιάσεως καὶ Ἐθνικῆς ὑπερηφανείας βλέπομεν ὅτι ὄχι μόνον ἀπώθησε τὸν βάρβαρον ἐπιδρομέα ἀλλὰ καὶ κατετρόπωσε τοῦτον εἰς τὰς χαράδρας τῆς Πίνδου

Ἡμεῖς οἱ Ἰσραηλῖται, ἀναμφισβητήτως πάντες μηδενὸς ἐξαιρουμένου συμμετέχομεν ψυχῇ τε καὶ σώματι ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ αἰσθανόμεθα ὄχι μόνον ὡς Ἕλληνες ἀπολαμβάνοντες Ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης ἄνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως εἰς τὸν ἔνδοξον αὐτὸν τόπον, ἀλλὰ καὶ ὡς Ἰσραηλῖται αἰσθανόμεθα βαθύτατα ὅτι ὁ ἀγὼν τῆς φιλτάτης πατρίδος μας Ἑλλάδος εἶναι ἀγὼν ἐπίσης ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Πρὸς τούτοις ἐπιβεβλημένον καὶ ἱερὸν καθῆκον ἔχομεν ἀλλὰ καὶ συμφέρον ὅπως συμβάλωμεν καὶ ἡμεῖς δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μας. Καὶ τὰ μὲν παιδιά μας ὡς γνωστὸν μὲ πᾶσαν προθυμίαν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἔσπευσαν εἰς τὴν φωνὴν τῆς Πατρίδος νὰ συμπολεμήσουν μὲ ὅλα τὰ ἄλλα τέκνα τῆς πατρίδος μας, ἡμεῖς δὲ ἐκ τῶν μετόπισθεν ἔχομεν ἐπίσης ὑποχρέωσιν νὰ φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς πατρίδος μας συνεισφέροντες ὄχι μόνον ἐκ τοῦ περισσεύματος ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματός μας διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἀγῶνος.

Σπεύσατε λοιπὸν νὰ συνεισφέρητε ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα εἰς τὸν Ἐθνικὸν Ἀγῶνα εἴτε διὰ τοῦ Ἐθν. Ἀρχηγοῦ μας, εἴτε διὰ τῶν ὀργανισμῶν ὅπου ἀνήκει ἕνας ἕκαστος ἐξ ὑμῶν, ἢ ἐπίσης διὰ τῶν Τραπεζῶν σας, μὲ τὴν θερμὴν παράκλησιν νὰ μᾶς γνωρίσητε ἐν καιρῷ τὰ ποσὰ τὰ ὁποῖα θέλετε καταθέση διὰ τὸν ἀνωτέρω Ἱερὸν σκοπόν.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ Γραμματεύς	Ὁ Ἀντιπρόεδρος	Ὁ Πρόεδρος
ΑΒΡΑΑΜ ΑΛΧΑΝΑΤΗΣ	ΜΙΝΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΗΣ	ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΒΙΤΑΛ

Τὰ ΜΕΛΗ

Μ. Σ. ΜΑΤΣΑΣ, ΝΙΣΗΜ Σ. ΛΕΒΗΣ, ΛΕΩΝ ΑΒΡ. ΛΕΒΗ, ΛΕΩΝ ΔΕΝΤΕΝ, ΑΒΡΑΑΜ ΙΣΑΚ

τους ακολουθούν, είναι η αγγλοδουλεία του καθεστώτος, μία πολιτική εξαρτήσεως η οποία προμηνύει πολλά δεινά για την Ελλάδα. Οι υποψήφιοι κινηματίες στοχεύουν στην αντικατάσταση του αρχηγού ΓΕΣ Αλ. Παπάγου με τον Κ. Πλατή, με την βοήθεια της γερμανικής πρεσβείας και η αποσώβηση του διαφαινόμενου πολέμου. Εν τω μεταξύ, η κίνηση αυτή διευρύνεται με πολιτικούς όπως ο Σ. Γκοτζαμάνης, ο Στέφανος Στεφανόπουλος, ο Θεόδ. Τουρκοβασίλης, Κοκκώνης, Πάσσαρης, ο Π. Ράλλης, ο Κ. Κοτζιάς και ο Π. Μαυρομιχάλης.

Οι πληροφορίες για το επικείμενο κίνημα περιέρχονται στον Ι. Μεταξά, ο οποίος και διατάσσει την άμεση σύλληψη και εκτοπισμό πολλών εκ των υποψηφίων κινηματιών. Στο διάγγελμά του της 4ης Αυγούστου 1940, ο Μεταξάς, επ΄ αυτού αναφέρει τα ακόλουθα: «... Δεν ημπορώ παρά να οικτείρω τα παραπατήματα μερικών επιπολαίων και ανοήτων ανθρώπων, μετρωμένων άλλωστε εις τα δάκτυλα, οι οποίοι φαντασθέντες ότι όλη αυτή η φοβερά σύγκρουσις γίνεται προς χάριν των και δια να τους παράσχη ευκαιρίαν αναδείξεως και επικρατήσεως, απεφάσισαν ο καθένας των για ίδιον αυτού λογαριασμόν και με διαφόρους ο καθείς απόψεις, να δράσουν, προσφέροντας προς ξένους τας αηδείς αυτών υπηρεσίας...».

Η αποκάλυψη αυτή προκαλεί ιδιαίτερη αίσθηση. Σε διπλωματικό έγγραφο των ΗΠΑ, με ημερομηνία 6 Αυγούστου 1940, ο πρέσβης των ΗΠΑ Λίνκολν Μακ Βη αναφέρει στο Στέιτ Ντιπάρτμεντ τα ακόλουθα ως αξιόγηση των γεγονότων: «... Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι όλη αυτή η αναστάτωση προκλήθηκε από πρόσωπα που δρουν υπέρ των συμφερόντων της μιας πλευράς. Κατά πόσο δόθηκε οποιαδήποτε ενθάρρυνση σ΄ αυτούς από τους Γερμανούς και τους Ιταλούς πράκτορες, η πρεσβεία δεν μπόρεσε να ανακαλύψει...».

Ο Ελληνο-Ιταλικός πόλεμος ξεσπά, και τότε η Ισραηλιτική Κοινότητα Αθηνών, δια του Προέδρου της Ζαχαρία Βιτάλ, εκδίδει Εγκύκλιο προς τα μέλη της με ημερομηνία 12 Νοεμβρίου 1940, στην οποία, μεταξύ των άλλων, κάνει λόγο για την «Α.Μ. τον Βασιλέα μας Γεώργιο Β΄ και τον μεγάλο Αρχηγό μας κ. Ιωάννη Μεταξά» (Εδώ αποκαλούνται ο μεν Γεώργιος Β΄ βασιλεύς «μας» -εννοείται των εβραίων- ο δε Μεταξάς «μεγάλος αρχηγός μας» -και πάλι των εβραίων). Και ο καθένας μπορεί να αντιληφθεί το φιλεβραϊκό υπόβαθρο των δύο ανδρών, θέσεις και πεποιθήσεις που αποκαλύπτουν οι προσφωνήσεις τους από τους ιουδαίους.

Τον Απρίλιο του 1941, και ενώ η ξενοδουλεία-αγγλοδουλεία και η αφροσύνη έχουν οδηγήσει σε κλιμάκωση του πολέμου για την Ελλάδα με την εμπλοκή πλέον της Γερμανίας, στο σπίτι του καθηγητή και μετέπειτα Υπουργού Παιδείας καθηγητή Ν. Λούβαρη, στον λόφο του Αρδηττού, λαμβάνουν χώρα διεργασίες που σκοπό έχουν την κατάληψη της εξουσίας, την εκδίωξη όλων των αγγλόφιλων από την κυβέρνηση και την παύση

Ο Ι. Μεταξάς, πλήρωσε με την ζωή του την τυφλή αφοσίωσή του στον αγγλόδουλο θρόνο.

Φωτογραφία - τεκμήριο από πολεμικό συμβούλιο. Διακρίνονται ο Γεώργιος ο Β΄ εξ ευωνύμων, εκ δεξιών ο στρατάρχης Παπάγος, και στο κέντρο ο άγγλος πτέραρχος Ντ΄ Αλμπιάκ. Κατά τα άλλα... η Ελλάδα ήταν χώρα ανεξάρτητη....

Φωτ. άνω δεξιά: Ο Χ. Χίμμλερ παρατηρεί με επιτελείς του το φρέαρ στο Ερέχθειο της Ακροπόλεως των Αθηνών. Κάτω δεξιά: Ο ταγματάρχης της Βέρμαχτ Σεβαστιανός Φουλίδης, επικεφαλής ομάδας δολιοφθοράς «Μπραντεμπούργκερ».

του επιζήμιου αυτού πολέμου.

Ο Μανιαδάκης, και πάλι επαγρυπνών, προς όφελος των αγγλικών συμφερόντων, σπεύδει και συλλαμβάνει τους πρωτεργάτες αυτής της κινήσεως, ανάμεσα στους οποίους, πέραν του Ν. Λούβαρη, συγκαταλέγονται οι: Νικ. Δαρβέρης, Γ. Μερκούρης, Κ. Ροδόπουλος (μετέπειτα Πρόεδρος Βουλής), Μ. Πάσσαρης, Ι. Πολυχρονόπουλος, Ναπ. Ζέρβας, Κ. Νταϊφάς, Γ. Βούρος, Ν. Αναστασόπουλος, Σ. Τραυλός κ.α.

Οι συλληφθέντες θα αποφυλακισθούν με την έλευση των Γερμανικών στρατευμάτων στην Αθήνα, στις 27 Απριλίου 1941. Μία νέα ημέρα ανατέλλει, ιστορικές στιγμές, συχνότατα δραματικές έως τραγικές διαγράφονται, και η Ελλάδα παρακολουθεί τα τεκταινόμενα όχι απλώς σε ρόλο παθητικό, αλλά σε ρόλο ανυπεράσπιστου θύματος. Ο... ηρωϊκός βασιλεύς Γεώργιος ο Β΄, τέκτων και πράκτωρ των Άγγλων, και η συνοδεία του, εγκαταλείπουν έντρομοι διαδοχικά την Αθήνα και την Κρήτη, για να βρεθούν στην ασφάλεια που προσφέρει το Κάϊρο για την κατάστρωση των επομένων σχεδίων τους. Η αγγλοκρατία, με συνεργό της την φαύλη ακροδεξιά, έχει πλέον πετύχει τον σκοπό της...

Αποκαλυπτικό φύλλο της εφημερίδας «Daily Express» λίγες μέρες μετά την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία. Ο πρωτοσέλιδος τίτλος της «Η ιουδαία κηρύσσει τον πόλεμο στην Γερμανία», (εννοείται πόλεμο οικονομικό - πολιτικό, αλλά όχι μόνο), μαρτυρεί πολλά....

ballito

Daily Express

JUDEA DECLARES WAR ON GERMANY

Jews Of All The World Unite In Action

BOYCOTT OF GERMAN GOODS

MASS DEMONSTRATIONS IN MANY DISTRICTS

DRAMATIC ACTION

HIGHER WAGES FOR STEEL WORKERS

MR. MacDONALD EXPLAINS HIS TOUR

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ ΙΙ:
Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΧΙΤΛΕΡ ΣΤΟ ΡΑΪΧΣΤΑΓΚ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Επιμέλεια: Χαράλαμπος Σπηλιάκος

ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ
Άνδρες του Γερμανικού Ράϊχσταγκ!

Την εποχή κατά την οποία οι πράξεις αποτελούν το παν, και οι φράσεις έχουν ελάχιστη σημασία, δεν έχω την πρόθεση να εμφανίζομαι ενώπιόν σας, σε σας οι οποίοι εκλεγήκατε ως αντιπρόσωποι του Γερμανικού Λαού, παρά μόνον όσες φορές υπάρχει απόλυτη ανάγκη.

Απευθύνθηκαν για πρώτη φορά σε εμάς κατά την έκρηξη του Πολέμου, την στιγμή κατά την οποία είχε ναυαγήσει πλέον -χάρις στην αγγλογαλλική, εναντίον της ειρήνης συνωμοσία- κάθε προσπάθεια, η οποία θα μας είχε οδηγήσει χωρίς την παρέμβαση αυτής σε συμβιβασμό με την Πολωνία. Οι πλέον ασυνείδητοι άνδρες της εποχής μας, οι οποίοι παραδέχονται σήμερα ότι είχαν πάρει ήδη από το 1936 την απόφαση να ερημώσουν και να εξουθενώσουν όσο είναι δυνατόν με ένα νέο αιματηρό Πόλεμο το Ράϊχ, διότι εύρισκαν ότι αυτό είχε υπέρ του δέοντος ισχυροποιηθεί με την ειρηνική αναδημιουργική του εργασία, είχαν τέλος κατορθώσει να βρουν στην περίπτωση της Πολωνίας το κράτος εκείνο, το οποίο ήταν πρόθυμο να σύρει πρώτο το ξίφος για τα συμφέροντα και τους σκοπούς τους. Όλες οι προ-

25 Μαρτίου 1943: Κατάθεση στεφάνου στο μνημείο του αγνώστου στρατιώτου από τον Γερμανικό στρατό, επί τη επετείω της εθνικής μας εορτής.

χθηκε να υπηρετήσει απερίσκεπτα και να εξυπηρετήσει τα οικονομικά και κεφαλαιοκρατικά συμφέροντα των εμπρηστών του Πολέμου.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες νόμιζα ότι είχα υποχρέωση απέναντι στον Γερμανικό Λαό και αναρίθμητους ακόμη αθώους όσο και καθώς πρέπει ανθρώπους του Κόσμου, να απευθύνω νέα έκκληση προς την φρόνηση και την συνείδηση των άλλων πολιτικών ανδρών. Στις 6 Οκτωβρίου 1939, ξεκαθάρισα και πάλι ότι η Γερμανία δεν ζήτησε ούτε πρόκειται να ζητήσει τίποτα τόσο από την Αγγλία όσο και από την Γαλλία και ότι η συνέχιση αυτού του Πολέμου είναι παραφροσύνη, και προ παντός ότι τα τρομερά σύγχρονα πολεμικά όπλα θα κατέστρεφαν, αν χρησιμοποιούνταν, μεγάλες περιοχές της γης. Επέστησα την προσοχή για την πολεμική χρήση των βαρέων βλημάτων πυροβολικού μακράς ολκής εναντίον αμάχων περιοχών, διότι είχα πλήρη επίγνωση ότι δεν θα μπορούσαν παρά να επιφέρουν την αμοιβαία καταστροφή εκτεταμένων εδαφών. Υπέδειξα κυρίως ότι η χρήση του όπλου της αεροπορίας, με τα αποτελέσματά του από πολύ μεγάλη απόσταση, θα επέφερε την καταστροφή όλων των αποκτημάτων ενδελεχούς και κοπιώδους εργασίας, ολόκληρων αιώνων, αποκτήματα τα οποία αποτελούν τις αξίες του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Η νέα μου έκκληση προσέκρουσε σε άρνηση γεμάτη με αγανάκτιση, ακριβώς όπως είχε μείνει χωρίς αποτέλεσμα και εκείνη της 1ης Σεπτεμβρίου του 1939. Οι Βρετανοί υπαίτιοι του Πολέμου και τα εβραιοκεφαλαιοκρατικά όργανά τους δεν ερμήνευσαν την έκκλησή μου με βάση τα ανθρωπιστικά τους αισθήματα, αλλά την εξέλαβαν ως δείγμα γερμανικής αδυναμίας. Διαβεβαίωναν τους λαούς της Αγγλίας και της Γαλλίας ότι η Γερμανία τρέμει στην ιδέα ότι την Άνοιξη του 1940 θα επέλθει η ένοπλη λύση και πως επιθυμεί, από φόβο της επικείμενης καταστροφής, να εξασφαλίσει γρήγορα την ειρήνη. Δήλωναν ακόμη ότι δεν έπρεπε για κανέναν λόγο να συναφθεί μία τέτοια ειρήνη, προτού συντριβεί το Γερμανικό Ράιχ και προτού κτυπηθούν και δυστυχήσουν οι Γερμανοί μέχρι τέτοιου σημείου, ώστε να παρίστανται μπροστά στα μαγειρεία εκστρατείας των αντιπάλων τους και να ικετεύουν για λίγη τροφή.

Η Νορβηγική κυβέρνηση άρχισε ήδη από τότε, τυφλωμένη από τις θρασύτατες πειστι-

Συγκέντρωση γυναικών μελών της ΕΟΝ, προπολεμικά. Η ΕΟΝ απετέλεσε «φυτώριο» νέων εμβαπτισμένων στα ιδανικά της οικογένειας, της φυλής και του πατριωτισμού.

σπάθειές μου να πετύχω, ειδικά με την Αγγλία, τρόπο συνεννοήσεως, ακόμα και μία διαρκή και φιλική συνεργασία, ναυάγησαν μπροστά στην επιθυμία και την θέληση μιας ολιγάριθμης κλίκας, η οποία, είτε λόγω μίσους είτε λόγω οικονομικού συμφέροντος, απέρριψε κάθε γερμανική πρόταση οχυρωνόμενη πίσω από την απροκάλυπτη απόφαση να διεξάγει κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες τον Πόλεμο.

Ο Άνθρωπος που επεδίωκε το φανατικό όσο και σατανικό σχέδιο με κάθε θυσία κηρύξεως ενός Πολέμου, ήταν από τότε ήδη ο μίστερ Τσώρτσιλ και βοηθοί του οι άνδρες οι οποίοι αποτελούν σήμερα την Βρετανική Κυβέρνηση. Οι προ και πέρα του Ωκεανού «Μεγάλες Δημοκρατίες» προώθησαν περισσότερο από κάθε άλλο φανερά και κρυφά τις προσπάθειες αυτές. Οι της εποχής της αυξανόμενης δυσαρέσκειας των λαών υπεύθυνοι άνδρες, οι οποίοι είχαν εξαντλήσει κάθε μέσο διακυβερνήσεως, νόμιζαν ότι θα μπορούσαν να επιλύσουν τα μη επιδεχόμενα πλέον καμία λύση προβλήματα με έναν επιτυχή Πόλεμο. Πίσω από αυτούς βρίσκεται το μέγα διεθνές εβραϊκό κεφάλαιο των Τραπεζών, των Χρηματιστηρίων και των Εξοπλισμών, το οποίο μυρίζεται εκ νέου, όπως και άλλοτε, την πιθανότητα μίας βρομερής αλλά πάντως πολύ επικερδούς εργασίας.

Ήταν πάλι πρόθυμοι, χωρίς τύψεις συνειδήσεως, ακριβώς όπως και τότε, να θυσιάσουν το Αίμα των Λαών χάρη του χρυσού τους. Αυτή είναι η ιστορία της αρχής του Πολέμου αυτού!

Λίγες εβδομάδες αργότερα είχε ηττηθεί και εξουθενωθεί το πρώτο κράτος που δέ-

Συγκέντρωση γυναικών μελών της ΕΟΝ, προπολεμικά. Η ΕΟΝ απετέλεσε «φυτώριο» νέων εμβαπτισμένων στα ιδανικά της οικογένειας, της φυλής και του πατριωτισμού.

σπάθειές μου να πετύχω, ειδικά με την Αγγλία, τρόπο συνεννοήσεως, ακόμα και μία διαρκή και φιλική συνεργασία, ναυάγησαν μπροστά στην επιθυμία και την θέληση μιας ολιγάριθμης κλίκας, η οποία, είτε λόγω μίσους είτε λόγω οικονομικού συμφέροντος, απέρριψε κάθε γερμανική πρόταση οχυρωνόμενη πίσω από την απροκάλυπτη απόφαση να διεξάγει κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες τον Πόλεμο.

Ο Άνθρωπος που επεδίωκε το φανατικό όσο και σατανικό σχέδιο με κάθε θυσία κηρύξεως ενός Πολέμου, ήταν από τότε ήδη ο μίστερ Τσώρτσιλ και βοηθοί του οι άνδρες οι οποίοι αποτελούν σήμερα την Βρετανική Κυβέρνηση. Οι προ και πέρα του Ωκεανού «Μεγάλες Δημοκρατίες» προώθησαν περισσότερο από κάθε άλλο φανερά και κρυφά τις προσπάθειες αυτές. Οι της εποχής της αυξανόμενης δυσαρέσκειας των λαών υπεύθυνοι άνδρες, οι οποίοι είχαν εξαντλήσει κάθε μέσο διακυβερνήσεως, νόμιζαν ότι θα μπορούσαν να επιλύσουν τα μη επιδεχόμενα πλέον καμία λύση προβλήματα με έναν επιτυχή Πόλεμο. Πίσω από αυτούς βρίσκεται το μέγα διεθνές εβραϊκό κεφάλαιο των Τραπεζών, των Χρηματιστηρίων και των Εξοπλισμών, το οποίο μυρίζεται εκ νέου, όπως και άλλοτε, την πιθανότητα μίας βρομερής αλλά πάντως πολύ επικερδούς εργασίας.

Ήταν πάλι πρόθυμοι, χωρίς τύψεις συνειδήσεως, ακριβώς όπως και τότε, να θυσιάσουν το Αίμα των Λαών χάρη του χρυσού τους. Αυτή είναι η ιστορία της αρχής του Πολέμου αυτού!

Λίγες εβδομάδες αργότερα είχε ηττηθεί και εξουθενωθεί το πρώτο κράτος που δέχθηκε να υπηρετήσει απερίσκεπτα και να εξυπηρετήσει τα οικονομικά και κεφαλαιοκρατικά συμφέροντα των εμπρηστών του Πολέμου.

Κάτω από αυτές τις συνθήκες νόμιζα ότι είχα υποχρέωση απέναντι στον Γερμανικό Λαό και αναρίθμητους ακόμη αθώους όσο και καθώς πρέπει ανθρώπους του Κόσμου, να απευθύνω νέα έκκληση προς την φρόνηση και την συνείδηση των άλλων πολιτικών ανδρών. Στις 6 Οκτωβρίου 1939, ξεκαθάρισα και πάλι ότι η Γερμανία δεν ζήτησε ούτε πρόκειται να ζητήσει τίποτα τόσο από την Αγγλία όσο και από την Γαλλία και ότι η συνέχιση αυτού του Πολέμου είναι παραφροσύνη, και προ παντός ότι τα τρομερά σύγχρονα πολεμικά όπλα θα κατέστρεφαν, αν χρησιμοποιούνταν, μεγάλες περιοχές της γης. Επέστησα την προσοχή για την πολεμική χρήση των βαρέων βλημάτων πυροβολικού μακράς ολκής εναντίον αμάχων περιοχών, διότι είχα πλήρη επίγνωση ότι δεν θα μπορούσαν παρά να επιφέρουν την αμοιβαία καταστροφή εκτεταμένων εδαφών. Υπέδειξα κυρίως ότι η χρήση του όπλου της αεροπορίας, με τα αποτελέσματά του από πολύ μεγάλη απόσταση, θα επέφερε την καταστροφή όλων των αποκτημάτων ενδελεχούς και κοπιώδους εργασίας, ολόκληρων αιώνων, αποκτήματα τα οποία αποτελούν τις αξίες του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

Η νέα μου έκκληση προσέκρουσε σε άρνηση γεμάτη με αγανάκτιση, ακριβώς όπως είχε μείνει χωρίς αποτέλεσμα και εκείνη της 1ης Σεπτεμβρίου του 1939. Οι Βρετανοί υπαίτιοι του Πολέμου και τα εβραιοκεφαλαιοκρατικά όργανά τους δεν ερμήνευσαν την έκκλησή μου με βάση τα ανθρωπιστικά τους αισθήματα, αλλά την εξέλαβαν ως δείγμα γερμανικής αδυναμίας. Διαβεβαίωναν τους λαούς της Αγγλίας και της Γαλλίας ότι η Γερμανία τρέμει στην ιδέα ότι την Άνοιξη του 1940 θα επέλθει η ένοπλη λύση και πως επιθυμεί, από φόβο της επικείμενης καταστροφής, να εξασφαλίσει γρήγορα την ειρήνη. Δήλωναν ακόμη ότι δεν έπρεπε για κανέναν λόγο να συναφθεί μία τέτοια ειρήνη, προτού συντριβεί το Γερμανικό Ράιχ και προτού κτυπηθούν και δυστυχήσουν οι Γερμανοί μέχρι τέτοιου σημείου, ώστε να παρίστανται μπροστά στα μαγειρεία εκστρατείας των αντιπάλων τους και να ικετεύουν για λίγη τροφή.

Η Νορβηγική κυβέρνηση άρχισε ήδη από τότε, τυφλωμένη από τις θρασύτατες πειστι-

κές προφητείες που εξήγγειλε ο μίστερ Τσώρτσιλ, να καλλιεργεί την σκέψη μίας βρετανικής εισβολής, για να συντελέσει μέσω της καταλήψεως νορβηγικών λιμένων και της περιοχής του Σουηδικού σιδηρομεταλλεύματος στην καταστροφή της Γερμανίας. Οι κύριοι Τσώρτσιλ και Πωλ Ρενώ απέκτησαν τέλος τέτοια βεβαιότητα για την επιτυχία της νέας τους απόπειρας, ώστε νόμιζαν, από απερισκεψία ή και ευρισκόμενοι ίσως σε κατάσταση μέθης, ότι δεν υπήρχε πλέον λόγος να αποκρύψουν τις προθέσεις τους. Στην φλύαρη διάθεση αυτών των δύο κυρίων οφείλεται το ότι η Γερμανική κυβέρνηση έλαβε γνώση για τα τεκταινόμενα σχέδια ενάντια στο Ράιχ, καθώς επίσης είχε την ευκαιρία, που της δόθηκε, να καταφέρει να δώσει το αποφασιστικό κτύπημα ενάντια στους αντιπάλους στον παρόντα Πόλεμο, εφ΄ όσον δεν υπάρχει ούτε μία αμφιβολία, ότι η βρετανική επιβουλή εναντίον της Νορβηγίας υπήρξε η πλέον επικίνδυνη ενέργεια εναντίον της Γερμανίας.

Λίγες εβδομάδες μετά από αυτά εκμηδενίσθηκε αυτός ο κίνδυνος. Ένα από τα τολμηρότερα στρατηγήματα της παγκόσμιας πολεμικής ιστορίας ματαίωσε την επίθεση των αγγλικών και των γαλλικών στρατευμάτων εναντίον της δεξιάς πτέρυγας του αμυντικού μετώπου μας. Η πολύ επιτυχής αυτή γερμανική άμυνα είχε ενισχύσει την θέση μας στην Ευρώπη σε τέτοιο βαθμό, ώστε να μην υπάρχουν λέξεις ικανές να αποδώσουν το μέγεθος της στρατηγικής σημασίας του γεγονότος αυτού.

Αμέσως μετά την αποτυχία των σχεδίων αυτών των αντιπάλων μας, άρχισε μία νέα μεγαλύτερη πίεση εκ μέρους των Άγγλων υπαιτίων του Πολέμου, εναντίον του Βελγίου και της Ολλανδίας. Ο σκοπός ήταν, αφού απέτυχε πλέον η απόπειρά τους ενάντια στην εξαγωγή σιδηρομεταλλευμάτων της Γερμανίας, να παρασύρουν το Βέλγιο και την Ολλανδία για να μεταφέρουν το μέτωπο του Πολέμου στον Ρήνο, για να απειλήσουν μ΄ αυτόν τον τρόπο και να αποκλείσουν τους τόπους επεξεργασίας των σιδηρομεταλλευμάτων.

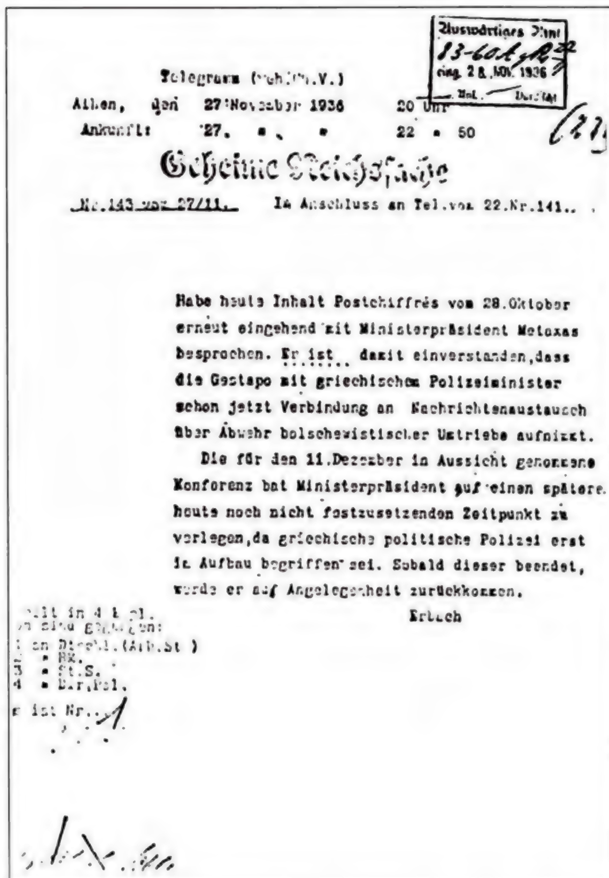
Στις 10 Μαίου του προηγουμένου έτους, άρχισε ο πλέον αξιομνημόνευτος ίσως αγώνας της Γερμανικής Ιστορίας. Μέσα σε λίγες ημέρες διασπάστηκαν τα εχθρικά μέτωπα και δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις εκείνων των επιχειρήσεων, οι οποίες είχαν ως αποτέλεσμα να διεξαχθούν οι μεγαλύτερες καταστροφές της παγκόσμιας ιστορίας.

Αναμνηστική φωτογραφία συγκεντρώσεως ΕΟΝιτών.

Η Γαλλία συνετρίβη. Το Βέλγιο και η Ολλανδία είχαν καταληφθεί, ενώ τα αγγλικά στρατεύματα εγκατέλειψαν, ηττημένα, άοπλα και συντετριμμένα, την Ευρωπαϊκή Ήπειρο. Στις 19 Ιουνίου 1940 συνεκάλεσα, κατόπιν τούτου, για τρίτη φορά το Γερμανικό Ράιχσταγκ για την μεγάλη απολογητική μου έκθεση, την οποία βεβαίως όλοι σας θυμάσθε. Η συνεδρίαση εκείνη μου έδωσε την ευκαιρία να εκφράσω τις ευχαριστίες του Έθνους προς τους στρατιώτες του με τέτοιο τρόπο, ανάλογο προς το μοναδικό μεγαλείο των γεγονότων. Επωφελήθηκα όμως και πάλι της ευκαιρίας για να κάνω ακόμη μία φορά παραίνεση στον κόσμο και να προτείνω την ειρήνη. Δεν άφησα να γεννηθεί ούτε μία αμφιβολία, ότι οι ελπίδες μου με βάση την πείρα που αποκτήθηκε σ΄ αυτό το κεφάλαιο, ήταν μόνο ελάχιστες. Γιατί οι άνδρες οι οποίοι ηθέλησαν τον Πόλεμο, δεν ενήργησαν επειδή πίστευαν σε οποιαδήποτε ιδεώδη. Πίσω απ΄ αυτούς υπήρχε, σαν κινητήρια δύναμη, η εβραιοδημοκρατική κεφαλαιοκρατία, στην οποία ήταν υποχρεωμένοι και συνεπώς δεσμευμένοι. Τα κεφάλαια δισεκατομμυρίων που κατέθεταν και δέσμευαν οι ενδιαφερόμενοι για τον πόλεμο απαιτούσαν ανατοκισμό και τακτική αποπληρωμή του χρέους. Για τον λόγο αυτό όχι μόνο δεν τους τρόμαζε η μεγάλη διάρκεια του πολέμου, αλλά απεναντίας τους ήταν ποθητή. Γιατί αυτό το κεφάλαιο, το οποίο κατατίθεται με την μορφή μηχανών και εργοστασιακών εγκαταστάσεων, έχει ανάγκη από χρόνο για να κινηθεί και να αποδώσει κέρδη.

Δεν υπάρχει επομένως για τους εβραίους δημοκράτες που ενδιαφέρονται υπέρ του

Ausw. Amt
13-60 ...
eing. 28. NOV. 1936

Telegramm (geh. Ch. V.)

Athen, den 27. November 1936 20 Uhr

Ankunft: 27. " " 22 " 50

Geheime Reichssache

Nr. 143 vom 27/11. Im Anschluss an Tel. vom 22. Nr. 141..

Habe heute Inhalt Postchiffrés vom 28. Oktober erneut eingehend mit Ministerpräsident Metaxas besprochen. Er ist damit einverstanden, dass die Gestapo mit griechischem Polizeiminister schon jetzt Verbindung an Nachrichtenaustausch über Abwehr bolschewistischer Umtriebe aufnimmt.

Die für den 11. Dezember in Aussicht genommene Konferenz bat Ministerpräsident auf einen späteren heute noch nicht festzusetzenden Zeitpunkt zu verlegen, da griechische politische Polizei erst im Aufbau begriffen sei. Sobald dieser beendet, würde er auf Angelegenheit zurückkommen.

Erbach

...it in 4 ...
... Empfängern:
1 an Dir. ... (...)
2 " RM.
3 " St.S.
4 " Dir. Pol.

... ist Nr. 1

Γερμανικό έγγραφο της Γκεστάπο, εκ του οποίου τεκμαίρεται η συνεργασία ελληνικών και γερμανικών αστυνομικών αρχών, προπολεμικά, στα πλαίσια αντικομμουνιστικής κοινής δράσεως.

πολέμου, τίποτε περισσότερο μισητό απ΄ την σκέψη ότι μία έκκληση η οποία θα απευθύνεται στην σύνεση των λαών θα μπορούσε ίσως την τελευταία στιγμή να τερματίσει τον πόλεμο χωρίς άλλες αιματοχυσίες και να περιορίσει έτσι τα κέρδη των τοποθετημένων δισεκατομμυρίων.

Έγινε ακριβώς όπως εγώ τότε προαισθάνθηκα και προείπα. Η πρότασή μου για ειρήνη χαρακτηρίστηκε ως δείγμα φόβου και δειλίας. Οι Ευρωπαίοι και Αμερικανοί υπαίτιοι του πολέμου κατόρθωσαν να συσκοτίσουν ακόμη μία φορά την υγιή λογική των μεγάλων μαζών, οι οποίες δεν έχουν να περιμένουν κανένα κέρδος απ΄ αυτόν τον πόλεμο, διαγείροντας νέες ελπίδες μέσω της ψευδούς παρουσιάσεως των πραγμάτων και τέλος με το να υποχρεώσουν τους λαούς να συνεχίσουν τον πόλεμο, χρησιμοποιώντας γι΄ αυτό τον σκοπό τον τύπο τους ο οποίος κατευθύνει την κοινή γνώμη. Οι προειδοποιήσεις μου, σχετικά με την προπαγανδιστική εφαρμογή των νυκτερινών επιδρομών από βομβαρδιστικά αεροπλάνα εναντίον του άμαχου πληθυσμού από τον Τσώρτσιλ, χαρακτηρίσθηκαν επίσης μόνο ως σημάδι αδυναμίας. Ο πιο αιμοχαρής ερασιτέχνης της ιστορίας όλων των εποχών, πίστευε πραγματικά ότι η συγκροτημένη δράση της γερμανικής αεροπορίας, για μήνες ολόκληρους, αποτελούσε απόδειξη της ανικανότητάς της να εκτελέσει νυκτερινές πτήσεις.

Ο άνθρωπος αυτός εξαπατούσε, μέσω των εξαγορασμένων δημοσιογράφων του για πολλούς μήνες τον Αγγλικό λαό διαδίδοντας ψευδώς, ότι μόνο η βρετανική αεροπορία είναι σε θέση να διεξάγει Πόλεμο μ΄ αυτό τον τρόπο και ότι βρέθηκε έτσι το μέσο με το οποίο θα καθυποταχθεί το Ράϊχ μέσω του αδυσώπητου αγώνα της αγγλικής αεροπορίας εναντίον του γερμανικού άμαχου πληθυσμού, σε συνδυασμό με τον αποκλεισμό τροφίμων. Ακριβώς σ΄ αυτό το σημείο για 31/2 ολόκληρους μήνες κατ΄ επανάληψη εγώ προειδοποιούσα. Ότι αυτές οι προειδοποιήσεις μου δεν προξένησαν καμία εντύπωση στον κ. Τσώρτσιλ δεν μου φαίνεται διόλου περίεργο. Τι σημασία έχει για τον άνθρωπο αυτό η ζωή των άλλων; Τι αξίζει γι΄ αυτόν ο πολιτισμός και τι άξιζαν τα αρχιτεκτονικά μνημεία;

Μίλησε ήδη κατά την έναρξη του πολέμου, τονίζοντας, ότι επιθυμεί να διεξάγει πόλεμο ακόμη και αν οι πόλεις της Αγγλίας πρόκειται να μεταβληθούν εξ΄ αιτίας αυτού σε ερείπια. ΗΔΗ ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΕΠΙΘΥΜΕΙ.

Η διαβεβαίωσή μου, ότι κάθε βόμβα θα ανταποδίδεται εν ανάγκη στο εκατονταπλάσιο, δεν στάθηκε ικανή ώστε να παρακινήσει αυτόν τον άνθρωπο να αναλογιστεί την εγκληματικότητα της ενέργειάς του. Δηλώνει, ότι αυτό καθόλου δεν τον ενοχλεί, και μας διαβεβαιώνει ότι και ο βρετανικός λαός, μετά από αυτούς τους βομβαρδισμούς, τον υποδέχθηκε με μεγάλη χαρά με τέτοιο τρόπο ώστε να επανέρχεται στο Λονδίνο κάθε φορά όλο και πιο τονωμένος!

Ενδεχομένως ο κ. Τσώρτσιλ να τονώθηκε ακόμη περισσότερο με την σταθερή του απόφαση να συνεχίσει τον πόλεμο μ΄αυτό τον τρόπο. ΕΜΕΙΣ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΙ ΝΑ ΑΝΤΑΠΟΔΩΣΟΥΜΕ ΜΕΛΛΟΝΤΙΚΑ ΚΑΘΕ ΜΙΑ ΒΟΜΒΑ ΜΕ ΑΛΛΕΣ ΕΚΑΤΟ ΤΕΤΟΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΣΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΟΣΟ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΤΙΛΗΦΘΕΙ Ο ΑΓΓΛΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΑΛΛΑΓΕΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΕΘΟΔΟΥΣ ΤΟΥ.

Αν ο κ. Τσώρτσιλ νομίζει ότι πρέπει να τονώνει από καιρό σε καιρό την ένταση και την δυναμικότητα του πολέμου του μέσω προ-

παγανδιστικών μέσων, είμαστε και εμείς έτοιμοι να αρχίσουμε επί τέλους τον πόλεμο και σ΄ αυτό το πεδίο. Η έκκληση αυτού του παράφρονος και των δορυφόρων του προς τον γερμανικό λαό- με την ευκαιρία της 1ης Μαΐου - να με εγκαταλείψει, μπορεί να εξηγηθεί μόνο με την ύπαρξη κάποιας παραλυτικής ασθένειας ή με την μανία ενός αλκοολικού.

Από την ίδια παθολογική κατάσταση προέρχεται και η απόφαση για την μεταβολή των Βαλκανίων σε θέατρο πολέμου. Ο άνθρωπος αυτός τριγυρνά στην Ευρώπη εδώ και 5 χρόνια με ύφος φρενοβλαβούς, για να βρει οτιδήποτε μπορεί να αναφλεγεί. Υπάρχουν δυστυχώς πάντοτε μίσθαρνα στοιχεία, τα οποία θέτουν τις χώρες τους στην διάθεση αυτού του διεθνούς εμπρηστή.

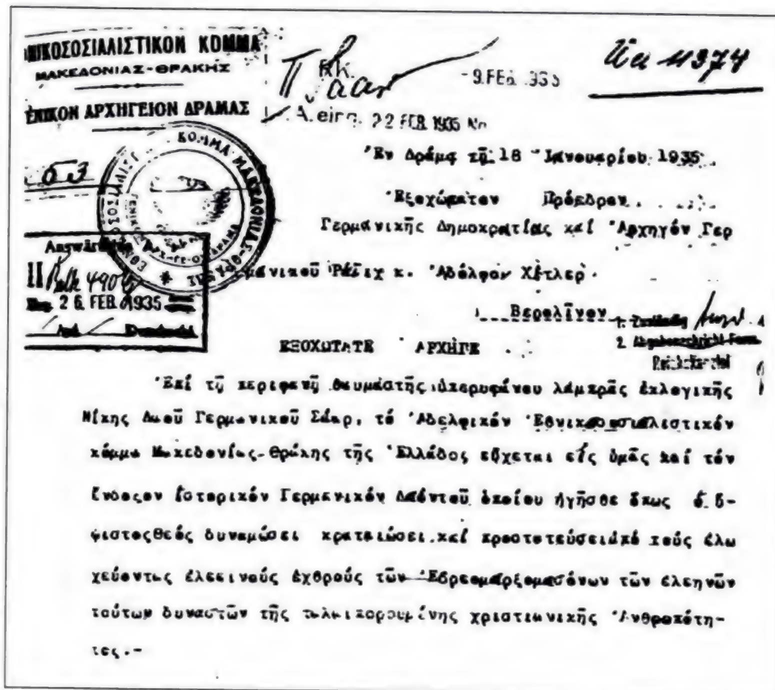
Αφού πέτυχε κατά την διάρκεια του Χειμώνα να επιβάλλει στον βρετανικό λαό, με διάφορους ισχυρισμούς και ψευδολογίες, την γνώμη ότι το γερμανικό Ράιχ βρίσκεται δήθεν εξαντλημένο και εντελώς αδύναμο, λόγω του περασμένου έτους, υποχρεώθηκε ήδη να προκαλέσει νέα πυρκαγιά στην Ευρώπη, για να προλάβει έτσι την αφύπνιση του βρετανικού λαού.

Γι΄ αυτό επανήλθε στο σχέδιο εκείνο, το οποίο απασχολούσε την φαντασία του το φθινόπωρο του 1939 και την άνοιξη του 1940. Θυμάστε βέβαια, βουλευτές μου και άντρες του Ράιχσταγκ, τα δημοσιευμένα εκείνα έγγραφα τα οποία βρέθηκαν στην La Charite και τα οποία αποκάλυπταν, ότι υπήρχε η πρόθεση να μεταβάλουν, ήδη κατά τον χειμώνα του 1940, τα Βαλκάνια σε θέατρο πολέμου στην Ευρώπη. Οι κυριότεροι προπαρασκευαστές αυτής της επιχειρήσεως ήταν τότε οι κ.κ. Τσώρτσιλ, Χάλιφαξ, Νταλαντιέ, Παύλος, Ρεϋνώ, στρατηγός Βεϋγκάν και στρατηγός Γκαμελούν.

Όπως προκύπτει απ΄ αυτά τα στοιχεία, υπολόγιζαν με την πιθανότητα - αν είχε επιτυχία τελικά η εγκληματική τους απόπειρα εναντίον της ειρήνης της νοτιοανατολικής Ευρώπης- ότι θα κατόρθωναν να κινητοποιήσουν 100 μεραρχίες για να τις χρησιμοποιήσουν υπέρ της Αγγλίας και των συμφερόντων της.

Η αιφνίδια κατάρρευση τον Μάιο και Ιούνιο του προηγούμενου έτους δεν επέτρεψε να εφαρμοστούν αυτά τα σχέδια, για κάποιο χρονικό διάστημα.

Κατά το Φθινόπωρο του περασμένου έτους ο κ. Τσώρτσιλ άρχισε να απασχολείται

[...]ΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΚΟΜΜΑ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ-ΘΡΑΚΗΣ
[...]ΙΚΟΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΝ ΔΡΑΜΑΣ

-9.FEB.1935
22 FEB 1935
26. FEB. 1935

Ἐν Δράμᾳ τῇ 18 Ἰανουαρίου 1935.

Ἐξοχώτατον Πρόεδρον
Γερμανικῆς Δημοκρατίας καί Ἀρχηγόν Γερμανικοῦ Ῥάιχ κ. Ἀδόλφον Χίτλερ.

Βερολῖνον

ΕΞΟΧΩΤΑΤΕ ΑΡΧΗΓΕ.

Ἐπί τῇ περιφανεῖ θαυμάστῃ [...] λαμπρᾷ ἐκλογικῇ Νίκης Λαοῦ Γερμανικοῦ Σάαρ, τό Ἀδελφικόν Ἐθνικοσοσιαλιστικόν κόμμα Μακεδονίας-Θράκης τῆς Ἑλλάδος εὔχεται εἰς ὑμᾶς καί τόν ἔνδοξον ἱστορικόν Γερμανικόν Λαόν τοῦ ὁποίου ἡγῆσθε ὅπως ὁ Ὕψιστος Θεός δυναμώσει κραταιώσει καί προστατεύσει [...] τούς ἐλαύνοντας [...] ἐχθρούς τῶν Ἑβραιομαρξιστῶν [...] τούτων δυναστῶν τῆς [...] χριστιανικῆς Ἀνθρωπότητος.-

Συγχαρητήρια επιστολή του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος Μακεδονίας - Θράκης, για συγκεκριμένη επιτυχία των γερμανικών συμφερόντων.

ξανά με την λύση αυτού του προβλήματος. Αν αυτό το εγχείρημα έγινε ήδη δυσκολότερο, αυτό οφείλεται στην μεταβολή που επήλθε εν τω μεταξύ στα Βαλκάνια, η οποία συντελέστηκε εξ΄ αιτίας της οριστικής αποξενώσεως της Ρουμανίας από την Αγγλία.

Η νέα Ρουμανία κάτω από την ηγεσία του στρατηγού Αντωνέσκου, άρχισε να ασκεί καθαρά ρουμανική πολιτική, χωρίς να λαμβάνει υπόψιν τις επιθυμίες των ενδιαφερόμενων για τον πόλεμο Βρετανών. Ως προς αυτά πρέπει να ληφθεί ακόμη υπόψιν και η στάση της Γερμανίας.

Μιλώντας σήμερα, Βουλευτές μου, γι΄αυτό το θέμα, επιθυμώ πρώτα να κάνω μια σύντομη αναφορά στους ΣΚΟΠΟΥΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ, ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ, όπως τους φανταζόμουν και όπως προσπαθούμε να τους πραγματοποιήσουμε:

1. Το Γερμανικό Ράιχ δεν είχε ούτε και έχει εδαφικές βλέψεις και εγωϊστικά πολιτικά συμφέροντα στα Βαλκάνια. Δηλαδή το γερμανικό Ράιχ δεν ενδιαφερόταν για τα εδαφικά προβλήματα και τις εσωτερικές συνθήκες αυτών των κρατών εξ΄αιτίας οποιονδήποτε εγωϊστικών λόγων.

2. Το Γερμανικό Ράιχ κατέβαλλε όμως προσπάθεια για να πετύχει ακριβώς μ΄ αυτά τα κράτη στενές οικονομικές σχέσεις με την πρόθεση να τις επεκτείνει μελλοντικά.

Αυτό δεν συνέφερε βέβαια μόνο το Γερμανικό Ράιχ, αλλά και αυτές τις Βαλκανικές χώρες. Γιατί αν υπάρχει χώρος στον οποίο

να αλληλοσυμπληρώνονται με λογική οι εθνικές οικονομίες μεταξύ δύο εμπορικά συμβαλλόμενων μερών, αυτό συνέβαινε και συμβαίνει ακόμη μεταξύ των Βαλκανικών Κρατών και της Γερμανίας.

Η Γερμανία είναι ένα βιομηχανικό κράτος και έχει ανάγκη από είδη διατροφής και πρώτες ύλες. Τα Βαλκανικά κράτη, αποτελούνται από γεωργικές περιοχές και πρώτες ύλες, έχουν ωστόσο ανάγκη από βιομηχανικά προϊόντα. Από αυτή την διαπίστωση προέκυπτε αναγκαστικά η δυνατότητα μιας εξαιρετικά επωφελούς και γόνιμης επεκτάσεως αμοιβαίων οικονομικών σχέσεων.

Αν όμως αγγλικοί ή και αμερικανικοί κύκλοι έβλεπαν σ' αυτό μια αδικαιολόγητη διείσδυση της Γερμανίας στα Βαλκάνια, αυτό πρέπει να χαρακτηριστεί ως μια ανόητη και αυθάδης σκέψη.

Διότι κάθε κράτος οργανώνει την οικονομική του πολιτική με βάση τα λαϊκά του συμφέροντα και όχι με βάση τα συμφέροντα των ξένων και χωρίς πατρίδα εβραιοδημοκρατικών καπιταλιστών. Εκτός απ' αυτό, τόσο η Αγγλία όσο και η Αμερική μπορούσαν να αντιπροσωπευθούν σ' αυτές τις Χώρες το πολύ σαν πωλητές, ποτέ όμως σαν αγοραστές.

Χρειάζεται όμως ως προς αυτό ολόκληρη οικονομολογική στενότητα αντιλήψεως των καπιταλιστικών Δημοκρατών για να υποστηριχθεί ότι τα κράτη μπορούν να ζήσουν για απεριόριστο χρονικό διάστημα, όταν αυτά είναι υποχρεωμένα να αγοράζουν από κάποιον, ο οποίος όμως ούτε θέλει αλλά ούτε και μπορεί να αγοράζει κάτι από αυτούς.

Η Γερμανία όμως όχι μόνο θα προσέφερε στα Βαλκανικά κράτη μόνο τα προϊόντα της, αλλά υπήρξε και ο μεγαλύτερος αγοραστής των χωρών αυτών και μάλιστα ένας διαρκής και αξιόπιστος αγοραστής, ο οποίος επλήρωνε τα προϊόντα του βαλκανικού αγρότη με την εργασία του Γερμανού εργάτη και όχι με απατηλά νομίσματα και συναλλάγματα, τα οποία ήδη εδώ και χρόνια υπέφεραν από μια χρόνια υποτίμηση.

Για τους λόγους αυτούς δεν αποτελούσε έκπληξη το γεγονός ότι η Γερμανία αποδείχθηκε -όπως ήδη ανέφερα- ο μεγαλύτερος εμπορικός συνεργάτης των Βαλκανικών Κρατών. Αυτό δεν το επέβαλλαν μόνο τα γερμανικά συμφέροντα, αλλά εξ' ίσου και τα συμφέροντα των ίδιων των Βαλκανικών, και μόνο οι καθαρά οι καθαρά καπιταλιστικά προσανατολισμένοι εγκέφαλοι των εβραϊκών Δημοκρατιών μας μπορούν να υποστηρίζουν ότι επειδή ένα κράτος προμηθεύει σε ένα άλλο (μηχανές-μηχανήματα), το κράτος αυτό συγχρόνως κυριαρχεί στο άλλο. Η αλήθεια είναι ότι μια τέτοια κυριαρχία ίσως μπορεί να υπάρξει, θα είναι όμως πάντοτε αμοιβαία. Ας μην ξεχνάμε ότι ευκολότερα μπορεί κανείς να νιώσει την έλλειψη των μηχανημάτων, παρά των ειδών διατροφής και των πρώτων υλών, οπότε ο συνεργάτης ο οποίος λαμβάνει για τα μηχανήματά του σιτηρά ή πρώτες ύλες, είναι ίσως ακόμα περισσότερο δεσμευμένος σε σχέση με τον αγοραστή βιομηχανιικών προϊόντων.

Όχι, σ' αυτή τη συναλλαγή δεν υπάρχουν ούτε νικητές ούτε ηττημένοι, παρά μόνο μέτοχοι, το Γερμανικό Ράϊχ της εθνικοσοσιαλιστικής επαναστάσεως, διέθεσε σ' αυτό ολόκληρη την φιλοδοξία του, και αποδείχτηκε αξιοπρεπής μέτοχος ΜΕ ΤΟ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΕΙ ΜΕ ΚΑΘΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΠΟΙΟΤΙΚΑ-ΑΡΤΙΑ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΕ ΑΠΑΤΗΛΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ.

3. Το Γερμανικό Ράϊχ -λαμβάνοντας υπόψιν τα παραπάνω και εφόσον θελήσει κανείς να μιλήσει για πολιτικά συμφέροντα - είχε ένα μόνο συμφέρον: να βλέπει αυτούς με τους οποίους συναλλάσσεται εσωτερικά ανθηρούς και ισχυρούς.

Το Γερμανικό Ράϊχ έπραξε επομένως τα πάντα, με την επιρροή και την βοήθειά του, με τους συμβούλους και τις ενέργειές του, συνετέλεσε στην εδραίωση της ίδιας της υπάρξεως των χωρών αυτών, καθώς και στην εσωτερική τους τάξη, χωρίς να λαμβάνει υπόψιν του τις ιδιαίτερες μορφές των εγκα-

θιδρυμένων πολιτευμάτων τους.

Η τήρηση αυτής της τακτικής οδήγησε πραγματικά όχι μόνο σε μια αυξημένη ανθηρότητα των χωρών αυτών, αλλά και σε μια βαθμιαία αυξανόμενη αμοιβαία εμπιστοσύνη. Αυτό όμως συνετέλεσε στο να αυξηθεί ακόμη περισσότερο η προσπάθεια του εμπρηστή του κόσμου, του Τσώρτσιλ, να ανακόψει την ειρηνική αυτή εξέλιξη και να εξεγείρει μέσω της αναίσχυντης επιβολής (και ουσιαστικά καμιά αξία δεν έχουν οι βρετανικές υποσχέσεις για βοήθεια, οι βρετανικές εγγυήσεις κ.τ.λ.) και μεταφέρει σ' αυτήν την ειρηνική ευρωπαϊκή περιοχή στοιχεία ανησυχίας, αβεβαιότητας, δυσπιστίας και πολέμου.

Βρήκαν όμως μεγάλη υποστήριξη στο πρόσωπο όλων εκείνων των αμφίβολων τύπων οι οποίοι, οικονομικά ή ιδεολογικά, βρισκόμενοι κάτω απ' την αγγλική επιρροή, ήταν διατεθειμένοι να απαρνηθούν τα συμφέροντα των ίδιων τους των λαών προς χάριν των υλικών και πνευματικών επιθυμιών των επιστολέων τους.

Με αυτές τις «εγγυήσεις» προσηλυτίστηκε άλλοτε το Ρουμανικό Κράτος και αργότερα προ παντός το Ελληνικό Κράτος. Ότι όμως πίσω απ' αυτές τις εγγυήσεις αυτών δεν βρισκόταν καμία δύναμη ικανή να παρέχει πραγματική βοήθεια και ότι ο σκοπός τους ήταν ο δελεασμός ορισμένων κρατών στην επικίνδυνη τροχιά της πολιτικής των βρετανικών συμφερόντων, αποδείχθηκε, υποθέτω ικανοποιητικά.

Η Ρουμανία πλήρωσε πικρά την «εγγύησην», μέσω της οποίας επιδιώχθηκε σκόπιμα η απομάκρυνσή της απ' τις δυνάμεις του Άξονα.

Η Ελλάδα, η οποία είχε λιγότερο από κάθε άλλο ανάγκη αυτή την εγγύηση, ήταν επίσης διατιθέμενη, υπακούοντας στην δελεαστική αγγλική πρόσκληση, να συνδέσει την τύχη της με τον χρηματοδότη και εντολέα του βασιλικού της Κυρίου. Διότι και σήμερα ακόμα -νομίζω ότι οφείλω να το πω αυτό προς χάριν της ιστορικής αλήθειας- είμαι υποχρεωμένος να προβάλλω την αντιδιαστολή μεταξύ του Ελληνικού λαού και εκείνης της διεφθαρμένης αραιάς ηγετικής τάξης, η οποία, εμπνευσμένη από έναν υποταγμένο στην Αγγλία Βασιλιά, φρόντιζε λιγότερο τα πραγματικά καθήκοντα της ηγεσίας του κράτους, οικειοποιώντας πολύ περισσότερο τους σκοπούς της βρετανικής πολεμικής πολιτικής.

Προπαγανδιστική αφίσα της 4ης Αυγούστου, με αφορμή τα τρίχρονα του καθεστώτος.

Το γεγονός αυτό ειλικρινά με έκανε να λυπηθώ. Υπήρξε για μένα τον Γερμανό, ο οποίος λόγω του τρόπου διαπαιδαγώγησεώς μου κατά την νεαρή ηλικία και λόγω του βιοτικού μου επαγγέλματος αργότερα, έτρεφα βαθιά εκτίμηση για τον πολιτισμό και τις τέχνες ενός λαού, από τον οποίο επήγασε κάποτε το πρώτο φως της ανθρώπινης ωραιότητας και αξιοπρέπειας, δύσκολο και πικρό να παρακολουθώ την εξέλιξη αυτή χωρίς να μπορώ να κάνω το παραμικρό.

Χάρη στα έγγραφα που βρέθηκαν στην La Charite, λάβαμε γνώση για τη δράση εκείνων των δυνάμεων, οι οποίες αργά ή γρήγορα επρόκειτο να οδηγήσουν το Ελληνικό κράτος σε ακατονόμαστη δυστυχία.

Ο κ. Τσώρτσιλ πέτυχε κατά το τέλος του θέρους του προηγουμένου έτους να καταστήσει την υπόσχεση για την εγγύηση της Ελλάδας τόσο πιστευτή σε ορισμένους κύκλους, ώστε προέκυψε απ' αυτό μια ολόκληρη σειρά επανειλημμένων παραβιάσεων της ουδετερότητας. Από αυτές θίχτηκε κατά πρώτο λόγο η Ιταλία. Αισθάνθηκε ότι είχε την υποχρέωση να υποβάλλει τον Οκτώβριο του 1940 προτάσεις στην Ελληνική Κυβέρνηση και να αξιώσει εγγυήσεις, οι οποίες θεωρήθηκαν ικανές να θέσουν ένα τέλος σ' αυτή την ανυπόφορη κατάσταση για την Ιταλία.

Σ' αυτή την πρόταση δόθηκε -εφ' όσον βρέθηκε κάτω από την επιρροή των Βρετανών υπαίτιων του πολέμου- μια κατηγορημα-

Φαλαγγίτης της ΕΟΝ, καταθέτει στεφάνι στο μνημείο του αγνώστου στρατιώτου, απονέμοντας ταυτόχρονα τον αρχαίο δωρικό χαιρετισμό.

τική ωμή αρνητική απάντηση που τερμάτισε την ειρήνη των Βαλκανίων.

Εν τω μεταξύ οι δυσμενείς καιρικές συνθήκες που ξεκίνησαν, όπως χιόνι, καταιγίδα και βροχή, σε συνδυασμό με μια -οφείλω να το διαπιστώσω εδώ προς χάριν της ιστορικής δικαίωσης- εξαιρετικά γενναία αντίσταση των Ελλήνων στρατιωτικών, έδωσαν στην κυβέρνηση των Αθηνών αρκετό χρόνο για να αναλογισθεί τις συνέπειες της άτυχης αποφάσεώς της και να βρει τις δυνατότητες μιας λογικής λύσεως της καταστάσεως.

Η Γερμανία εν τω μεταξύ -ενδόμυχα εξέθρεψε μια αμυδρή ελπίδα ότι θα μπορούσε ίσως να εκτελέσει με οποιοδήποτε τρόπο τον διακανονισμό της διαφοράς αυτής- δεν διέκοψε τις σχέσεις της με την Ελλάδα. Θεώρησα ωστόσο καθήκον μου να επιστήσω από τότε ήδη την προσοχή ολόκληρου του κόσμου και να τονίσω ότι δεν θα μπορούσαμε, σε περίπτωση αναλήψεως ενός παγκοσμίου πολέμου να παραμείνουμε αδρανείς θεατές, σε συνδυασμό με τα γεγονότα που συνέβησαν παλαιότερα στη Θεσσαλονίκη. Όμως η σύστασή μου ότι, εάν και εφ΄ όσον οι Άγγλοι θα αποπειραθούν να εδραιωθούν οπουδήποτε στην Ευρώπη, είμαστε αποφασισμένοι να τους διώξουμε αμέσως στην θάλασσα, δεν ελήφθη σοβαρά υπόψη. Αυτό που μπορέσαμε να διαπιστώσουμε κατά τη διάρκεια του περασμένου Χειμώνα, είναι ότι η Αγγλία προέβαινε ολοένα και περισσότερο στην δημιουργία των βάσεων οι οποίες χρειάζονταν για τον σχηματισμό μιας νέας στρατιάς της Θεσσαλονίκης. Άρχισε με την κατασκευή αεροδρομίων, πρώτα κατάρτισε τους χώρους προσγειώσεων, απογειώσεων κ.τ.λ. με την πεποίθηση ότι η εγκατάσταση του προσωπικού θα μπορούσε να γίνει γρήγορα. Τελικά έφταναν διαδοχικά μεταγωγικά τα οποία μετέφεραν ό,τι εξοπλισμό χρειάζεται ένας στρατός, τα οποία -κατά την αντίληψη και την γνώμη του κ. Τσώρτσιλ- θα ήταν δυνατόν να μεταφερθούν στην Ελλάδα μέσα σε λίγες μόνο εβδομάδες.

Ανέφερα ήδη, Βουλευτές μου, ότι αυτό δεν μας διέφυγε. ΕΠΙ ΜΗΝΕΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΜΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΚΙΝΗΣΗ ΜΕ ΕΠΙΦΥΛΑΞΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΜΕ ΠΡΟΣΟΧΗ.

Ο αντίκτυπος που υπέστη η Ιταλία στην Βόρεια Αφρική λόγω της τεχνικής κατωτερότητας της αντιαρματικής άμυνας και τεθωρακισμένων αρμάτων, έπεισε τελικά τον κ. Τσώρτσιλ ότι είχε έρθει πλέον και η κατάλληλη στιγμή να μεταφέρει το πολεμικό μέτωπο απ΄ την Λιβύη στην Ελλάδα. Διέταξε να μεταφερθούν εκεί τα άρματα τα οποία είχαν απομείνει καθώς και μεραρχίες πεζικού που αποτελούνταν κυρίως από αυστραλούς και Νεοζηλανδούς, γιατί ήταν βέβαιος ότι τώρα ήρθε ο καιρός να προβεί σε εκείνη την ενέργεια η οποία θα αναστάτωνε με μιας ολόκληρη την Βαλκανική.

Έτσι λοιπόν ο κ. Τσώρτσιλ υπέπεσε στο μεγαλύτερο στρατηγικό σφάλμα του παρόντος πολέμου. Μόλις εξαλείφθηκε κάθε αμφιβολία και πλέον αποδείχθηκε ότι ο σκοπός της Αγγλίας ήταν να εδραιωθεί στην Βαλκανική, έκανα τα εξής βήματα, δηλαδή και από την γερμανική πλευρά να διατεθούν σ΄ αυτό τον ζωτικό και σημαντικό για εμάς χώρο, οι δυνάμεις εκείνες οι οποίες θα χρειάζονταν για να αντιμετωπίσουν άμεσα το ενδεχόμενο ενός πραξικοπήματος από τον εν λόγω κύριο. Εδώ οφείλω να διαπιστώσω ρητά ότι αυτή η ενέργεια δεν στρεφόταν ενάντια στην Ελλάδα. Ο ίδιος ο Ντούτσε ποτέ δεν με είχε παρακαλέσει στην προκειμένη περίπτωση να θέσω στην διάθεσή του έστω και μία μόνο μεραρχία. Είχε την πεποίθηση ότι με την βελτίωση των καιρικών συνθηκών θα τελείωνε έτσι κι αλλιώς γρήγορα και με επιτυχία ο αγώνας κατά της Ελλάδος. Και εγώ ο ίδιος είχα την ίδια γνώμη.

Η προέλαση των γερμανικών στρατιωτικών δυνάμεων δεν γινόταν συνεπώς για να παρασχεθεί βοήθεια στην Ιταλία εναντίον της Ελλάδος, αλλά αντίθετα αποτελούσε αποκλειστικά ένα προληπτικό μέτρο ενάντια στην απόπειρα την οποία έκανε η Αγγλία για να επωφεληθεί από την Ιταλο-ελληνική σύρ-

ραξη και να εμφωλευθεί κρυφά στα Βαλκάνια για να πετύχει εκεί -κατά το παράδειγμα της αποβάσεως στην Θεσσαλονίκη στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο- το αποφασιστικό αποτέλεσμα, προ παντός όμως, για να παρασύρει στην δίνη του Πολέμου και άλλες δυνάμεις ακόμα.

Η ελπίδα αυτή βασιζόταν στην προκειμένη περίπτωση, μεταξύ άλλων, σε δύο κράτη: Την Τουρκία και την Γιουγκοσλαβία. Με αυτά τα δύο κράτη, ήδη από τότε που ανέλαβα την εξουσία, κατέβαλα προσπάθεια για να πετύχω μια στενή συνεργασία βασισμένη σε οικονομικές σκοπιμότητες.

Η Γιουγκοσλαβία υπήρξε -όσον αφορά τον καθαρά σερβικό πυρήνα- αντίπαλός μας κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Από το Βελιγράδι κυρίως άρχισε και κατόπιν επεκτάθηκε ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος.

Ο Γερμανικός λαός ωστόσο, ο οποίος απ΄ τη φύση του δεν είναι μνησίκακος, δεν αισθανόταν κανένα μίσος ενάντια στη Γιουγκοσλαβία.

Η Τουρκία υπήρξε σύμμαχός μας κατά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Η ατυχής όμως έκβαση εκείνου του αγώνα βάρυνε αυτή τη χώρα τόσο όσο και μας. Ο μεγάλος και μεγαλοφυής αναδημιουργός της νέας Τουρκίας έδωσε πρώτος ένα θαυμάσιο παράδειγμα και υπόδειγμα για την ανάταση των τότε εγκαταλελειμμένων από την τύχη και φρικωδώς πληγέντων συμμάχων.

Ενώ όμως η Τουρκία διατήρησε, χάρη στην ρεαλιστική στάση της κρατικής της ηγεσίας, την ανεξαρτησία των αποφάσεών της, Η ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ ΕΠΕΦΤΕ ΘΥΜΑ ΤΩΝ ΒΡΕΤΑΝΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΟΡΡΑΦΙΩΝ.

Βουλευτές μου,
Άνδρες του Γερμανικού Ράϊχσταγκ.

Οι περισσότεροι από εμάς γνωρίζουν, κυρίως εσείς παλαιοί μου σύντροφοι του κόμματος, πόσο προσπάθησα να δημιουργήσω σχέσεις ειλικρινούς κατανοήσεως, ακόμη και φιλίας μεταξύ της Γερμανίας και της Γιουγκοσλαβίας. Προσπάθησα πολλά χρόνια γι΄ αυτό τον σκοπό. Πίστευα ότι μερικοί εκπρόσωποι αυτής της χώρας αντιλαμβάνονταν ότι μόνο οφέλη θα μπορούσαν να προκύψουν από μια στενή συνεργασία των δύο κρατών μας.Όταν αυξήθηκε ο κίνδυνος για τα Βαλκάνια, να εμπλακούν επίσης, λόγω των βρετανικών ραδιουργιών στον πόλεμο, κατέβαλα κάθε προσπάθεια για να προφυλάξω την Γιουγκοσλαβία από μια τόσο επικίνδυνη περιπλοκή. Ο υπουργός εξωτερικών μας Ρίμπεντροπ υπέδειξε, υπό το πνεύμα αυτό και με την γνωστή υπομονή και μεγαλοφυή επιμονή του σε άπειρες συνεντεύξεις και συνομιλίες, την σκοπιμότητα ακόμη και την ανάγκη να παραμείνει τουλάχιστον αυτό το τμήμα της Ευρώπης έξω απ΄ τον ανίερο αυτό πόλεμο. Υπό το πνεύμα αυτό υπέβαλε στην Γιουγκοσλαβική κυβέρνηση προτάσεις τόσο εξαιρετικές και ειλικρινείς, ώστε φάνηκε τελικά πως πλήθαιναν και στο Γιουγκοσλαβικό κράτος οι υπέρμαχοι μιας τέτοιας στενής συνεργασίας.

Οι νεοσοί της ΕΟΝ απονέμουν τον δωρικό χαιρετισμό, στα χνάρια μιας αρχέγονης ηρωϊκής παραδόσεως.

Είναι συνεπώς απολύτως ορθός ο σημερινός ισχυρισμός του Μίστερ Χάλιφαξ ότι η Γερμανία δεν είχε την πρόθεση να προκαλέσει πόλεμο στα Βαλκάνια. Αντίθετα είναι αλήθεια ότι κατεβάλαμε ειλικρινή προσπάθεια για να πετύχουμε, μέσω της ενάρξεως μιας στενής συνεργασίας με την Γιουγκοσλαβία, αν είναι δυνατόν την πιθανότητα μιας υποφερτής για τους ιταλικούς πόθους λύση της ιταλοελληνικής ρήξεως. Ο Ντούτσε όχι μόνο συμφώνησε με την προσπάθειά μας να συνταυτίσουμε με την Γιουγκοσλαβία τα ειρηνικά μας σχέδια για μια στενή Κοινότητα συμφερόντων, αλλά και την υποστήριξε θερμά με κάθε τρόπο. Έτσι επιτέλους κατάφερε να πεισθεί η Γιουγκοσλαβική κυβέρνηση να προσχωρήσει στο Τριμελές σύμφωνο, το οποίο άλλωστε δεν επέβαλλε καμία αξίωση στην Γιουγκοσλαβία, αλλά μόνο οφέλη προσκόμιζε σ΄ αυτήν. Διότι οφείλω

Στιγμιότυπο από επίσημη επίσκεψη του δρ. Γκαίμπελς, μετά της συζύγου του, προπολεμικά στην Αθήνα. Εδώ από κοινού με τον Ι. Μεταξά.

να πιστοποιήσω σήμερα προς χάριν της ιστορικής αλήθειας, ότι η Γιουγκοσλαβία δεν ήταν υποχρεωμένη να προσφέρει καμιά βοήθεια οποιασδήποτε μορφής. Απεναντίας μάλιστα! Έλαβε την επίσημη διαβεβαίωση των δυνάμεων του Τριμελούς Συμφώνου, ότι όχι μόνο δεν θα της ζητούσαν βοήθεια, αλλά και ότι είμαστε πρόθυμοι να παραιτηθούμε απ΄ την διαμετακόμιση οποιουδήποτε υλικού πολέμου. Η Γιουγκοσλαβία έλαβε ωστόσο, κατόπιν συγκεριμμένης αξιώσεως της κυβερνήσεώς της, την διαβεβαίωση ότι θα λάβει, σε περίπτωση εδαφικών μεταβολών στα Βαλκάνια, μία διέξοδο στο Αιγαίο Πέλαγος η οποία θα βρισκόταν υπό Γιουγκοσλαβική κυριαρχία, και θα περιλαμβάνει εκτός των άλλων και την πόλη της Θεσσαλονίκης.

Έτσι λοιπόν υπογράφηκε στις 25 Μαρτίου εκείνου του έτους στη Βιέννη ένα σύμφωνο το οποίο εξασφάλιζε αφ΄ ενός πολύ καλό μέλλον στην Γιουγκοσλαβία και αφ΄ ετέρου την ειρήνη στα Βαλκάνια. Θα αντιλαμβάνεστε βέβαια, Βουλευτές μου, ότι εγκατέλειψα εκείνη την ημέρα την ωραία πόλη του Δούναβη με αίσθημα πραγματικής ευτυχίας, όχι μόνο γιατί φαίνεται ότι τελικά καρποφόρησε η οκταετής εργασία Εξωτερικής Πολιτικής, αλλά και γιατί υπέθεσα ότι θα αποφευχθεί ίσως ακόμη την τελευταία στιγμή -αφού ήταν περιττή- η γερμανική στρατιωτική επέμβαση στα Βαλκάνια.

Δύο ημέρες αργότερα συγκλονιστήκαμε όλοι από την είδηση του πραξικοπήματος ολιγάριθμων αργυρώνητων στασιαστών, είδηση η οποία παρέσυρε τον Βρετανό Πρωθυπουργό να αναφωνήσει με πολύ χαρά ότι έχει να ανακοινώσει επί τέλους κάτι το ευχάριστο.

Θα αντιλαμβάνεσθε ακόμη Βουλευτές μου, ότι δεν δίστασα ούτε στιγμή για να δώσω την διαταγή της επιθέσεως, διότι δεν είναι δυνατόν να συμπεριφέρεται κανείς μ΄ αυτόν τον τρόπο στο γερμανικό Ράϊχ.

Δεν μπορεί κανείς να παρακαλά επί χρόνια για να αποκτήσει μια φιλία, να υπογράφει ένα σύμφωνο το οποίο προσφέρει οφέλη μόνο στον ένα απ΄ τους συμβαλλόμενους και κατόπιν να πληροφορηθεί ότι όχι μόνο ακυρώθηκε αυθαίρετα μέσα σε μια νύχτα η συμφωνία, αλλά ότι επι πλέον προπηλακίσθηκε ο εκπρόσωπος του Γερμανικού Ράϊχ, ότι απειλήθηκε ο στρατιωτικός ακόλουθος, ότι πληγώθηκε ο βοηθός του στρατιωτικού ακόλουθου, ότι πολλοί άλλοι Γερμανοί κακοποιήθηκαν, ότι καταστράφηκαν Γραφεία, Σχολεία, κτίρια Εκθέσεων, κατοικίες Γερμανών υπηκόων και ότι η Γερμανική μειονότητα διώκεται και φονεύεται σαν θήραμα, και τίθεται εκτός δικαίου.

Ο Θεός γνωρίζει πόσο ήθελα την ειρήνη. Όταν όμως ένας μίστερ Χάλιφαξ δηλώνει με σαρκασμό ότι το γνώριζε αυτό και ότι ακριβώς γι΄ αυτό τον λόγο μας ανάγκασε να πολεμήσουμε -με την ιδέα ότι αυτό αποτελεί ιδιαίτερο θρίαμβο της Βρετανικής πολιτικής τέχνης- τότε δεν μπορώ, ευρισκόμενος μπροστά σε μια τέτοια κακοήθεια, ΠΑΡΑ ΝΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΩ ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΟΥ ΡΑΪΧ ΜΕ ΟΛΑ ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ , ΔΟΞΑ ΤΩ ΘΕΩ, ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΗΝ ΔΙΑΘΕΣΗ ΜΑΣ.

Πήρα την απόφαση αυτή με μεγαλύτερη ηρεμία εφόσον γνώριζα ότι ενεργούσα σε πλήρη ομοφωνία.

1) με το φρόνημα το οποίο έχει παραμείνει αμετάβλητα πιστό σε μας και με την στάση της Βουλγαρίας, όπως επίσης

2) με την επίσης δίκαια αγανακτισμένη Ουγγαρία. Και οι δύο αυτοί παλαιοί σύμμαχοί μας στον Πρώτο παγκόσμιο Πόλεμο, θεώρησαν και αισθάνθηκαν την πράξη αυτή σαν μια πρόκληση η οποία προερχόταν από ένα κράτος το οποίο είχε γίνει ήδη στο παρελθόν η αφορμή της ευρωπαϊκής αναφλέξεως και στη συνέχεια της οποίας θα έπρεπε να έχει τύψεις για την μεγάλη και ανείπω-

τη δυστυχία η οποία έπληξε την Γερμανία, την Ουγγαρία και την Βουλγαρία.

Οι γενικές οδηγίες μου για τις επιχειρήσεις οι οποίες διαβιβάσθηκαν στις 27 Μαρτίου στην Ανώτατη διοίκηση των ενόπλων δυνάμεων, έθεσαν τόσο τον στρατό όσο και την αεροπορία μπροστά σε ένα πολύ δύσκολο πρόβλημα.

Έπρεπε να δημιουργηθεί, εντελώς πρόχειρα, μια πρόσθετη νέα παράταξη στρατευμάτων, να γίνουν μετακινήσεις σε ήδη αφιχθέντες σχηματισμούς, να εξασφαλισθεί ο ανεφοδιασμός υλικού, εκτός απ΄ αυτό να παραλάβει η αεροπορία πολυάριθμους πρόχειρα κατασκευασμένους αερολιμένες, οι οποίοι καλύπτονταν κάποτε από ύδατα.

Χωρίς την σημαντική βοήθεια της Ουγγαρίας και την απόλυτα ειλικρινή στάση της Ρουμανίας, θα ήταν πολύ δύσκολο να εφαρμοστούν αυτά τα μέτρα μέσα στο προβλεπόμενο μικρό χρονικό διάστημα.

Ημέρα ενάρξεως της επιθέσεως ορίστηκε από μένα η 6η Απριλίου. Η στρατιά του Νότου που βρισκόταν στην Βουλγαρία, ήταν έτοιμη εκείνη την ημέρα για επίθεση. Η χρησιμοποίηση των άλλων στρατιών επρόκειτο να γίνει αμέσως μόλις είχαν προετοιμαστεί πλήρως για δράση. Ως προθεσμίες είχαν καθοριστεί η 8η, η 10η και η 11η Απριλίου.

Ο σκοπός της επιχειρήσεως ήταν ο εξής:

1) Προέλαση μιας στρατιάς από το Βουλγαρικό έδαφος εναντίον της Ελληνικής Θράκης μέχρι το Αιγαίο Πέλαγος.

Το κυριότερο μέρος της επιχειρήσεως βάρυνε την δεξιά πτέρυγα, η οποία είχε εντολή να διασπάσει, μέσω της χρησιμοποιήσεωσχης μεραρχιών αλπινιστών και τεθωρακισμένων μεραρχιών, το δρόμο προς την Θεσσαλονίκη.

2) Προώθηση μιας δεύτερης στρατιάς με κατεύθυνση προς τα Σκόπια και με αντικειμενικό σκοπό να πραγματοποιηθεί όσο το δυνατόν γρηγορότερα η επαφή με τις ιταλικές δυνάμεις που βρίσκονται στην Αλβανία.

Αυτές οι δύο επιχειρήσεις όφειλαν να αρχίσουν στις 6 Απριλίου.

3) Η επιχείρηση η οποία προοριζόταν να αρχίσει στις 8 Απριλίου προέβλεπε την προέλαση μιας στρατιάς που θα προερχόταν απ΄ την Βουλγαρία, με γενική κατεύθυνση το Νις και με αντικειμενικό σκοπό την άφιξή της στον χώρο του Βελιγραδίου που δεσπόζει. Ένα Γερμανικό σώμα όφειλε να καταλάβει συνδυαστικά το Βακάτο, για να φτάσει μ΄ αυτό τον τρόπο αποτελεσματικά και γρήγορα στο Βελιγράδι από τον Βορρά.

Φωτογραφία του Φον Κανάρη κατά την επίσκεψή του στην Ελλάδα.

4) Μια άλλη στρατιά η οποία θα αναπτυσσόταν στην Καριπία, τη Στυρία και την Δυτική Ουγγαρία όφειλε να αναλάβει στις 11 Απριλίου την επίθεση με γενική κατεύθυνση Αγκραμ -Σεράγιεβο-Βελιγράδι.

Σε σχέση μ΄ αυτά γίνονταν συνεννοήσεις και με τους συμμάχους μας, ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΥΓΓΑΡΙΑ.

Ο Ιταλικός στρατός είχε την πρόθεση να προχωρήσει από το παραλιακό μέτωπό του κατά μήκος των ακτών, με γενική κατεύθυνση την Αλβανία, για να συναντηθεί εκεί μέσω της Σκώδρας με τις ηττηθέντες από τους έλληνες ιταλικές δυνάμεις.

Είχε ακόμα την εντολή να διασπάσει τις γιουγκοσλαβικές θέσεις στα αλβανογιουγκοσλαβικά σύνορα, έναντι των Σκοπίων, για να πετύχει εκεί την συνάντηση με τα προελαύνοντα γερμανικά στρατεύματα, να διασπάσει τελικά το ελληνικό μέτωπο στην Αλβανία και να κυκλώσει εφ΄ όσον είναι δυνατόν, τον αντίπαλο πιέζοντάς τον προς την θάλασσα. Στη συνέχεια, μετά απ΄ αυτό έπρεπε να καταληφθούν τα νησιά του Ιονίου και της Δαλματίας καθώς και όλες οι υπόλοιπες βάσεις.

Γίνονταν ακόμη συνεννοήσεις για την κοινή δράση μεταξύ των δύο αεροποριών.

Η ΗΓΕΣΙΑ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΝ ΠΟΥ ΕΙΧΑΝ ΔΙΑΤΕΘΕΙ ΣΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, βρισκόταν στα χέρια του αποδεδειγμένα δεδοκιμασμένου από τις μέ-

Ο Υπουργός προπαγάνδας του Γ΄ Ράϊχ, Ι. Γκαίμπελς, συγχαίρει τους υπερασπιστές της πόλεως Λάουμπαν στην Κάτω Σιλεσία.

χρι τώρα εκστρατείες, Στρατάρχη φόν Λιστ. Αυτός εκπλήρωσε και αυτή τη φορά με πραγματική στρατιωτική ανωτερότητα την εντολή που του είχε ανατεθεί.

Οι προελαύνουσες δυνάμεις από την νοτιοδυτική Γερμανία και την Ουγγαρία εναντίον της Γιουγκοσλαβίας, βρίσκονταν υπό τις διαταγές του Αρχιστράτηγου φόν Βάϊξ. Αυτός έφτασε επίσης σε μικρό χρονικό διάστημα στα προκαθορισμένα σημεία με τα τμήματα του στρατού που βρίσκονταν στις διαταγές του.

Οι στρατιές καθώς και τα τμήματα των σρατιών που βρίσκονταν υπό την ανώτατη ηγεσία του Στρατάρχη φον Μπράουχιτς και του αρχιστράτηγου Χάλντερ, εξανάγκασαν μόλις μετά από 5 μέρες των ελληνική στρατιά της Θράκης να συνθηκολογήσει, πέτυχαν την επαφή με τις προελαύνουσες δυνάμεις στην Αλβανία, κατέλαβαν οριστικά την Θεσσαλονίκη, εξανάγκασαν την Σερβία να συνθηκολογήσει σε διάστημα 12 ημερών και δημιούργησαν έτσι τις γενικές προϋποθέσεις για την τόσο σκληρή όσο και ένδοξη διείσδυση εκεί από την Λάρισα προς την Αθήνα. Η επιτυχία αυτής της επιχειρήσεως ήταν η κατάληψη της Πελοποννήσου καθώς και άλλων Ελληνικών νησιών.

Η ανώτατη Διοίκηση των Ενόπλων Δυνάμεων θα εκτιμήσει αυτό το πραγματικά ιστορικής σημασίας κατόρθωμα. Ο Αρχηγός της Ανώτατης Διοικήσεως των Ενόπλων Δυνάμεων Στρατάρχης Κάϊτελ καθώς και ο στρατηγός Γιόντλ διακρίθηκαν όπως πάντα για την εξαιρετική τους εργασία για επιτυχία των επιχειρήσεων.

Η πολεμική αεροπορία που βρισκόταν υπό την προσωπική ηγεσία του Στρατάρχη του Ράϊχ και του αρχηγού του Γενικού του Επιτελείου Στρατηγού Γιέσονεκ, ήταν μοιρασμένη σε δύο ομάδες όπου η μία βρισκόταν υπό τις διαταγές του Αρχιστράτηγου Λερ ενώ η άλλη υπό τις διαταγές του Στρατηγού φόν Πεχτχόφεν.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΑΦΟΡΟΥΣΕ:

1)Την συντριβή της εχθρικής Πολεμικής Αεροπορίας και την καταστροφή των εδαφικών της εγκαταστάσεων.

2)Την επίθεση ενάντια σ΄ όλα τα σημαντικά στρατιωτικά σημεία του Βελιγραδίου, τα οποία ήταν κέντρο των συνωμοτών, για να τα εκμηδενίσουν εξ΄ αρχής.

3)Την παροχή βοήθειας στα απανταχού αγωνιζόμενα γερμανικά στρατεύματα, την συντριβή της αντιστάσεως του εχθρού, την δυσχέρανση της διαφυγής του και αν είναι

δυνατόν την παρεμπόδιση της επιβιβάσεώς του στα πλοία και ακόμη την παροχή σημαντικής βοήθειας από αλεξιπτωτιστές και στρατεύματα αεροπορικής αποβιβάσεως για την επίλυση των στρατιωτικών προβλημάτων.

Κύριοι Βουλευτές!

ΣΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΑΥΤΗ ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΞΕΠΕΡΑΣΑΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ!

Ακόμη και αυτή στα διάφορα μέτωπα παρατάξεως του στρατού, είχε ανυπολόγιστες δυσκολίες. Η επίθεση εναντίον των ισχυρά οχυρωμένων θέσεων, ιδιαίτερα στο θρακικό μέτωπο, ανήκε στην σειρά με τις βαρύτερες αποστολές που θα μπορούσε να επιφορτιστεί ένας στρατός.

Σχηματισμοί τεθωρακισμένων αγωνίστηκαν σ' αυτή την εκστρατεία και σε έδαφος το οποίο θεωρούνταν, μέχρι τώρα, αδιάβατο για τα τάνκς.

Μηχανοκίνητα τμήματα πραγματοποίησαν κατορθώματα τα οποία εξασφαλίζουν σε αυτά τον μεγαλύτερο έπαινο τόσο για την ικανότητα το θάρρος και την αντοχή του κάθε άνδρα, όσο και για την ποιότητα του υλικού.

Οι μεραρχίες Πεζικού, Αλπινιστών καθώς και τεθωρακισμένων, όπως επίσης και οι μονάδες των ενόπλων SS, συναγωνίζονταν μεταξύ τους αδιάκοπα σε ανδρεία και αυτοθυσία, σε αντοχή και εγκαρτέρηση για να αναδειχτούν νικητές στον αγώνα για την πραγματοποίηση των σκοπών.

Η εργασία του Γενικού Επιτελείου υπήρξε και πάλι πραγματικά έξοχη. Η Πολεμική Αεροπορία όμως προσέθεσε στην ήδη ιστορική της δόξα ακόμη μία άλλη νέα εντελώς εξαιρετική: Διεξήγαγε με αυτοθυσία και τόλμη, την οποία μπορεί να εκτιμήσει μόνο κάποιος ο οποίος γνωρίζει τις δυσκολίες αυτού του εδάφους, κάτω από ενίοτε πολύ άσχημες κλιματολογικές συνθήκες, επιθέσεις, διάρκειας πολλών ημερών, οι οποίες μέχρι τότε θεωρούνταν εντελώς απραγματοποίητες. Στους δρόμους αντιαεροπορικά πολυβόλα συνόδευαν, όπως πάντα το πεζικό και τις τεθωρακισμένες μεραρχίες, οι οποίες δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ούτε ως άτραποι.

Για την Εκστρατεία αυτή πρέπει να χαράξει κανείς μόνο μια φράση: ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΚΑΤΟΡΘΩΤΟ!

Οι οδηγοί των αρμάτων μάχης όσο και των μηχανοκίνητων μονάδων, οι οδηγοί των εφοδιοπομπών, των μηχανών έλξεως του πυροβολικού και του αντιαεροπορικού, πρέπει να μνημονευθούν ιδιαιτέρως στο θέατρο αυτό του Πολέμου.

Ο Χίτλερ συζητά με το επιτελείο του την κατασταση στην Πολωνία το 1945.

Κατά την διάρκεια του αγώνα εναντίον των οχυρωμένων θέσεων, καθώς και στην προσπάθεια για την επισκευή των γεφυρών και των δρόμων, οι σκαπανείς μας έγραψαν μια εξαιρετικά ένδοξη σελίδα στο ενεργητικό τους.

Τα σώματα πληροφοριών είναι επίσης άξια ιδιαίτερου επαίνου. Η νικηφόρος αυτή εκστρατεία, η οποία διεξάγεται σε κατεστραμμένους δρόμους, σε «κατηφόρες» οι οποίες έχουν τιναχθεί στον αέρα, σε ορεινούς ατραπούς, μέσα από ορμητικούς χείμαρρους, πάνω από κατεστραμμένες γέφυρες, πάνω από πανύψηλες κορυφές με πολύ στενές διαβάσεις και αποψιλωμένες πλαγιές, κατέστειλε τον πόλεμο σε δύο χώρες μέσα σε χρονικό διάστημα μόλις 3 βδομάδων.

Αντιλαμβανόμαστε και γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ένα μεγάλο ποσοστό των επιτυχιών αυτών ανήκει στους συμμάχους μας. Ο αγώνας της Ιταλίας εναντίον της Ελλάδας ο οποίος διήρκεσε 6 μήνες και ο οποίος έγινε κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες και επίσης στοίχισε πολύ μεγάλες θυσίες, όχι μόνο

ριν της ιστορικής δικαιοσύνης είμαι υποχρεωμένος να διαπιστώσω ότι από τους εχθρούς οι οποίοι μας αντιμετώπισαν, ο Έλληνας στρατιώτης πολέμησε ομοίως με παράτολμο θάρρος και ύψιστη περιφρόνηση για τον θάνατο. Συνθηκολόγησε μόνο όταν κάθε περαιτέρω αντίσταση απέβαινε αδύνατη και επομένως μάταιη.

Είμαι όμως υποχρεωμένος επίσης να μιλήσω και για εκείνο τον αντίπαλο, ο οποίος υπήρξε η αφορμή και η αιτία αυτού του αγώνα. Ως Γερμανός και ως στρατιώτης θεωρώ ότι είναι ανάξιο να καθυβρίσω ποτέ έναν ανδρείο αντίπαλο. Θεωρώ όμως αναγκαίο να υπερασπίσω την αλήθεια ενάντια στην κομπορρημοσύνη ενός ανθρώπου ο οποίος ως στρατιώτης είναι άθλιος πολιτικός και ως πολιτικός είναι άθλιος στρατιώτης. Ο κ. Τσώρτσιλ ο οποίος και αυτή τη φορά προκάλεσε αυτόν τον αγώνα, επιχειρεί, ακριβώς όπως και στην περίπτωση της Νορβηγίας ή της Δουνκέρκης, να πει κάτι στην προκειμένη περίπτωση το οποίο αργά ή γρήγορα θα μπορούσε ίσως παρ' όλα αυτά να ερμηνευτεί ως επιτυχία.

Δεν θεωρώ ότι αυτό είναι έντιμο, αλλά για τον συγκεκριμένο άνθρωπο είναι απόλυτα φυσιολογικό. Αν ένας πολιτικός ήθελε ποτέ να υποστεί τόσες ήττες και ένας στρατιωτικός τόσες καταστροφές, ασφαλώς και οι δύο δε θα μπορούσαν να παραμείνουν ούτε 6 μήνες στο αξίωμά τους, εκτός αν διέθεταν την μόνη ικανότητα η οποία χαρακτηρίζει τον κ. Τσώρτσιλ, δηλαδή την ικανότητα να ψεύδεται με θεοσεβές ύφος τόσο καιρό, όσο χρειάζεται για να μετατραπεί η τρομερότερη ήττα σε νίκη και μάλιστα σε ένδοξη νίκη.

Ο κ. Τσώρτσιλ ίσως να μπορεί να θολώνει μ' αυτό τον τρόπο την αντίληψη των συμπατριωτών του, δεν μπορεί όμως να εξαλείψει τις συνέπειες της κάθε ήττας. Στην Ελλάδα αποβιβάστηκε ένα αγγλικό εκστρατευτικό σώμα 60-70 χιλιάδων ανδρών περίπου. Ο ίδιος άνθρωπος υποστήριξε πριν από την καταστροφή ότι πρόκειται για 240.000 άνδρες περίπου άνδρες. Προορισμός αυτού του στρατού ήταν να επιφέρει μια ήττα και να μετατρέψει, όπως και το 1918, την τύχη του Πολέμου.

Για μια ακόμα φορά, ο βοηθός του Τσώρτσιλ -στην περίπτωση αυτή η Γιουγκοσλαβία- παρασύρθηκε στην δυστυχία και εκμηδενίστηκε μέσα σε χρονικό διάστημα μόλις δύο εβδομάδων από της ενάρξεως των εν

Ο στρατηγός Χ. Γκουντέριαν, ως αρχηγός του γενικού επιτελείου στρατού ανέλαβε την απόκρουση της σοβιετικής χειμερινής επιθέσεως.

Μαχητής της χιτλερικής νεολαίας, εν έτει 1945, με νέου τύπου αντιαρματικό όπλο, το οποίο κατέστη ο φόβος και ο τρόμος των σοβιετικών.

καθήλωσε τον κύριο όγκο του Ελληνικού Στρατού, αλλά τον εξάντλησε τόσο πολύ ώστε η κατάρρευσή του να είναι αναπόφευκτη.

Ο Ουγγρικός στρατός δικαίωσε επίσης για άλλη μια φορά το ένδοξο παρελθόν του. Κατέλαβε την Μπάτσκα και προήλασε με μηχανοκίνητες μονάδες στο Σαβόιο. Προς χά-

Γιουγκοσλαβία εχθροπραξιών.

Τα βρετανικά στρατεύματα που βρίσκονταν στην Ελλάδα, ή δολοφονήθηκαν ή τραυματίστηκαν ή αιχμαλωτίστηκαν ή πνίγηκαν ή εκδιώχθηκαν σε διάστημα μόλις 3 εβδομάδων από την έναρξη των εχθροπραξιών. Αυτή είναι η πραγματικότητα!

Προφήτευσα λοιπόν και σ΄ αυτή την περίπτωση πιο σωστά από τον κύριο Τσώρτσιλ, όταν στον τελευταίο μου λόγο δήλωνα ότι θα επιτεθούμε εναντίον των Άγγλων και θα τους ρίξουμε στην θάλασσα σε οποιαδήποτε ήπειρο και αν θελήσουν να εμφανιστούν.

Τώρα δήλωσε με την γνωστή του αυθάδεια, ότι ο πόλεμος αυτός μας στοίχισε 75.000 νεκρούς, δηλαδή διπλάσιες απώλειες από αυτές που είχαμε κατά την εκστρατεία προς δυσμάς.

Προχωρεί μάλιστα ακόμη περισσότερο πληροφορώντας με ένα από τα μίσθαρνα όργανα -τους σπανίως με νοημοσύνη προικισμένους άγγλους του- ότι οι Άγγλοι αφού φόνευσαν άπειρους Γερμανούς αποχώρησαν τελικά μόνο και μόνο από φρίκη εξαιτίας του θεάματος αυτής της σφαγής.

Επομένως, οι Αυστραλοί και οι Νεοζηλανδοί θα βρίσκονταν ακόμη στην Ελλάδα αν οι Άγγλοι, οι οποίοι παραδόξως συνδυάζουν λεόντειο θάρρος και παιδική απλότητα, δεν φόνευαν τόσους Γερμανούς ώστε να αισθανθούν τελικά αποστροφή και φρίκη για τις ίδιες τους τις ηρωϊκές πράξεις και να φύγουν επιβιβαζόμενοι στα πλοία.

Ίσως είναι αυτός ο λόγος για τον οποίο βρήκαμε μόνο Αυστραλούς και Νεοζηλανδούς νεκρούς, και αιχμαλώτισα τους υπόλοιπους απ΄ αυτούς. Φαίνεται λοιπόν ότι παρόμοια πράγματα γίνονται πιστευτά σε μια Δημοκρατία.

ΘΑ ΣΑΣ ΥΠΟΒΑΛΛΩ ΤΩΡΑ ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ ΜΕ ΜΕΡΙΚΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ.

Κατά τις επιχειρήσεις εναντίον της Γιουγκοσλαβίας συνελήφθησαν ως αιχμάλωτοι οι καθαρά Σέρβοι (πολίτες), εκτός από τους εκδιωχθέντες Γιουγκοσλάβους, Γερμανούς, Κροάτες και Μακεδόνες:

6.298 αξιωματικοί ----- 337.864 οπλίτες.

Αλλά και οι αριθμοί αυτοί δεν είναι οριστικοί, καθώς αντιπροσωπεύουν το αποτέλεσμα των μέχρι τώρα απαριθμήσεων. Ο αριθμός των Ελλήνων αιχμαλώτων ο οποίος ανέρχεται σε 8.000 αξιωματικούς περίπου και σε 210.000 άνδρες, δεν πρέπει να συγκριθεί με τον αριθμό των Σέρβων αιχμαλώτων, διότι όσον αφορά τα Ελληνικά στρατεύματα της Μακεδονίας και της Ηπείρου πρέπει να ειπωθεί ότι υποχρεώθηκαν να συνθηκολογήσουν μόνο χάρη στις κοινές γερμανο-ιταλικές επιχειρήσεις εξ΄ αιτίας των οποίων αυτά περικυκλώθηκαν τελείως.

Οι Έλληνες αιχμάλωτοι αφέθηκαν ή θα αφεθούν περαιτέρω ελεύθεροι, λόγω της γενικής στάσης και της ανδρείας των στρατιωτών αυτών. Η λεία δεν είναι δυνατόν να υπολογιστεί μέχρι τώρα ούτε κατά προσέγγιση.

Ο αριθμός σε αξιωματικούς και οπλίτες των άλλων, των Νεοζηλανδών και των Αυστραλών αιχμαλώτων, ανέρχεται σε πάνω από 9.000. Το μερίδιο υλικού που μας αναλο-

Ο στρατηγός Κ. Νέρινγκ, ένας από τους ήρωες του γερμανικού στρατού, προς τα τέλη του πολέμου.

Ο στρατάρχης Φερδινάρδος Σαίρνερ, ο οποίος είχε ως έμβλημά του το σύνθημα «Ισχύς δια του Φόβου».

Ο στρατηγός των τεθωρακισμένων Ι. Χάρπε, διακρίθηκε για τις γνώσεις και τις ικανότητές του στο πεδίο της μάχης, όσο και για την εθνικοσοσιαλιστική του προσήλωση.

γεί χάρη στην δράση των όπλων μας, περιλαμβάνει με βάση τις καταμετρήσεις που έγιναν μέχρι τώρα 1/2 εκατομμύρια όπλα, πάνω από 1000 τηλεβόλα, πολλές χιλιάδες πολυβόλα και μεγάλες ποσότητες πολεμοφοδίων και αντικειμένων εξοπλισμού.

Στο σημείο αυτό δεν πρέπει να λησμονηθούν οι αριθμοί των βυθισμένων εχθρικών πλοίων από την αεροπορία: Καταστράφηκαν 75 πλοία χωρητικότητας 400.000 τόνων, προκλήθηκαν βλάβες σε 147 πλοία χωρητικότητας 700.000 τόνων.

Η ΕΠΙΤΕΥΞΗ ΤΩΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΓΙΝΕ ΜΕ ΤΗΝ ΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΕΞΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ:

1) Στις επιχειρήσεις στη Νοτιοανατολή προβλέπονταν συνολικά 31 πλήρεις και 2 ημιπλήρεις μεραρχίες.

Η κινητοποίηση των δυνάμεων αυτών έγινε μέσα σε 7 ημέρες.

2) Από αυτές, έλαβαν πραγματικά μέρος στον αγώνα: 11 μεραρχίες πεζικού αλπινιστών, 6 τεθωρακισμένες μεραρχίες, 3 πλήρεις και δύο ημιπλήρεις μηχανοκίνητες μεραρχίες του στρατού και των ένοπλων SS.

3) Από τις μεραρχίες αυτές οι 11 βρίσκονταν συνεχώς στον αγώνα για περισσότερες από 6 μέρες, ενώ άλλες 10 για λιγότερες από 6 μέρες.

4) Στον αγώνα αυτό δεν έλαβαν καθόλου μέρος 11 σχηματισμοί.

5) Πριν από την αποπεράτωση ακόμα των επιχειρήσεων στην Ελλάδα, αποσύρθηκαν απ΄ το μέτωπο 3 σχηματισμοί, 3 άλλοι δεν έφτασαν καν στην γραμμή της μάχης, εφ΄ όσον δεν υπήρχε πλέον ανάγκη και δύο ακόμη παρέμειναν στους στρατώνες τους για τον ίδιο ακριβώς λόγο.

6) Στον αγώνα εναντίον των Άγγλων έλαβαν μέρος συγκεκριμένα μόνο 5 σχηματισμοί. Από τις 3 τεθωρακισμένες όμως μεραρχίες που συμπεριλαμβάνονται σ΄ αυτούς τους σχηματισμούς αγωνίζονταν διαρκώς μόνο οι 2. Η τρίτη αποσύρθηκε κατά την διάρκεια των επιχειρήσεων επειδή ήταν περιττή.

Επίσης μπορώ εδώ να βεβαιώσω ότι στον αγώνα εναντίον των Άγγλων, των Νεοζηλανδών και των Αυστραλών, έλαβαν μέρος στην πραγματικότητα μόνο:

- 2 τεθωρακισμένες μεραρχίες.
- 1 μεραρχία αλπινιστών και η προσωπική φρουρά.

ΟΙ ΑΠΩΛΕΙΕΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ και της Γερμανικής Πολεμικής αεροπορίας καθώς και εκείνες των ένοπλων SS υπήρξαν κατά την εκστρατεία αυτή οι μικρότερες απ΄ όλες τις απώλειες τις οποίες είχαμε μέχρι τώρα.

Ο Γερμανικός στρατός απώλεσε στον αγώνα εναντίον της Γιουγκοσλαβίας, της Ελλάδος και της Μ. Βρεττανίας:

- Στρατός και ένοπλα SS:

Νεκροί: 57 αξιωματικοί και 1042 υπαξιωματικοί και οπλίτες.

Τραυματίες: 181 αξιωματικοί και 3571 υπαξιωμ. και οπλίτες.

Αγνοούμενοι: 13 αξιωματικοί και 372 υπαξιωμ. και οπλίτες.

- Πολεμική Αεροπορία:

Νεκροί: 10 αξιωματικοί και 42 υπαξιωματικοί και οπλίτες.

Αγνοούμενοι: 36 αξιωματικοί και 104 υπαξιωμ. και οπλίτες.

Κύριοι Βουλευτές!

Δεν μπορώ παρά να επαναλάβω ότι καταλαβαίναμε απόλυτα την βαρύτητα του πλήγματος το οποίο υπέστησαν μεμονωμένες οικογένειες και ότι ολόκληρος ο Γερμανικός λαός εκφράζει σ΄ αυτές τις ευχαριστίες του μέσα απ΄ τα βάθη της καρδιάς του. Στο σύνολό τους όμως είναι τόσο μικρές αυτές οι απώλειες ώστε να δικαιολογούν πλήρως:

1) την διενέργεια καθώς και το καθορισμένο χρονικό διάστημα της εκστρατείας.

2) την ηγεσία των επιχειρήσεων και

3) τον τρόπο διεξαγωγής τους.

Η απαράμιλλη εκπαίδευση του σώματος των αξιωματικών μας, οι γνώσεις και η αξία των στρατιωτών μας, η ανωτερότητα του ο-

πλισμού μας, η ποιότητα των πολεμοφοδίων μας καθώς και ο αφάνταστος ηρωϊσμός του κάθε στρατιώτη μας υπήρξαν τα μέσα με τα οποία πετύχαμε μια ιστορική αποφασιστική νίκη με τόσο μικρές θυσίες και κυρίως στο ίδιο χρονικό διάστημα, κατά το οποίο οι δυνάμεις του Άξονα εκμηδένισαν την περίφημη επιτυχία των Βρετανικών δυνάμεων στην Βόρεια Αφρική.

Διότι δεν μπορούμε να διαχωρίσουμε την στενά συνδεδεμένη με το όνομα του στρατηγού Ρόμμελ δράση του γερμανικού εκστρατευτικού σώματος της Αφρικής καθώς και την δράση των ιταλικών μαχητικών δυνάμεων στον αγώνα για την Κυρηναϊκή, από την ενέργειά μας στα Βαλκάνια.

Ένας από τους πιο ανίκανους στρατιωτικούς ηγέτες έχασε εδώ με μιας 2 πεδία μάχης. Το ότι ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος θα είχε σταλεί από κάθε άλλο λαό στο στρατοδικείο, θαυμάζεται εκ νέου ως πρωθυπουργός σ΄ αυτή τη χώρα και δεν ανταποκρίνεται προς την κλασική μεγαλοθυμία των Ρωμαίων γερουσιαστών απέναντι στους έντιμα ηττημένους αρχηστράτηγούς του, αλλά αποτελεί απόδειξη της αιώνιας τυφλώσεως εξαιτίας της οποίας «οι Θεοί μωραίνουν ους βούλονται απωλέσαι».

Οι συνέπειες αυτής της εκστρατείας είναι εξαιρετικές. Σ΄ αυτή την περίσταση λόγω της αποδεδειγμένης πιθανότητας ότι μια μικρή κλίκα συνωμοτών του Βελιγραδίου θα ήταν πάντοτε σε θέση να προκαλεί ταραχές προς χάριν μη ηπειρωτικών συμφερόντων, αποτελεί ανακούφιση για ολόκληρη την Ευρώπη το γεγονός ότι ο κίνδυνος αυτός έχει πλέον εκλείψει.

Ο Δούναβης, η σημαντικότερη συγκοινωνιακή αρτηρία, εξασφαλίστηκε οριστικά για το μέλλον από βιαιοπραγίες. Η συγκοινωνία έχει ήδη αποκατασταθεί ολοκληρωτικά. Το Γερμανικό Ράϊχ δεν έχει καμία άλλη αξίωση σ΄ αυτές τις περιοχές εκτός από μια επανόρθωση των παραβιασμένων απ΄ την έκβαση του πρώτου παγκοσμίου πολέμου συνόρων της.

Πολιτικά ενδιαφερόμαστε μόνο για την εξασφάλιση της ειρήνης στο χώρο αυτό, οικονομικά ενδιαφερόμαστε για την αποκατάσταση της τάξεως των πραγμάτων, η οποία θα επιτρέψει την ανάπτυξη της παραγωγής και της κατασκευής των προϊόντων για το συμφέρον όλων, καθώς και την παραγωγή της ανταλλαγής εμπορευμάτων.

Αλλά κάθε ενέργεια ανταποκρίνεται στο

Γερμανοί στρατιώτες ξεκουράζονται, κάπου στο ανατολικό μέτωπο.

πνεύμα μιας ανώτερης δικαιοσύνης μόνο όταν λαμβάνονται υπ΄ όψιν και τα συμφέροντα τα οποία βασίζονται σε εθνογραφικούς, ιστορικούς αλλά και οικονομικούς όρους. Στην εξέλιξη αυτή όμως η Γερμανία είναι απλώς ένας ενδιαφερόμενος θεατής. Βλέπαμε λοιπόν ευχάριστα ότι οι σύμμαχοί μας μπορούν τώρα πλέον να ικανοποιήσουν τις δίκαιες εθνικές και πολιτικές τους φιλοδοξίες. Χαιρόμαστε για την δημιουργία ενός ανεξάρτητου Κροατικού κράτους με το οποίο ελπίζουμε να συνεργαστούμε μελλοντικά με φιλία και εμπιστοσύνη. Αυτό θα είναι από οικονομικής απόψεως κυρίως προς όφελος και των δύο.

Το γεγονός επίσης ότι ο Ουγγρικός Λαός προχώρησε ένα βήμα ακόμη στην αναθεώρηση της άλλοτε επιβεβλημένης σ΄ αυτόν συνθήκης της ειρήνης, τυχαίνει να έχει πλήρη εγκάρδια κατανόηση εκ μέρους μας. Η επανόρθωση του αδικήματος που έγινε άλλοτε στην Βουλγαρία μας συγκινεί ιδιαιτέρως. Ανταποδώσαμε έτσι μια ιστορική υποχρέωση ευγνωμοσύνης, σ΄ αυτό τον πιστό συμπολεμιστή του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, εφ΄ όσον ο Γερμανικός λαός έκανε δυνατή αυτή την αναθεώρηση με τα όπλα του.

Το ότι η σύμμαχός μας Ιταλία αποκτά επιρροή, τόσο εδαφικά όσο και πολιτικά, μόνο στον ζωτικό χώρο που της αρμόζει, αποτελεί ικανοποίηση αντάξια της μεγάλης θυσίας αίματος στην οποία υποβλήθηκε, για χάρη του μέλλοντος του Άξονα, από τον Οκτώμβριο του περασμένου έτους και μετά.

Για τον ηττημένο και δυστυχισμένο Ελλη-

Ο Υπουργός Προπαγάνδας Ι. Γκαίμπελς, συγχαίρει τον διοικητή της τεθωρακισμένης μεραρχίας Grossdeutschland.

νικό λαό αισθανόμαστε ειλικρινά λύπη. Είναι θύμα του Βασιλιά του και μιας τυφλωμένης τάξεως ηγετών. Αγωνίστηκε όμως τόσο γενναία, ώστε και οι ίδιοι οι εχθροί τους ακόμα να τους εκτιμούν γι΄ αυτό.

Ο Σερβικός λαός όμως θα εξάγει ίσως μια μέρα απ΄ την παρούσα καταστροφή του, το μόνο σωστό συμπέρασμα ότι οι στασιαστές αξιωματικοί είναι πάντοτε και γι΄ αυτή τη χώρα φορείς δυστυχίας. Όλοι όμως όσοι πληγώθηκαν απ΄την δυστυχία δεν ξέχασαν ίσως αυτή τη φορά τόσο γρήγορα τον ιδιαίτερα ευγενικό τρόπο, με τον οποίο τους εγκατέλειψαν οι ηγέτες και το κράτος εκείνο για το οποίο είχαν την τιμή να θυσιαστούν, σύμφωνα με την ωραία βασική αρχή του λαϊκού ρητού: « Ψώφισε το βόϊδι, πάει η κολλιγιά μας».

Πολύ σπάνια έχει ανταμειφθεί με μεγαλύτερο κυνισμό η θυσία μικρών Λαών όσο στην περίπτωση αυτή. Η πλέον αναίσχυντη πράξη που μπορεί να παρουσιάσει η Παγκόσμια ιστορία είναι το θέαμα εθνών, τα οποία σπρώχνονται σ΄ έναν πόλεμο για να τους δηλωθεί κατόπιν ότι δεν πίστευε κανείς σε μια επιτυχημένη έκβαση και ότι αυτό συνέβη μόνο για να εξαναγκασθεί κάποιος άλλος, ο οποίος δεν ήθελε να πολεμήσει στο πεδίο αυτό της μάχης, να τους αντιμετωπίσει εκεί παρά την θέλησή του.

Μόνο μια εποχή κατά την οποία ενώνεται η κεφαλαιοκρατική απληστία με την πολιτική υποκρισία, όπως συμβαίνει αυτό στις σημερινές Δημοκρατίες μας, μπορεί να εκλάβει μια τέτοια πράξη ως λίγο επαίσχυντη, ώστε να τολμούν μάλιστα αυτοί οι οποίοι είναι υπεύθυνοι γι΄ αυτήν να κομπάζουν και δημοσίως ακόμη!

Βουλευτές μου!

Άνδρες του Ραϊχσταγκ!

Αν κάνουμε μια ανασκόπηση στην τελευταία εκστρατεία , θα αντιληφθούμε και πάλι με βεβαιότητα πόσο μεγάλη ήταν η συμβολή και ποια σημασία πρέπει να αποδοθεί στην άρτια εκγύμναση του στρατιώτη, αλλά επίσης και στον άριστο εξοπλισμό.

Εξοικονομήθηκε πολύ αίμα, διότι προηγουμένως είχε χυθεί πολύς ιδρώτας. Όλα ό-

Ο Υπουργός προπαγάνδας Ι. Γκαίμπελς, μελετά κατάλογο εκθεμάτων, τα οποία υπήρξαν λάφυρα μετά την μάχη του Ρζεφ, στο ανατολικό μέτωπο.

σα διδάχτηκαν στους στρατιώτες μας κατά την αδιάκοπη και κοπιώδη εκγύμνασή τους, έφεραν ακριβώς κατά την εκστρατεία αυτή, μέγιστα αποτελέσματα. Χάρη στις γνώσεις του Γερμανού στρατιώτη και της ηγεσίας του, επιτυγχάνονται με ελάχιστες αιματηρές θυσίες τα μεγαλύτερα αποτελέσματα.

Οι ελάχιστες θυσίες όμως προϋποθέτουν και απαιτούν τον μέγιστο αριθμό όπλων, ποιότητα των όπλων καθώς και πολεμοφόδια εξίσου καλής ποιότητας.

Δεν ανήκω σ΄ εκείνους οι οποίοι διαβλέπουν σ΄ αυτό τον πόλεμο μόνο ένα υλικό πρόβλημα. Διότι η ύλη είναι νεκρή, μόνο ο άνθρωπος μπορεί να της δώσει ζωή.

Ακόμη και ο καλύτερος στρατιώτης θα αποτύχει, αν δοθεί στα χέρια του ανεπαρκές όπλο. Η ζωή πολλών τέκνων μας βρίσκεται κατά συνέπεια στα χέρια της άμαχης χώρας. Με τον ιδρώτα και τον μόχθο μπορεί να αποφευχθούν οι αιματηρές θυσίες των στρατιωτών μας.

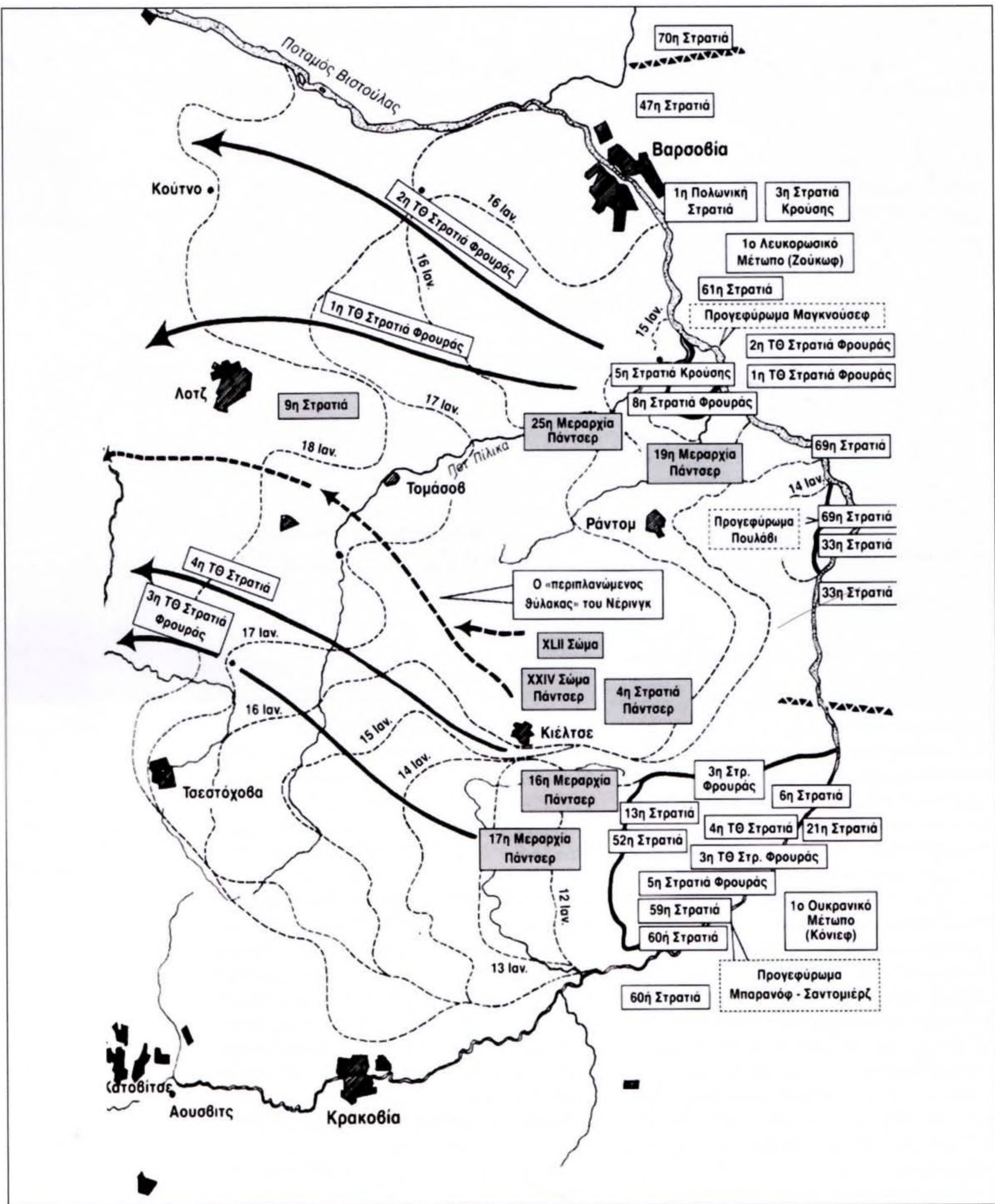
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΠΑΝ ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ, ΓΙΑ ΝΑ ΔΩΣΕΙ Σ΄ ΑΥΤΟ ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΖΩΤΙΚΑ ΤΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ.

Διότι μεταξύ των αιτίων οι οποίες οδήγησαν στην ήττα του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, συγκαταλέγεται επίσης και η έλλειψη ενός ήδη απαραίτητου νέου όπλου επιθέσεως όπως και η έλλειψη του αντίστοιχου όπλου άμυνας.

Οι στρατιώτες μας έδωσαν κατά την διάρκεια αυτής της εκστρατείας τον καλύτερό τους εαυτό. Η άμαχη χώρα δεν είναι ποτέ σε θέση να υπολογίσει το άθροισμα των μόχθων του καθενός ή του συνόλου. Όλα όσα παρέχει η άμαχος χώρα με το εργατικό της δυναμικό στο έθνος υπέρ αυτού του αγώνα, δεν ανταποκρίνεται επαρκώς σε σχέση με αυτά τα οποία προσέφεραν, προσφέρουν και θα προσφέρουν ακόμα οι εκατομμύρια άνδρες μας στα μέτωπα.

Δεν επιθυμώ να μας ξεπεράσει ποτέ κάποιο άλλο κράτος από αυτή την άποψη. Είμαστε υποχρεωμένοι να φροντίσουμε να μην μειωθεί η υπεροχή μας, αλλά να αυξάνεται συνεχώς. Αυτό όμως είναι ζήτημα εργασίας και συνεπώς ζήτημα θελήσεως και των ικανοτήτων μας.

Νομίζω ότι τα κορίτσια αλλά και οι γυναί-

Χάρτης που απεικονίζει την ρωσική διείσδυση στην Πολωνία.

κες της Γερμανίας μπορούν να παράσχουν στην προκειμένη περίπτωση επιπρόσθετη εργασία.

Εκατομμύρια Γερμανίδες εργάζονται σκληρά στην ύπαιθρο και τους αγρούς, όπου αντικαθιστούν τους άνδρες. Εκατομμύρια γερμανίδες εργάζονται στα εργοστάσια, τα εργαστήρια και τα γραφεία αντικαθιστώντας και εκεί επίσης τους άντρες. Η απαίτησή μας όμως οι εκατομμύρια εργαζόμενες

συντρόφισσές μας να χρησιμεύουν ως πρότυπο και σε άλλες ακόμα εκατοντάδες χιλιάδες, δεν είναι διόλου υπερβολική. Διότι, παρ΄ όλο που σήμερα είμαστε σε θέση να κινητοποιήσουμε εργατικά, γι΄ αυτό τον αγώνα, παραπάνω απ΄ τη μισή Ευρώπη, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο λαός μας βρίσκεται επικεφαλής αυτής της εργατικής διαδικασίας, αποτελώντας τον πολυτιμότερο παράγοντα του συνόλου.

Εάν σήμερα οι δημοκράτες ερεθιστές μιας χώρας -τους οποίους δεν έχει βλάψει ποτέ ο γερμανικός λαός και των οποίων ο ισχυρισμός ότι έχει την πρόθεση να τους βλάψει είναι κυριολεκτικά παράλογο ψεύδος- απειλούν να καταπνίξουν το ενοχλητικό γι΄ αυτούς εθνικοσοσιαλιστικό λαϊκό κράτος με τον όγκο του κεφαλαιοκρατικού τους συστήματος και με την υλική παραγωγή τους, τότε μία μόνο απάντηση πρέπει να τους δοθεί: Ο Γερμανικός λαός δεν θα γνωρίσει ποτέ ξανά ένα έτος σαν το 1918, αλλά αντιθέτως θα επιτύχει ακόμη μεγαλύτερες επιδόσεις σε όλους τους τομείς της εθνικής αντίστασης.

Θα ανάγει με ολοένα και περισσότερο φανατισμό σε σύμβολο Πίστεως τη φράση: «ούτε η βία των όπλων, ούτε ο χρόνος θα σταθούν ποτέ ικανά να μας κάμψουν πόσο μάλλον να μας συντρίψουν».

Γι΄ αυτό το λόγο θα διατηρήσω αυτή την υπεροχή του εξοπλισμού του και δεν θα επιτρέψω σε καμία περίπτωση να ελαττωθεί η απόσταση που υπάρχει μεταξύ της παραγωγικής ικανότητας των αντιπάλων.

Αν ο Γερμανός στρατιώτης έχει σήμερα τα καλύτερα όπλα του κόσμου θα απαιτήσει κατά τα επόμενα έτη ακόμη τελειότερα.

Εφ΄ όσον τώρα ήδη δεν τον βαραίνει -σε αντίθεση με τον Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο- η οικονομική πλευρά του αγώνα, δεν υπάρχει κατά κύριο λόγο φόβος να συμβεί κάτι τέτοιο στο μέλλον. Αντιθέτως θα βελτιωθεί.

Κατά συνέπεια λοιπόν, έχουμε την υποχρέωση να ενσωματώσουμε το εργατικό δυναμικό ολόκληρου του έθνους στην μεγαλύτερη εξοπλιστική διαδικασία της παγκόσμιας ιστορίας.

Τα απαιτούμενα μέτρα γι΄ αυτό τον σκοπό θα ληφθούν με εθνικοσοσιαλιστική αποφασιστικότητα και ριζικότητα.

Μπορώ άλλωστε να σας διαβεβαιώσω Βουλευτές μου, και άνδρες του Ράϊχσταγκ, ότι αποβλέπω με πλήρη ηρεμία και απόλυτη πεποίθηση στο μέλλον.

Το Γερμανικό Ράϊχ και οι σύμμαχοί του αποτελούν στρατιωτικά, οικονομικά, και προ παντός ηθικά μια δύναμη, η οποία υπερέχει από οποιονδήποτε συνασπισμό στον κόσμο τον οποίο μπορεί να φανταστεί κανείς.

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΘΑ ΕΠΕΜΒΑΙΝΟΥΝ ΠΑΝΤΟΤΕ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΟΠΟΤΕ ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗ.

Η εμπιστοσύνη του γερμανικού λαού θα συνοδεύει σ΄ αυτές τις περιπτώσεις τους στρατιώτες του στον δρόμο τους. Γνωρίζει ότι ο πόλεμος αυτός είναι η συνέπεια της απληστίας μερικών διεθνών υπαίτιων του πολέμου και του μίσους αυτών των Εβραϊκών Δημοκρατών που βρίσκονται πίσω από αυτούς.

Αυτοί οι εγκληματίες απέκρουσαν κάθε γερμανική επιθυμία ειρήνης, διότι αντίκειται στα κεφαλαιοκρατικά τους συμφέροντα. Όταν όμως τολμά κανείς να εκστομίζει, για μια τόσο σατανική ενέργεια, την λέξη «Θεός», βλασφημεί την πρόνοια και δεν θα μπορεί να θερίσει τίποτα άλλο παρά μόνο καταστροφή.

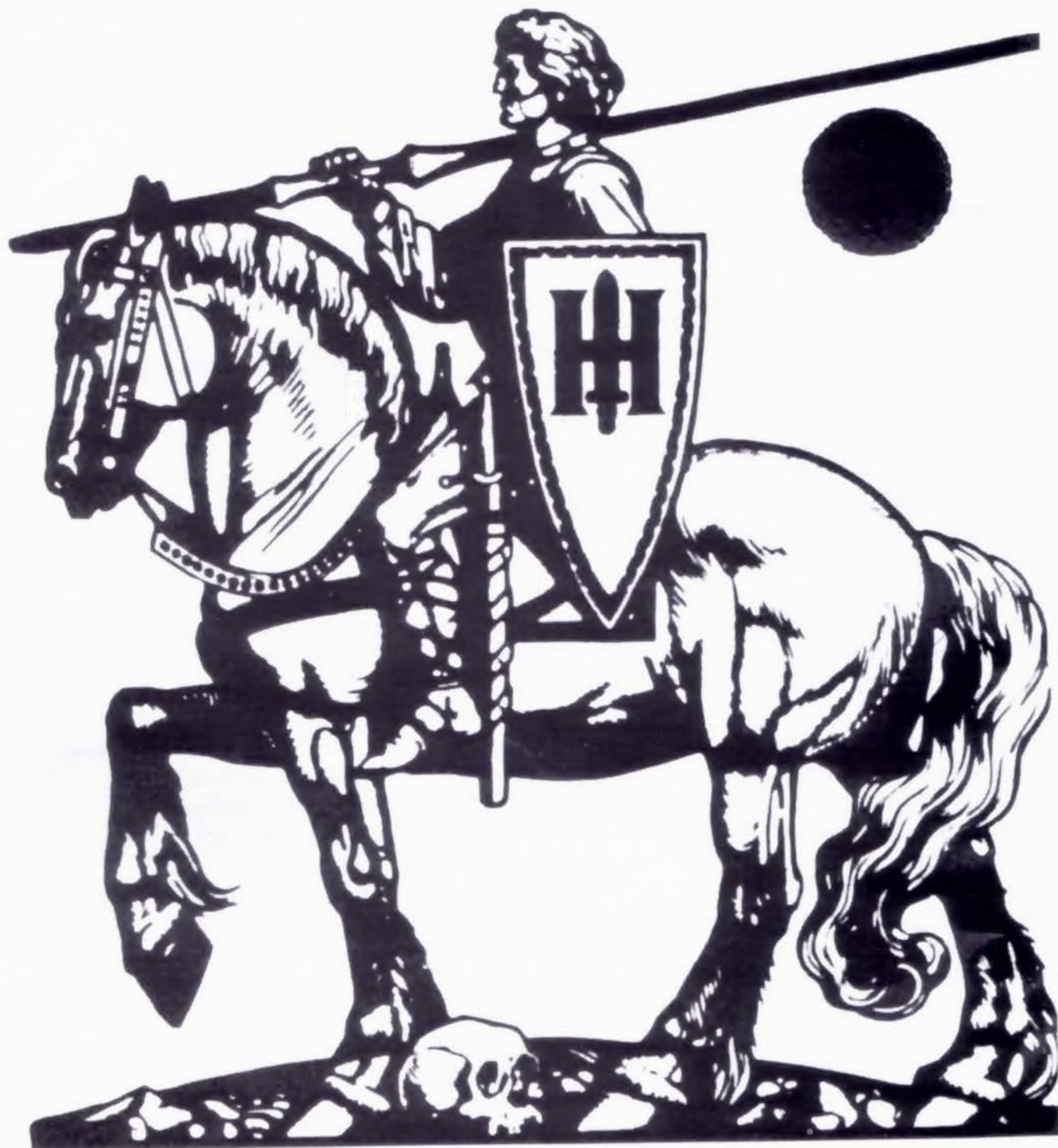
Γι΄ αυτό το λόγο λοιπόν σήμερα δεν αγωνιζόμαστε μόνο για την ίδια μας την ύπαρξη, αλλά και για να ελευθερώσουμε τον κόσμο από μια συνωμοσία η οποία θέλει να υποτάξει ασυνείδητα την ευτυχία των λαών και των ανθρώπων στον ποταπό εγωϊσμό της.

Η εθνικοσοσιαλιστική κίνηση κατέβαλλε κάποτε σε 15ετή αδιάκοπο αγώνα αυτούς τους εχθρούς στο εσωτερικό της χώρας. Το εθνικοσοσιαλιστικό κράτος θα επιτύχει να απαλλαγεί απ΄ αυτούς και στο εξωτερικό. Το έτος 1941 πρέπει να γραφτεί στην ιστορία ως το σημαντικότερο έτος της αναστάσεώς μας !

Επιτρέψτε μου να εκφράσω από αυτή τη θέση τις ευχαριστίες μου στους Γερμανούς στρατιώτες για τις υπέροχες αποδόσεις τις οποίες σημείωσαν κατά την διάρκεια της νέας εκστρατείας, αλλά επίσης να ευχαριστήσω τον Γερμανικό λαό των πόλεων και της υπαίθρου, διότι με την εργατικότητά του δημιούργησε τις προϋποθέσεις αυτών των επιτυχιών.

Ευχαριστούμε ιδιαιτέρως εκείνους τους Γερμανούς συντρόφους του Λαού μας, οι οποίοι θυσίασαν την Ζωή τους ή τραυματίστηκαν σ΄ αυτό τον αγώνα και σ΄ αυτούς (στους συγγενείς) τους οποίους θρηνούν γι΄ αυτά τα θύματα.

Επίσης προσβλέποντας προς τον παντοδύναμο οδηγητή των πεπρωμένων, τον ευ-

χαριστούμε ιδιαίτερα διότι μας επέτρεψε να σημειώσουμε αυτές τις μεγάλες επιτυχίες με τόσο λίγες απώλειες.

Τον παρακαλούμε μόνο να μην εγκαταλείψει τον Λαό μας και στο μέλλον.

Όλα όσα εξαρτώνται από εμάς για την καταπολέμηση των εχθρών, θα γίνουν. Σ' αυτή τη χώρα ζωντάνεψε ένα πνεύμα το οποίο ο κόσμος δεν κατόρθωσε μέχρι τώρα να υπερνικήσει!

Ένα συναίσθημα κοινής πίστεως κατέλαβε το λαό μας! Αυτό το οποίο κατορθώσαμε να απαιτήσουμε επί τέλους με πολλές διαδρομές και εσωτερικούς αγώνες και για το οποίο είμαστε περήφανοι σε αντίθεση με τους άλλους λαούς, δεν μπορεί να μας το αποσπάσει πλέον καμία δύναμη στον κόσμο.

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΒΡΑΙΟΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΜΑΝΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ, ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ, ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟ ΣΕ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΛΑΪΚΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΩΣ ΜΝΗΜΕΙΟ ΑΚΑΤΑΛΥΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΗΣ ΛΟΓΙΚΗΣ.

ΔΕΝ ΘΑ ΕΠΙΖΗΣΕΙ ΜΟΝΟ ΑΠΟ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΑ!

«Ο παθιασμένος αγώνας μας πρέπει να έχει πλατειά αντικείμενα: ένας ολόκληρος πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξή του, και αυτός ο πολιτισμός θα βαστάξει και θα διαρκέσει εκατομμύρια χρόνια, γιατί θα ενώσει και θα συνταιριάσει τον Ελληνισμό με τον Γερμανισμό».

ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ
Απόσπασμα από το βιβλίο του
«Ο ΑΓΩΝ ΜΟΥ»

